

Het geheim van Kuola (vervolg)

De receptie, na de opening van de nieuwe tuin, die nu INGEMARSUMDIERENRIJK heet, is een groot succes. De mensen praten na over de dieren, die allemaal door elkaar en met elkaar leven. Professor Andersen die ook aanwezig is, zoekt Kuola op en vertelt dat de boeken voor de universiteit binnen zijn. Als je dus aanstaande maandag naar de universiteit komt, kun je de boeken die voor je klaar liggen bij mij op kantoor ophalen. Kuola kijkt hem aan en zegt, ik zou graag de boeken hier willen hebben, als ik dan huiswerk heb, kan ik het hier ook bestuderen. Jeppe heeft een prachtig bureau, daar kan ik mijn lessen instuderen. Goed, antwoordt de Professor, ik zal zorgen dat de boeken hier worden gebracht, want ik denk dat jij wel weet welke boeken je nodig hebt, als je naar de universiteit komt. Je wordt gebracht met de auto, dus kun je gemakkelijk boeken meenemen, waar de lessen over gaan. Ik verwacht je maandag op de universiteit, dat zal niet gemakkelijk zijn, want ze zijn al een week geleden gestart, jij moet die week nog inhalen. Tijdens het gesprek met de Professor, komen Einar, Evelina en de Baroness naar Kuola toe. De Baroness zegt, mogen wij even storen, want wij gaan naar huis en wij willen afscheid nemen van Kuola. Natuurlijk, antwoordt Professor Andersen, ik heb net met Kuola besproken zijn boeken zijn op de universiteit, maar hij wil ze liever hier hebben zodat hij 's avonds thuis kan studeren. De Baroness denkt even na en zegt, ik stuur morgen mijn chauffeur naar u toe dan kan hij de boeken hier naar toe brengen. Kuola kan dan de boeken bestuderen, zodat hij bij is wat er deze week al is gebeurd op de universiteit. Als u er een briefje bij doet, dan weet Kuola wat hij leren moet. Dat is dan afgesproken, antwoordt de Professor, laat de chauffeur maar naar mij vragen, dan zal ik er voor zorgen dat de boeken aan hem worden overhandigd, dan kan hij die hier naar toe brengen. De Baroness bukt, geeft Kuola een hand en zegt, ik wens je veel succes met je studie en ik hoop dat je mij op de hoogte houdt. Kuola legt zijn kleine hand in de hand van de Baroness, hij kijkt haar met zijn donkere ogen aan en zegt, ik bedank u voor alles wat u voor mij hebt gedaan. Ik zal u geregeld op hoogte houden van mijn vorderingen. De Baroness geeft hem een kus op zijn wang en wenst hem succes met zijn studie. Einar stapt naar voren en neemt ook afscheid. Kuola wenst hem veel succes bij de krant, ik zie de foto's dan wel in de krant staan, zegt hij. Ook Evelina neemt afscheid van Kuola, wenst hem veel succes tijdens zijn studie en zegt, ik ben blij dat ik nu ook naar een fijne school ga. Ik zal je daar van op de hoogte houden. Dan gaan ze naar de auto die al staat te wachten. Kuola wenkt Jeppe en zijn ouders, die lopen mee met de Baroness en zij nemen hartelijk afscheid van familie Sverre-Sushanty. Annali zegt dat ze volgende week nog zal telefoneren, de Baroness begrijpt waarom, zij knikt. Dan gaan ook de kinderen naar de bus, zij bedanken Kuola voor de fantastische middag en hopen dat hij laat weten wanneer ze terug mogen komen, om nog meer te leren over de dieren. Birgit het kleine meisje dat op de rug van Vidar heeft gezeten, kijkt Kuola aan en vraagt, als ik met mijn vader en moeder hier terug kom, mag ik dan nog eens met u in de tuin naar de dieren komen kijken? Kuola glimlacht en zegt, ik laat gauw genoeg weten welke zondag dat zal zijn, dan mag je weer komen. Kijk maar goed in de krant, want ik heb gezien dat er foto's zijn gemaakt, ik denk dat die wel in de krant komen. Ook de andere bezoekers gaan we weer naar huis, waaronder Bente en haar ouders. Kirsten en haar vader en ook de Burgemeester en de ambtenaar van de Gemeente nemen afscheid. De mensen van de catering ruimen alles op de keuken en laten die blinkend schoon achter. Zijn chef neemt ook afscheid, zo wordt het leven van de familie Ingemarsum weer als vanouds. Ze gaan naar binnen en praten na over deze bijzondere dag, want dat het een bijzondere dag is geweest, dat is zeker. Eerst het KUOLABOS en nu zo vlak bij het huis het

INGEMARSUMDIERENRIJK. Nu staat er weer een nieuwe uitdaging te wachten. Kuola moet zich nu voorbereiden om naar de universiteit te gaan en dat zal niet meevallen. Tijdens de proefwerken om toegelaten te worden, heeft hij al een ervaring meegemaakt wat met zijn lengte te maken heeft. Maar daar heeft hij zich door heen geslagen. Nu zal hij worden geconfronteerd met een hele school, met wel duizend leerlingen, die misschien wel tweemaal de lengte hebben van Kuola. Hij zit met een ernstig gezicht aan tafel, zijn moeder heeft dit in de gaten. Zij zegt, luister Kuola denk aan je tijd in het bos, daar heb je veel ergere dingen meegemaakt. Professor Andersen heeft ons beloofd dat hij alles in de gaten zal houden, zonder dat jij of wie dan ook daar iets van zal merken. Kuola kijkt haar aan en zegt met een diepe zucht, maak u geen zorgen mama, ik heb nu maar een doel, mijn diploma te halen. En daar zal ik mijn best voor doen. Ik heb tijdens de proefwerken twee vrienden gemaakt en eigenlijk hoop ik nog meer vrienden te maken. Maar het belangrijkste is, dat ik mijn diploma haal zodat ik verder kan studeren. Jeppe luistert met een ernstig gezicht en zegt tegen zijn vader, u moet er ook aan denken dat Kuola zakgeld meekrijgt om eten te kunnen kopen. Zijn vader aait hem over zijn hoofd en zegt, dat is allemaal geregeld. Maar ik vind het heel lief dat je zo aan je broer denkt. Zo praten ze verder over wat er al allemaal is gebeurd, sinds Kuola bij hen woont. Hun vader zegt, morgen is het vrijdag en ga ik naar het bos. Hij kijkt Kuola aan en vraagt, heb je zin heeft om mee te gaan? Dat hoeft hij hem maar een keer te vragen, want die beseft dat hij daar voorlopig geen tijd meer voor heeft. Hij gaat maandag naar de universiteit. Jeppe kijkt wel een beetje teleurgesteld omdat hij niet meekan, hij moet morgen gewoon naar school. Kuola ziet aan zijn gezicht dat hij teleurgesteld is en zegt, ik denk dat jij morgen een speciale dag zal hebben. Iedereen zal wel vragen hebben over de dieren, er is er maar één op school die die kan beantwoorden, dat ben jij. Jeppe beseft dat Kuola daar helemaal gelijk in heeft. Hij bedenkt ook al gelijk waar hij wel en waar hij geen antwoord op zal geven. Kuola zegt, zullen wij nog even naar de dieren gaan? Die zullen ook nog wel wat te vertellen hebben. Dan kan ik gelijk uitleggen dat wij vanaf nu alleen in het weekend en in de vakanties tijd voor hen hebben. Jeppe kijkt zijn moeder aan en vraagt, vindt u het goed dat wij nog even naar de dieren gaan? Zijn moeder antwoordt, natuurlijk, als het tijd is voor jullie om naar boven te gaan laat ik dat wel weten. Zijn vader zegt, kijk gelijk of er nog genoeg voer is voor alle dieren, want morgen is daar geen tijd voor; dan weet ik hoeveel ik moet bestellen. Kuola en Jeppe gaan eerst naar de schuur, ze controleren of er nog genoeg voer is voor alle dieren. Ze nemen gelijk een paar appels mee uit de schuur want daar zijn de vogels dol op, vooral de papegaaien. Als ze bij de boom komen gaan de wijze Uilen gelijk een tak lager zitten omdat ze met Kuola willen spreken over de dag van vandaag. Als ook Jeppe dichterbij komt en zijn hand omhoog doet, komt Snö gelijk op zijn hand zitten. Samen lopen ze naar de voederbakken. Jeppe legt daar alle appels in die hij uit de schuur heeft meegenomen. De papegaaien vliegen er gelijk naar toe, en beginnen van de appels te eten; die vinden zij heerlijk. Ondertussen heeft Kuola een lang gesprek met de wijze Uilen over het bezoek van deze dag. Kuola vraagt aan Asio en Buba, hoe hebben jullie het ervaren dat er zoveel bezoekers waren in de tuin? Asio kijkt hem aan en vertelt, het laatste moment met dat schattige meisje was voor mij het hoogtepunt van de dag. Kuola glimlacht en antwoordt, voor mij ook. Dan vertelt hij over zijn plannen om de komende zondagen kinderen met hun ouders uit te nodigen, om in de tuin kennis te maken met alle dieren. Hij kijkt Asio aan en vraagt, hoe denk jij daarover? Buba geeft antwoord en zegt, dat is een fantastisch plan. Nu kunnen de kinderen leren om goed met dieren om te gaan. Er zijn altijd nog kinderen, die het niet kunnen laten om dieren te pesten; dat kunnen ze hier misschien afleren. Kuola kijkt de wijze Uilen aan en zegt, als ik jullie niet had leren kennen in het bos, dan hadden wij nu niet hier staan praten over deze dag. Asio antwoordt, dat kun je nu wel zeggen, maar vergeet Jeppe niet. Als die

niet was gaan voetballen aan de rand van het bos, waren alle dieren nu nog in het bos. Jij weet hoe moeilijk het was, vooral in de winter. Kuola knikt en zegt, ik noem jullie niet voor niets de wijze Uilen, bedankt dat jullie mijn vrienden zijn. Dan gaat hij naar Vidar en Mandy en vertelt dat hij morgen met zijn vader naar het bos gaat. Kuola wil nog meer dieren ontmoeten en hen vertellen wat hier allemaal is gebeurd. Maar Vidar kijkt hem aan en zegt, weet je het nu nog niet? De dieren in het bos zijn natuurlijk allang op de hoogte, daar hebben de vogels wel voor gezorgd. Mandy zegt, daarom weten wij precies wat er verder in het bos gebeurt, want wij worden op de hoogte gehouden door de vogels. Kuola kijkt de dieren aan en lacht. Word ik even met mijn neus op de feiten gedrukt, hij schudt zijn hoofd. Hij loopt naar Jeppe en vertelt het hele verhaal, die moet er natuurlijk om lachen. Dan knipt Kuola met zijn vingers en gaat vlakbij de vijver staan zodat de visjes en de kikkertjes ook kunnen horen wat hij te vertellen heeft. Kuola vertelt dat Jeppe morgen weer naar school gaat en hij volgende week naar de universiteit, en dat ze dus niet zoveel tijd meer hebben om in de tuin bij de dieren te zijn. Maar als wij ons huiswerk hebben gemaakt en het is niet te laat geworden, dan zien jullie ons in de avond en in het weekend natuurlijk. Jeppe zal over veertien dagen de eerste twee kinderen met hun ouders uitnodigen om naar de tuin te komen. Die twee gekozen kinderen kunnen dan in de tuin van dichtbij kennis met jullie maken. Jullie moeten het daar wel mee eens zijn natuurlijk. De hele groep begint door elkaar te praten, maar zoals gewoonlijk legt Kuola zijn vinger op zijn lippen, alle dieren zijn nu gelijk stil. Kuola kijkt hen aan en zegt, als er bezwaren zijn dan wil ik die nu horen. Voordat hij verder kan spreken, komt Asio aanvliegen, die gaat voor Kuola op de grond zitten en vertelt wat hij met Buba heeft besproken. Omdat het de wijze Uilen zijn, luisteren alle dieren naar wat Asio heeft te vertellen. Alle dieren knikken instemmend en weten zij dat er niets kan gebeuren. Kuola en Jeppe zullen er altijd bij zijn. Kuola vertelt aan Jeppe wat er allemaal is besproken, die belooft het op school te bespreken. Hij zal een lijst maken met de namen van de kinderen die samen met hun ouders terug willen komen. Dan worden ze geroepen door hun moeder, ze weten dat het tijd is om in bad te gaan en te gaan slapen. Ze nemen afscheid van de dieren, gaan naar binnen en vertellen aan hun vader dat er voer moet komen voor alle dieren. Dus ook voor de visjes en de kikkertjes. Vooral appels voor de vogels. Hun vader belooft daarvoor te zorgen. Daarna gaan de jongens naar boven. Jeppe gaat eerst in bad en zet dan alles klaar voor Kuola. Als ze allebei in bad zijn geweest, gaan zij naar de kamer van Jeppe. Kuola kijkt naar het mooie bureau van Jeppe. Hij kijkt Jeppe aan en vraagt aarzelend, vind jij het eigenlijk wel goed dat ik hier, aan jouw bureau mijn huiswerk kom maken? Jeppe kijkt hem aan en zegt, als ik klaar ben met mijn huiswerk kun jij altijd hier terecht. Op dat moment stappen hun ouders de kamer binnen, zij zien de twee jongens naar elkaar kijken maar niets zeggen. Fedrik vraagt, mag ik ook weten waar dit gesprek over gaat? Ik merk dat er iets aan de hand is. Kuola en Jeppe willen gelijk gaan praten, maar Fedrik doet zijn hand omhoog en zegt, een tegelijk graag. Fedrik hoort hij waar het gesprek over ging. en zegt dat dit natuurlijk niet kan: op elkaar wachten om huiswerk te maken. Hij kijkt de jongens aan en zegt, dit kan natuurlijk niet en dit wil ik niet meer meemaken; zijn stem klinkt boos. Als er zoiets aan de hand is, wil ik dat jullie dit met mama en mij bespreken. De jongens begrijpen dat hun vader boos is en zeggen, sorry papa, dit zal niet meer gebeuren. Fedrik antwoordt, als jullie dat met mama en mij hadden besproken, dan hadden wij daar een oplossing voor kunnen zoeken. Het blijft even stil, de jongens kijken hun vader vragend aan. Fedrik denkt na en zegt, de kamer van Kuola is te klein om daar een bureau te plaatsen, dus Kuola kan beneden, aan mijn bureau zijn huiswerk maken. Als jullie dit bij ons naar voren hadden gebracht was dit gesprek niet nodig geweest. De jongens knikken allebei waarna hun ouders de kamer uitgaan. Jeppe kijkt zijn broer aan en zegt, sorry Kuola, het was dom van mij, ik had aan deze oplossing moeten denken.

Kuola antwoordt, het is wel goed hoor, papa heeft het opgelost. Laten we nu maar weer kijken in dat mooie boek, waarin al de dieren van de wereld staan. Fedrik en Annali zijn weer beneden en Fedrik gaat naar zijn bureau. Hij maakt twee laden leeg, haalt alle losse spullen van zijn bureau en bergt alles op in een van de andere laden. Annali kijkt naar wat Fedrik aan het doen is. Zij zegt, jammer dat de kamer van Kuola te klein is om er een bureau neer te zetten, anders kon hij boven rustig werken. Fedrik antwoordt, als de jongens naar school zijn, zal ik eens kijken of ik daar een oplossing voor kan vinden, maar voorlopig moet het even zo. Annali en Fedrik praten samen ook nog even na over de receptie, over hoe alles is verlopen en over hoeveel mensen er waren. Ook de aanwezigheid van de klassen van de school van Jeppe vonden ze fantastisch. Ze zijn wel blij dat het nu een beetje rustiger gaat worden. Annali zegt, omdat jij morgen naar het bos gaat, breng ik Jeppe wel naar school. Dat is niet nodig, antwoordt Fedrik, ik breng Jeppe, samen met Kuola naar school. Dan rijd ik langs de universiteit zodat ik weet hoelang ik onderweg ben als ik hem daar naar toe breng. Annali knikt en antwoordt, dat is een goed plan. Ze gaat naar boven en zegt tegen de jongens, nu moeten jullie gaan slapen. Morgen moeten zij vroeg opstaan omdat Jeppe naar school moet en op tijd moet zijn. Jeppe bergt het boek op en wenst Kuola goedenacht. Kuola wenst hem hetzelfde en gaat naar zijn kamer. Als hij in bed ligt laat hij in zijn hoofd de dag nog een keer passeren, hij moet weer aan het kleine meisje van deze middag denken. Hij hoopt dat hij haar nog een keer alles kan vertellen over de dieren. Dan valt hij in slaap en als de ouders een poosje later boven komen, zien ze allebei de jongens in een diepe slaap. Dat is niet zo verwonderlijk na zo'n enerverende dag. Hun ouders besluiten ook te gaan slapen en op dat moment keert de rust terug in het huis van de familie Ingemarsum. De volgende morgen is iedereen vroeg op, er wordt ontbeten en daarna vertrekken Fedrik, Jeppe en Kuola. Ze rijden eerst naar de school van Jeppe. Als ze daar aankomen, zien een aantal kinderen dat Kuola ook in de auto zit. Ze verdringen zich rond de auto om hem te zien. Kuola besluit om even uit te stappen; de kinderen vinden het prachtig om hem weer te zien en beginnen allemaal door elkaar heen vragen te stellen. Kuola legt zijn vinger op zijn lippen en, wonder boven wonder, het is gelijk stil. Jeppe ziet dat allemaal gebeuren, hij denkt bij zichzelf hoe kan dit nu? Het gebeurt al bij de dieren en nu gebeurt het ook bij de kinderen. Kuola kijkt in het rond alsof hij iemand zoekt; hij vraagt aan de kinderen, weten jullie wie Birgit is? Hij legt uit dat het een klein meisje is, waarschijnlijk uit groep 1. De kinderen gaan uiteen en Kuola ziet dat daar Birgit staat. Zij kon niet verder naar voren komen omdat ze daar te klein voor is. Kuola wenkt haar en vraagt of zij nog eens naar de dieren wil komen kijken. Hij zegt tegen Jeppe, wil jij haar naam als eerste opschrijven, dan kan zij aan haar ouders vragen of die met haar mee willen komen. Nu kun jij nog iemand uitkiezen. Alle kinderen beginnen te roepen dat zij allemaal uitgekozen willen worden. Kuola zegt dat ze allemaal, met twee tegelijk, aan de beurt komen, maar alleen samen met hun ouders. Dan komt de bovenmeester naar buiten, hij ziet een groep kinderen die allemaal door elkaar heen aan het roepen zijn. Omdat Kuola kleiner is dan alle kinderen die daar staan, kan de bovenmeester alleen de kinderen maar zien en begrijpt niet wat er aan de hand is. Als hij dichterbij komt, ziet hij Kuola en hij begrijpt dat het om deze kleine jongeman gaat. Hij stuurt alle kinderen naar binnen, bukt, geeft Kuola een hand en zegt, dus jij bent de oorzaak van al dat geschreeuw. Kuola legt uit wat zijn plannen zijn en waar Jeppe mee bezig is. De bovenmeester kijkt hem aan, hij belooft een brief op te stellen en die aan de kinderen mee te geven, zodat de ouders op de hoogte zijn van de plannen van Kuola. Hij vraagt of Kuola een keer op school zou willen komen en dan wil vertellen over alle dieren die nu samen leven in INGEMARSUMDIERENRIJK. Kuola antwoordt dat hij maandag naar de universiteit gaat. Maar als ik vrij ben zal ik contact opnemen met uw school, ik zal het u op tijd laten weten. De bovenmeester geeft Kuola een hand en groet ook Fedrik,

die ook maar even uit de auto is gekomen. Fedrik heeft de consternatie die Kuola heeft veroorzaakt aangezien maar zegt daar niets over. De bovenmeester gaat nu ook de school in. Kuola klimt weer in de auto, Fedrik stapt ook in en start de auto. Hij kijkt Kuola aan en zegt, je hebt heel wat los gemaakt bij de kinderen. Dat vind ik eigenlijk het mooiste van de nieuwe tuin. Hij glimlacht naar Kuola en zegt, ik houd heel veel van jou en ik ben blij dat jij mijn zoon bent. Fedrik zegt, we rijden nu naar de universiteit. Eens kijken hoeveel tijd wij vanaf hier daarvoor nodig hebben. Dat is van belang om te weten, zodat als je volgende week aan je studie begin, niet te laat komt. Als zij veertig minuten hebben gereden, zien ze in de verte de universiteit liggen en weet Fedrik dat hij ongeveer negentig minuten nodig heeft om allebei de jongens op tijd naar school te brengen. Als hij het straks aan Annali uitlegt, weet ook zij hoeveel tijd zij nodig zal hebben. Hij start de auto weer en rijdt naar het bos, dat is ook weer een uurtje rijden. Daar aangekomen, parkeert hij de auto. Ze gaan samen het bos in. Voor Kuola is het een bijzondere dag; hij hoopt dieren te ontmoeten, die hij nog kent uit de tijd dat hij zelf in het bos woonde. Fedrik gaat alles inspecteren en Kuola vraagt of hij verder het bos in mag en zegt, wij kunnen afspreken bij de Beukeboom. Zijn vader kijkt bedenkelijk, maar realiseert zich dat Kuola in het bos beter de weg kent dan hij. Hij knikt en zegt oké, maar ik wil dat je daar ongeveer rond half een bent, dan kunnen we samen eten. Kuola denkt na en zegt, ik heb geen horloge maar de vogels zullen mij helpen om op tijd te zijn. Zo ging het ook toen ik hier nog woonde en zo zal het nu ook gaan. Fedrik knikt, hij bedenkt gelijk dat Kuola straks op de universiteit beslist een horloge nodig heeft. Kuola zegt, dag papa, tot straks bij de Beukenboom. Hij gaat het bos in, weg van de wandelpaden. Zijn vader ziet dat er vogels met hem meevliegen. Hij schudt zijn hoofd en gaat dan, om de wandelpaden te controleren ook het bos in. Hij ziet dat er af en toe toch wat rommel bij de picknicktafels te vinden is. Hij ruimt het op en begrijpt niet waarom de mensen die hier picknicken, het niet zelf opruimen. Maar hij beseft dat niet alle mensen zo netjes zijn en dat hij daar aan zal moeten wennen. Hij loopt verder en ziet hoe mooi het bos is met alle bomen en hun vele, verschillende kleuren. Hij vindt het prachtig dat de bomen en struiken hun mooiste kleuren laten zien. Hij neemt zich voor om dit moois met Kuola te delen omdat Kuola in dit bos natuurlijk alle jaargetijden heeft meegemaakt. Hij wil weten wat Kuola de mooiste tijd van het jaar vindt. Intussen is Kuola diep het bos ingegaan en als hij een kwartier onderweg is ziet hij de vogels die van tak naar tak met hem meevliegen. Hij wordt er helemaal blij van. Als hij nog wat verder loopt, komt hij familie Haas tegen. Hij is blij verrast; hij vraagt aan de ouders waarom ze niet hebben doorgegeven dat ze kinderen hebben gekregen en waarom ze niet naar de nieuwe tuin zijn gekomen. De hele familie Haas gaat op een rij zitten, vader, moeder en vier kinderen. Zij kijken Kuola aan en het vrouwtje vertelt, ik wist niet of wij met de kinderen ook welkom waren in de nieuwe tuin. Natuurlijk wel, antwoordt Kuola, juist omdat je kinderen hebt gekregen. Je weet toch nog wel van toen ik in het bos woonde, hoe blij ik was als er weer een kind geboren werd. Dan zegt hij, lopen jullie nu maar met mij mee, ik ben heel benieuwd naar de boomhut. De vogels die op een tak het gesprek hebben aangehoord, beginnen te fluiten, alsof ze willen zeggen, kom nu maar mee. Kuola kijkt naar boven en zegt, rustig maar, wij gaan wel mee. Voordat wij bij de boomhut zijn hoop ik nog meer dieren te zien want het zal heel lang duren voor ik weer hier kan zijn. De Hazen vragen waarom dat is en Kuola vertelt dat hij naar de universiteit gaat om een diploma te halen. Wat is een diploma? Vragen de hazenkinderen. Kuola kijkt ze aan en denkt, hoe leg ik ze dat uit? Hij vertelt, kijk, jullie zijn nu nog klein, maar als jullie straks net zo groot zijn als jullie vader Haas en moeder Haas, moeten jullie zelf naar eten zoeken en als jullie dat goed kunnen, dan krijgen jullie een Hazendiploma. Mensen gaan naar de universiteit, ik ga daar van alles leren, zodat mijn vader net zo trots op mij zal zijn als jullie Hazenvader op jullie. Ik ga daar voor dierendokter studeren, dat

is een heel lange studie maar ik wil leren hoe ik zieke dieren kan genezen. Als ze verder lopen komen er nog meer dieren tevoorschijn. Kuola ziet Egels en Konijnen, maar Herten zijn er niet en dat verwondert Kuola, hij had gehoopt Herten te zien. Hij neemt zich voor om na de lunch samen met zijn vader nog verder het bos in te gaan en hij hoopt ze dan toch te zien. Hij zal dat dan aan Vidar en Mandy vertellen. Als ze nog een poosje doorlopen komen ze bij de Beukenboom en in de boomhut is het een drukte van belang. Heel veel vogels hebben daar een plekje gevonden en er is geen nootje meer te bekennen. Kuola herinnert zich de tijd dat hij daar ook veel van gegeten heeft toen hij samen met de dieren in het bos woonde. Hij gaat rustig zitten en de dieren doen hetzelfde. En Kuola denkt, het is net of ik niet weg geweest ben, de enigen die hij mist zijn Vidar, Mandy en de wijze Uilen, maar hij bedenkt dat die eigenlijk altijd bij hem zijn als hij thuis is. En zo zit Kuola na te denken tot hij voetstappen hoort en zijn vader aan ziet komen. Die heeft een tas uit de auto gehaald en gaat bij hem zitten; ze gaan samen smullen van de heerlijke boterhammen. Weer moet Kuola denken aan die eerste keer, toen Jeppe ook van die lekkere boterhammen had meegenomen, en hij daar zeer door verrast was. Hij vertelt zijn vader dat hij allerlei dieren, zoals de Hazenfamilie, heeft ontmoet, en dat hij het verwonderlijk vindt dat hij geen Herten heeft gezien. Kuola vraagt of het mogelijk is om samen wat Herten zijn; het kan toch niet zo dit bos hebben geleefd? Zijn het bos ingaan, weet jij dan de antwoordt Kuola, ik vraag de moeten komen. Oké, zegt zijn laat en wij moeten op tijd weer kijkt op zijn horloge en zegt, wij

dieper het bos in te gaan om te kijken of daar zijn dat alleen Mandy, Vidar, Asta en Ebbe in vader kijkt bedenkelijk en vraagt, als wij dieper weg terug weer? Dat is geen probleem, vogels mee en die weten precies hoe wij terug vader, laten wij nu dan gaan anders wordt het te terug bij school zijn om Jeppe op te halen. Hij hebben nog een uur. Kuola springt overeind en vraagt aan de vogels hen dieper het bos in te begeleiden en hen ook weer terug te brengen. Natuurlijk doen wij dat, is het antwoord van de vogels. Zijn vader staat ook op en vraagt, is het in orde met de vogels? Dan kunnen we nu gaan. Ze lopen dieper het bos in, maar komen geen Herten tegen. Als ze nog een halfuur verder zijn gelopen en het bos steeds dichter begroeid is, wil zijn vader terug naar de auto. Op dat moment horen ze veel gekwetter in de bomen en Kuola vraagt wat er aan de hand is. De vogels vertellen dat zij verderop Herten hebben gezien. Vader en zoon lopen een stukje verder; de Herten schrikken en willen er vandoor als ze in de gaten krijgen dat er twee mensen aankomen. Maar Kuola laat gelijk klanken horen en de Herten spitsen hun oren. Fedrik blijft stilstaan, maar Kuola loopt langzaam naar de dieren toe. Hij blijft maar praten en uiteindelijk krijgt hij antwoord. Hij hoort het verhaal van deze dieren aan en blijft geduldig luisteren naar wat ze te vertellen hebben. Als hij alles heeft gehoord, vraagt hij of de Herten nog even willen wachten en of ze het goed vinden dat hij het gehoorde aan zijn vader vertelt. De Herten geven toestemming en Kuola wenkt zijn vader om dichterbij te komen. Kuola vertelt dat de Herten zo ver in het bos zijn omdat er stropers waren die geprobeerd hebben op hen te schieten. Terwijl Kuola aan zijn vader vertelt wat er aan de hand is, lopen de tranen over zijn wangen. Hij denkt aan het eerste jaar dat hij hier het bos was en toen Mandy, als nog heel klein hertje, vond - alleen, omdat haar moeder door stropers was doodgeschoten. Fedrik is ook geschokt over het feit dat er in zijn bos wordt gejaagd; in het KUOLABOS! Waar wandelpaden zijn aangelegd, zodat de mensen van de natuur kunnen genieten! Hij vraagt aan Kuola of hij aan de Herten wil vertellen dat hij maatregelen zal nemen waardoor ze hier kunnen blijven. Kuola vertelt aan de Herten dat zijn vader, als boswachter, maatregelen zal nemen. Hij zal er voor zorgen dat de stropers opgepakt worden, zodat kunnen jullie weer gewoon door het bos kunnen lopen. De Herten bedanken Kuola voor zijn woorden en beloven

ver in het bos te blijven. Dan gaan Kuola en zijn vader terug, de vogels begeleiden hen. Terwijl zij teruglopen doet Kuola zijn hand omhoog waarna één van de vogels op zijn hand komt zitten. Kuola verzoekt de vogel om alle andere vogels te vragen zijn vader te helpen bij het oppakken van de stropers. De vogel antwoordt dat hij alle vogels in het bos zal waarschuwen en dat ze dan af en toe in de nieuwe tuin verslag zullen komen uitbrengen, zodat Kuola op de hoogte blijft. En zo wordt het afgesproken. De vogel vliegt weer terug de boom in en vertelt daar wat hij met Kuola heeft afgesproken. Nu gaan Kuola en zijn vader naar de auto omdat zij anders te laat zijn om Jeppe van school te halen. Gelukkig zijn ze op tijd en ze zien Jeppe daar praten met Bente. Ze denken dat hun gesprek waarschijnlijk over de dieren in de nieuwe tuin zal gaan. Zijn vader stapt uit de auto en wenkt Jeppe. Voor hij naar huis rijdt, wil hij nog even langs het kantoor om met zijn chef over zijn ervaring in het bos te spreken. Bente zwaait en gaat naar de auto van haar moeder. Jeppe stapt bij Kuola achter in de auto. Terwijl hun vader naar kantoor rijdt, hoort Jeppe wat er vanmiddag in het bos is gebeurd. Als ze bij het kantoor komen, blijven de jongens in de auto en gaat hun vader naar binnen om daar te bespreken hoe ze het probleem van de stropers in het bos kunnen oplossen. In de auto vertelt Kuola aan Jeppe wat hij met de vogels heeft afgesproken. Ik hoop, is het antwoord van Jeppe, dat ze papa kunnen helpen om de stropers die daar de dieren bedreigen, te arresteren. Fedrik heeft op kantoor ook even naar huis getelefoneerd om aan Annali te vertellen wat er was gebeurd en om haar te zeggen waar hij nu is. Omdat hij nog niet thuis is met de jongens zou zijn vrouw anders misschien ongerust worden. Het is een probleem dat hij zijn chef natuurlijk niet kan vertellen dat Kuola het verhaal over de aanwezigheid van stropers, persoonlijk van de Herten heeft gehoord. Dus vertelt hij dat hij de Herten helemaal in het achterste gedeelte van het bos heeft gezien en daar toen ook sporen heeft gezien die hem niet bekend voor kwamen. Hij vertelt ook dat hij merkte dat de Herten heel bang waren en eigenlijk nooit zover in het bos zijn. Als hij uitgesproken is, antwoordt zijn chef dat er maatregelen zullen worden genomen om deze figuren te kunnen arresteren. Hij vertelt dat er met de politie contact zal worden opgenomen en waarschuwt Fedrik om niet zelf iets te doen, maar dat hij het aan de politie moet overlaten. Fedrik neemt afscheid van zijn chef en gaat naar buiten om samen met Jeppe en Kuola naar huis te gaan. Als ze thuis komen, gaan Kuola en Jeppe allereerst naar de nieuwe tuin om aan Mandy en Vidar te vertellen wat Kuola vandaag in het bos heeft meegemaakt. Als Asta hoort wat er aan de hand is, vertelt zij dat ook zij daarom destijds met Ebbe zo diep in het bos was en dat Ebbe toen in de kuil gevallen was waarin de boswachter hem toevallig gevonden en uit gered heeft. Asta bleef natuurlijk in de buurt van haar kind, waardoor de stropers haar zouden kunnen dood schieten; het graven van zo'n kuil is hun tactiek. Kuola vertelt aan Jeppe wat Asta net heeft verteld en die zegt, dat moeten wij aan papa vertellen, dan kan er worden gekeken of er in het bos weer kuilen zijn gegraven. Ze blijven nog even bij de dieren en zien dat deze het allemaal goed maken. Na een kwartiertje worden ze geroepen om aan tafel te gaan. Met de belofte aan de dieren dat ze na het eten weer terug komen, gaan ze naar binnen. Als ze aan tafel zitten wordt er druk gediscussieerd over wat er vanmiddag in het bos is ontdekt. Annali is blij dat de chef van Fedrik er de politie bijhaalt en Fedrik heeft verboden om zelf stappen te ondernemen. Als Fedrik het verhaal van Asta hoort, is hij van plan om goed op te letten of er in het bos weer met takken bedekte kuilen zijn. Door die takken zijn ze helaas niet makkelijk te zien. Als de maaltijd klaar is gaan de jongens weer naar de nieuwe tuin maar Jeppe moet zich eerst nog omkleden voor hij naar buiten gaat omdat hij nog steeds zijn schooluniform aan heeft. Kuola gaat alvast en tien minuten later is Jeppe ook bij hem. Ze lopen samen door de nieuwe tuin en Kuola zegt ineens, als jij maandag weer naar school gaat dan ga ik naar de universiteit, vind je dat niet gek? Jeppe kijkt hem aan en antwoordt, ik vind het geweldig en ik hoop dat je het daar heel fijn krijgt. Ze

komen bij de boom aan en de wijze Uilen gaan al op een tak lager zitten. Kuola vertelt het verhaal van die middag in het bos, en vertelt ook wat hij met de vogels heeft afgesproken. De wijze Uilen vinden het een goed plan. Vanuit de boom wordt er ook op gereageerd; daar zit een koppel vogels die 's middags eveneens in het bos was en dus ook van de afspraak gehoord heeft. Nu de wijze Uilen ook op de hoogte zijn van deze plannen, weet Kuola dat zijn vader zal worden geholpen bij het oplossen van het probleem in het KUOLABOS. Ze kunnen nog een poosje in de nieuwe tuin blijven en Kuola spreekt met alle dieren zodat ze weten dat hij er niet meer iedere dag zal zijn. Als hij aan maandag denkt, bekruipt hem toch wel een angstig gevoel. Hij weet dat hij heel veel studenten zal tegenkomen en dat die niet allemaal even aardig zullen zijn. Hij beseft ook dat er ook van alles zou kunnen gebeuren als hij een gewone lengte had, maar nu is die kans natuurlijk veel groter. Hij houdt deze gedachten voor zichzelf, want hij wil niet dat zijn ouders zich zorgen maken. Hij wil laten zien dat hij het aankan en dat ze trots op hem kunnen zijn. Dat vertelt hij wel allemaal aan de wijze Uilen. Die denken er echter heel anders over; zij zijn er van overtuigd dat hij veel vrienden zal maken. Dan komt zijn vader naar de nieuwe tuin en hij vraagt of ze naar binnen willen komen. Ze nemen afscheid van de dieren en zeggen dat ze morgen en zondag nog alle tijd hebben om bij hen te zijn. Maar als ze binnen zijn, horen ze een ander plan. Annali wil namelijk dat zij morgen naar de kapper gaan, want Annali wil dat Kuola er netjes uitziet als hij maandag voor de eerste keer naar de universiteit gaat. Hun vader zal met hen mee gaan. Tijdens dit gesprek, hoort Fedrik een auto stoppen; buiten ziet hij dat het de auto van de Baroness is. Hij begrijpt dat de boeken voor Kuola worden gebracht. Hij gaat naar binnen en zegt tegen Kuola en Jeppe, lopen jullie even mee? Ik denk dat de studieboeken voor Kuola er zijn. De jongens lopen met hun vader mee, de chauffeur van de Baroness wacht al bij de auto. Fedrik schudt hem de hand en zegt, ik neem aan dat u de boeken komt brengen? De chauffeur antwoordt, zeker, ik heb ze opgehaald bij Professor Andersen, het zijn er nogal veel. Fedrik zegt, wij zullen u helpen de boeken naar binnen te brengen. De chauffeur doet de achterklep van de auto open en ze zien daar een flinke stapel boeken liggen. Ze nemen allemaal een stapeltje mee naar binnen en leggen alle boeken op het bureau van Fedrik. Ook de chauffeur helpt mee en als alle boeken binnen zijn, neemt hij afscheid. Fedrik loopt nog even mee naar de auto en zegt, doet u vooral de groeten aan de Baroness. De chauffeur tikt aan zijn pet en vertrekt. Als Fedrik weer binnenkomt ziet hij dat Kuola al in de boeken aan het kijken is en het ene boek na het andere openslaat. Hij leest een bladzijde, sluit het boek en neemt dan weer het volgende boek. Hij heeft een paar kussens op de bureaustoel gelegd zodat hij aan het bureau kan zitten. Annali en Fedrik kijken dit aan en vinden dit toch maar niets. Ze kijken elkaar aan en Annali begrijpt dat ze er hetzelfde over denken. Dan zegt Fedrik, ik heb een paar laden leeg gemaakt, daar kun je je boeken in opbergen. Kuola klimt van de stoel af en Fedrik en Jeppe helpen de boeken op te bergen. Annali schenkt wat te drinken in en als ze aan tafel zitten, zien ze het ernstige gezicht van Kuola. Jeppe vraagt, ben je niet blij met je boeken? Kuola kijkt hem aan en antwoordt, natuurlijk wel, maar dat ik nu het bureau van papa in gebruik moet nemen, vind ik eigenlijk maar niets. Zijn vader zegt, dat hoeft ook maar voor een poosje, ik zal volgende week in het dorp kijken of ik iets kan vinden waar je beter aan kunt zitten. Gaan jullie nu nog maar eerst naar de dieren, als het bedtijd is komen wij jullie wel weer waarschuwen. Maar eerst heb ik nog een verrassing. Uit zijn binnenzak haalt hij een portemonnee en geeft die aan Kuola. Die kijkt eerst zijn moeder aan en daarna zijn vader, maar hij zegt niets. Dan zegt hij met zachte stem, weet u dat dit mijn allereerste portemonnee is? En dat ik die van u en mama heb gekregen, vind ik heel bijzonder. Jeppe zegt, kijk nu eens in je portemonnee hoe rijk je bent. Kuola maakt de portemonnee open en ziet dat er 200 kronen in zitten. Hij kijkt zijn vader aan en zegt, dat is toch veel te veel! Maar zijn vader antwoordt,

dit is voor een broodje en wat te drinken als je op de universiteit bent. En dan zegt Jeppe, ik heb ook nog een verrassing voor jou. Hij staat van tafel op en gaat naar de keuken. Als hij terugkomt legt hij een horloge voor Kuola neer, het horloge dat hij voor zijn verjaardag heeft gekregen. Jeppe zegt, dit moet je dragen als je naar de universiteit gaat, dan hoef je niet te vragen hoe laat het is. Want als je van het ene lokaal naar het andere moet, moet je wel de tijd weten.. Kuola kijkt naar het horloge en antwoordt, dit kan ik niet aannemen, dit is jouw verjaarscadeau en dat moet je zelf dragen. Jeppe kijkt hem aan en zegt, ik sta erop dat je dit gaat dragen. Ik heb het zelf nog niet nodig op school, maar jij wel en ik weet ook dat het geluk zal brengen. Doe het om; als je dan kijkt hoe laat het is, dan denk je ook nog even aan mij. Ik weet zeker dat het gaat het op de universiteit goed zal gaan. Verder wil ik er niets meer over horen en laten we nu naar buiten gaan. Ik wil graag ook nog even met Snö wandelen want dat heb ik vandaag nog niet gedaan. Hij drinkt zijn sapje op en vraagt, kom je? Anders wordt het te laat. Er zit voor Kuola niets anders op dan om ook op te staan, maar voor hij naar buiten gaat legt hij de portemonnee en het horloge in een bureaulade bij zijn boeken. Jeppe is al naar buiten en Kuola volgt hem. Als hij Jeppe die al bij de boom is, heeft ingehaald, zegt Kuola tegen hem, jij bent er ook een hoor, zet je mij zo voor het blok. Jeppe kijkt hem aan en antwoordt, je moet niet altijd zo serieus zijn, je moet leren het ook gewoon te vinden dat iemand je iets wil geven. Jeppe steekt zijn hand omhoog en Snö gaat direct op zijn hand zitten. Jeppe en de vogel kijken elkaar aan. Jeppe zegt, af en toe kan Kuola wel zeuren hoor, vind je ook niet Snö? Maar als hij de zin heeft uitgesproken, stapt hij gelijk weg uit de buurt van Kuola. Die moet nu wel lachen en dat was juist Jeppe's bedoeling, want soms vindt Jeppe dat Kuola veel te serieus is. Hij begrijpt wel hoe dat komt, maar hij wil ook dat Kuola af en toe eens lacht. Jeppe loopt in de richting van de voederbakken, als hij ziet dat er geen appels meer zijn gaat hij met Snö op zijn hand, naar de schuur en haalt daar een paar appels. Als hij die in de voederbakken heeft gelegd is het gelijk een drukte van belang want alle vogels vinden de appels lekker en smullen ervan. Kuola is onder de boom gaan zitten en de wijze Uilen zitten bij hem, Kuola vertelt over de portemonnee en het horloge van Jeppe. Asio zegt, dat zijn allemaal dingen die je in het bos niet nodig had, maar nu je weer in de mensenwereld woont zal je wel meer dingen tegenkomen die heel anders zijn dan in het bos. Kuola is zich daar goed bewust van; als hij maandag naar de universiteit gaat zal hij dat beslist gaan merken. Net als de wijze Uilen blijft Kuola nog een poosje bij de boom zitten; als hij zijn ogen sluit krijgt hij het gevoel of hij in het bos is. Als hij zijn ogen weer open doet, staat Jeppe voor hem en die vraagt, slaap je of ben je aan het wegdromen? Kuola kijkt hem aan en lacht, wat denk je? vraagt hij. Jeppe geeft even geen antwoord en zegt dan, ik denk dat je van het bos aan het dromen was. Kuola lacht en antwoordt, je gaat mij steeds beter kennen broertje. Hij staat op, omhelst Jeppe en zegt, ik houd heel van jou, ik ben blij dat jij mijn kleine broertje bent. Snö, die nog steeds op de hand van Jeppe zit, kijkt Kuola aan en zegt, ik ben blij dat ik hier mag wonen en vertel maar aan Jeppe dat ik met hem ook heel blij ben. Kuola kijkt Jeppe aan en zegt, weet je wat Snö net aan mij vertelt? Jeppe kijkt eerst Snö aan en dan Kuola, nee dat weet ik niet, maar vertel jij me dat maar. Kuola kijkt Jeppe ernstig aan en zegt, Snö heeft hij net verteld dat hij liever weer naar het noorden wil. Maar voor Jeppe kan reageren, beginnen Asio en Buba hem in zijn benen te prikken. Jeppe kijkt Snö aan en begint hem zachtjes te aaien; Snö sluit zijn ogen en geniet van de strelingen. Kuola begint te lachen, ik kan hier geen grapjes maken, de wijze Uilen begrepen natuurlijk wat ik aan jou vertelde en hadden door dat ik jou een beetje wilde plagen. Jeppe vraagt, vertel dan nu maar wat Snö werkelijk zei. Kuola vertelt, Snö heeft gezegd dat hij blij is dat hij hier mag wonen en dat jij zijn vriendje bent. Jeppe kust het uiltje zacht op haar kopje, als Kuola dat ziet wordt hij er door ontroerd. Jeppe doet zijn hand omhoog, Snö vliegt weer terug in de boom en dat doen Asio en Buba

ook. Dan worden ze geroepen door Annali, ze nemen afscheid van de dieren en gaan naar binnen. Annali zegt, het wordt tijd dat jullie gaan slapen want morgen gaan jullie al vroeg met papa naar de kapper. En, zegt hun vader, we moeten ook nog voer bestellen en naar de kantoorboekhandel om voor Kuola schriften of blocnotes te kopen want, als maandag de lessen beginnen zal hij die wel nodig hebben. Kuola denkt even na en vraagt dan of er even met de Professor getelefoneerd kan worden omdat hij graag wil weten welke boeken hij maandag mee moet nemen. Natuurlijk, antwoordt Fedrik, kom maar mee, ik zal het nummer voor je draaien en dan kun je het zelf aan de Professor vragen. Ze gaan samen naar het bureau van Fedrik, die kijkt in zijn agenda en draait het telefoonnummer van de Professor. Na enkele minuten hoort hij, Professor Andersen, goedenavond. Fedrik antwoordt, met Fedrik Ingemarsum, Kuola wil u wat vragen, heeft u even tijd? De professor antwoordt, natuurlijk. Fedrik geeft de hoorn aan Kuola en zegt, je kunt nu met de Professor spreken. Kuola neemt de hoorn aan en zegt, goedenavond Professor, met Kuola, ik zou graag willen weten welke boeken ik voor de lessen van maandag mee moet nemen. Hij hoort de Professor bladeren in een boek of schrift en deze zegt even later, als je maandag je boeken bij je hebt voor Cultuurwetenschappen en Onderwijswetenschappen, dan hoor je maandag wel wat je daarvan moet leren. Kuola zegt, dank u wel Professor, ik zal ze klaar leggen; vandaag zijn de boeken door de chauffeur van de Baroness gebracht. Dat weet ik, antwoordt de Professor, want die heeft hij bij mij opgehaald. Dan vraagt de Professor, heb je nog meer vragen Kuola? Deze antwoordt, nee Professor, misschien zie ik u maandag? De Professor antwoordt, misschien, maak je niet zenuwachtig, alles zal goed komen; succes met je eerste lessen. Dag Kuola. Goedenavond Professor, dank u wel. Als Kuola de hoorn weer op de haak heeft gelegd, doet hij de lade open waarin zijn boeken zijn opgeborgen. Hij zoekt de boeken die hij nodig heeft en legt ze op het bureau. Hij is van plan om daar morgen of zondag in te lezen, zodat hij een beetje weet wat hem maandag te wachten staat. Hij komt de kamer weer in en vertelt dat hij nu precies weet welke boeken hij maandag mee moet nemen. Ook zegt hij dat hij van plan is er morgen of zondag in te lezen, zodat hij enigszins weet waar het maandag over zal gaan. Goed, zegt zijn moeder, maar nu gaan jullie naar de badkamer en dan naar bed, want morgen gaan jullie al op tijd naar het dorp, eerst naar de kapper en dan naar de kantoorboekhandel. Ze wensen hun ouders welterusten en gaan naar boven. Zoals altijd gaat eerst Kuola in bad en daarna Jeppe. Ze praten nog even samen en dan gaan ze naar bed. Het duurt niet lang of ze zijn in slaap. Als Fedrik en Annali een halfuurtje later boven gaan kijken, zien ze dat de jongens heerlijk liggen te slapen. Als ze weer beneden zijn, kijkt Fedrik even in de boeken die Kuola op zijn bureau heeft neergelegd. Het zijn geen gemakkelijke lessen die hij daar ziet, maar hij is er van overtuigd dat het voor Kuola niet te moeilijk zal zijn. Hij gaat de kamer weer in en Annali vraagt of hij uit die boeken wijs kan worden. Fedrik schudt zijn hoofd, nee, maar, zegt hij, dit zal voor Kuola geen probleem zijn. Fedrik zegt, als wij morgen in het dorp zijn en de jongens zijn naar de kapper geweest en we hebben de schriften of blocnotes gekocht wil ik even kijken of wij een laag tafeltje met een lage stoel kunnen vinden, dan kan ook Kuola op zijn kamer studeren, wat hij zo graag wil. Annali vindt dat een fantastisch plan, ze zegt, ik hoop dat je erin slaagt. Als ze zo nog een poosje samen zitten, praten zij over van alles en ook over de universiteit. Annali vertelt, als de jongens volgende week naar school en universiteit zijn, ga ik naar de Baroness. Zij heeft mij uitgenodigd. Fedrik kijkt haar aan en vraagt, dat gaat zeker over die vrouw die wij in het restaurant hebben gezien? Zeker, antwoordt Annali, zij is nu de Gezelschapsdame van de Baroness. Wij hebben met haar gesproken en het is 100% zeker dat zij de moeder van Kuola is. Zij weet dat hij door ons is geadopteerd en dat hij nu jouw naam draagt. Ze weet ook dat hij naar de universiteit gaat, maar over zijn gave om met dieren te kunnen communiceren, weet zij nog niets en dat wil de

Baroness voorlopig zo houden. Zij wil Gharrah opleiden tot Gezelschapsdame, daar mag ze heel blij mee zijn. Fedrik zegt, als wij z'n allen naar de Baroness willen gaan, kan dat dus niet, want dan is zij daar ook. Annali antwoordt, daar moet je je geen zorgen over maken, voorlopig is dat toch niet mogelijk omdat Jeppe naar school gaat en Kuola naar de universiteit en die zal wel veel moeten studeren. Maar als we worden uitgenodigd en de jongens zijn erbij dan zal de Baroness daar wel rekening mee houden. Dus, maak je echt maar geen zorgen, het komt allemaal wel goed. Fedrik kijkt haar aan, hij heeft zo zijn eigen gedachten maar houdt die voor zichzelf. Annali zegt, ik ga naar de badkamer en dan naar bed en jij zou hetzelfde moeten doen. Ze moet wel even om zichzelf lachen want, zegt ze, ik stuur dus niet alleen onze jongens naar bed. Als ook Fedrik zich heeft gewassen, gaan zij ook slapen. Hij kijkt nog even de tuin in en ziet dat daar ook alles rustig is. Hij weet dat het morgen weer vroeg dag is, want er moet van alles gebeuren. De volgende dag is Annali als eerste op want ze heeft bedacht dat zij ook meegaat naar het dorp omdat zij boodschappen nodig heeft. Als die dan gelijk meegenomen worden, hoeft zij maandag niet alleen naar het dorp. Ze maakt een lijstje met de boodschappen, dekt dan de tafel en als Fedrik klaar is in de badkamer gaat zij zich ook aankleden. Fedrik gaat naar boven en wekt de jongens. Kuola gaat met zijn trapje naar de badkamer en zet dat als hij klaar is terug in zijn kamer. Dan klopt hij op Jeppe's deur en zegt, je kunt naar de badkamer hoor. Jeppe, die nog niet helemaal wakker is, kijkt hem aan. Ben jij al zover? Ik kom eraan. Kuola gaat terug naar zijn kamer en kleedt zich aan, als Jeppe ook klaar is in de badkamer doet hij hetzelfde. Kuola ziet er prachtig uit in de nieuwe kleding die hij samen met zijn moeder heeft gekocht. Als Jeppe ook klaar is gaan ze samen naar beneden waar ze zien dat het ontbijt al klaar staat. Ze gaan samen aan tafel en genieten van dit rustige ontbijt, volgende week wordt het haasten omdat iedereen op tijd de deur uit moet. Voor Annali zal dat wel vreemd zijn, maar ze denkt bij zichzelf, dan kan ik rustig alles in het huis doen zonder dat ik gestoord wordt door de jongens of Fedrik, want die zijn dan de hele dag weg. Ze hebben afgesproken dat Fedrik de eerste week de jongens naar school en de universiteit zal brengen. De week daarop gaat Annali mee zodat zij ook weet waar zij Kuola naar toe moet brengen. Fedrik heeft die week namelijk afgesproken om vanaf 7 uur in het bos te zijn. Hij heeft eerder in een gesprek met rechercheur Olsen vertelt over de stropers in het bos. Die gaat samen met andere agenten in het bos kijken wat er tegen de stropers gedaan kan worden. Er mag de wandelaars die van het KUOLABOS willen genieten, natuurlijk nooit iets gebeuren. Als ze klaar zijn met het ontbijt, zien Fedrik en de jongens dat ook Annali haar jas aandoet. Ze ziet hun verbaasde gezichten en zegt, ja, ik ga ook mee, als ik vandaag de boodschappen doen, hoef ik maandag niet naar het dorp en heb ik, na al die drukke dagen die dag alle tijd om het huis weer eens goed op te knappen. De ontbijtboel wordt door hen samen opgeruimd en dan gaan ze de deur uit. Kuola wil eerst nog even tegen de wijze Uilen zeggen wat er vandaag gaat gebeuren zodat zij het aan de andere dieren kunnen doorgeven, anders begrijpen die niet waar iedereen is. Zijn vader zegt, doe dat dan maar even, wij wachten wel in de auto. Zo vlug als hij kan loopt Kuola de nieuwe tuin in, als hij bij de boom komt zijn de wijze Uilen al op de laagste tak gaan zitten. Ze begrijpen dat Kuola wat te vertellen heeft. Als hij bij de boom is vertelt Kuola dat ze naar het dorp gaan en hij vraagt aan de wijze Uilen of zij dat aan de andere dieren willen doorgeven, zodat iedereen weet waar de familie naar toe is. Asio antwoordt, daar zullen wij voor zorgen. Wij zien jullie weer als jullie terug zijn, waarop Kuola zegt, natuurlijk, dan komen Jeppe en ik gelijk naar jullie toe. Wij brengen lekkere dingen voor jullie mee, maar wat, dat is een verrassing. Als hij zich omdraait staan alle dieren achter hem; ze hebben ook gehoord wat Kuola aan de wijze Uilen vertelde. Hij zegt, nu moet ik vlug naar de auto want daar wordt op mij gewacht. Zo vlug als hij kan rent Kuola naar de auto en klimt de auto in. Hijgend zegt hij, pffff, dat

was rennen. Jeppe moet er om lachen en zegt, je kunt best hard rennen, maar op de rug van Vidar gaat het sneller. Fedrik start de auto en zo rijden ze met z'n vieren naar het dorp. Als ze daar aankomen, stoppen ze eerst bij de winkels waar Annali haar boodschappen gaat doen. Dan rijdt Fedrik door naar de kapper, want dat bezoekje kan ook wel even duren. Omdat ze vroeg zijn is er nog niemand in de kapperszaak. De chef komt naar hen toe en vraagt, waar kan ik u mee van dienst zijn? Fedrik zegt, wij willen alle drie geknipt worden en bij Kuola mag er een flink stuk af, want die gaat volgende week naar de universiteit en hij kan daar niet met dit lange haar aankomen. De chef zegt, daar zal ik voor zorgen. Kuola gaat in een stoel zitten en de kapper zorgt dat de stoel op zijn hoogste stand staat, maar dan nog kan Kuola niet in de spiegel kijken. De vorige keer had de kapper daar iets op bedacht, hij legt een stapel handdoeken op de zitting van Koala's stoel waardoor hij hoog genoeg zit om zichzelf in de spiegel te kunnen zien. De kapper begint zijn haar te knippen en zegt tegen Kuola, wat heb je toch mooi haar, ik vind het geweldig dat te mogen knippen. Kuola zegt niets, hij ziet dat de kapper er een flink stuk af haalt en z'n haar mooi in model knipt. Als de kapper klaar is ziet Kuola er prachtig uit, eigenlijk is hij nog knapper geworden dan hij al was. Als de kapper een spiegel pakt en hem laat zien hoe het er van achteren uitziet, komt er een glimlach op het gezicht van Kuola. Hij zegt, dank u wel, dit vind ik heel mooi staan. Nu wordt Jeppe geknipt, hij heeft ook prachtig haar – blond en krullend. Dan is Fedrik aan de beurt; op dat moment komt Annali binnen met tassen vol boodschappen. Ze zegt tegen Fedrik, mag ik even de autosleutel, dan kan ik de boodschappen in de achterbak zetten. Fedrik geeft de sleutel aan Annali; zij gaat weer naar buiten en zet alle boodschappen in de achterbak. Daarna gaat ze weer terug naar de kapperszaak, waar zij ziet hoe mooi Kuala's haar zit. Kuola is zelf ook erg tevreden over zijn nieuwe kapsel en zegt, ik wil het niet meer zo lang laten groeien. Ook Jeppe ziet er weer keurig uit en als Fedrik ook klaar is zegt Annali, ik ga nu met drie knappe mannen naar huis. Iedereen moet hierom lachen. Als Fedrik afgerekend heeft verlaten zij de kapperszaak. Fedrik rijdt met de auto naar de kantoorboekhandel waar ze schriften en blocnotes kopen die Kuola nodig heeft. Fedrik zegt, nu gaan we nog even naar een andere winkel. Jeppe en Kuola kijken heel verbaasd en zeggen in koor, waar gaan we dan heen? Annali antwoordt, dat is een verrassing. Ze rijden het dorp uit en stoppen voor een grote meubelzaak. Fedrik parkeert de auto en samen met Annali stapt hij uit. Fedrik zegt, blijven jullie maar even in de auto zitten, wij zijn zo terug. Ze gaan samen de winkel in en de jongens begrijpen er niets van. Jeppe vraagt aan Kuola, weet jij waar dit over gaat? Kuola antwoordt, nee, dat weet ik niet. Kuola zegt, we moeten niet vergeten dat we ook nog voer voor de dieren moeten bestellen en ik heb ook beloofd om voor de vogels iets lekkers mee te brengen. Jeppe antwoordt, we zullen het aan papa vragen als ze terug zijn, dan gaat hij daar nog wel naar toe. Ze blijven rustig wachten; allebei met hun eigen gedachten. Als ze twintig minuten hebben gewacht, komen hun ouders weer naar buiten. Die stappen in de auto, maar zeggen niets. Dan zegt Jeppe, papa we moeten nog voer voor de dieren bestellen en Kuola heeft aan de vogels beloofd dat wij voor hen iets lekkers mee zouden meenemen. Kunnen wij nu nog naar de dierenwinkel of is daar geen tijd meer voor? Zijn vader antwoordt, dat gaan we nu doen en daarna gaan we naar huis. We zijn dan voor de lunch thuis en dus kunnen jullie 's middags de nieuwe tuin opruimen. Zo gezegd, zo gedaan, ze rijden eerst naar de dierenwinkel, waar Kuola en Jeppe een zak pinda's uitzoeken. Bij de groenteman kopen ze lekkere appels, want daar houden de vogels zo van. Dan gaan ze naar de groothandel waar Fedrik het voer voor alle dieren bestelt. Hij krijgt de rekening mee en er wordt afgesproken dat hij die volgende week komt betalen als hij naar de bank is geweest om daar geld te halen dat de sponsors hebben gestort. Er zijn heel veel sponsors bijgekomen, daaronder zijn ook de ouders van de kinderen die met school de nieuwe tuin hebben bezocht. Als de boodschappen

allemaal gedaan zijn kunnen ze naar huis. Vooral de jongens vinden dat heel fijn omdat zij benieuwd zijn hoe het met de dieren is. Als ze na een uurtje rijden weer thuis zijn, helpen ze eerst om de boodschappen binnen te brengen. Dan gaan de jongens zich weer omkleden want ze gaan na de lunch in de nieuwe tuin werken. Daarna willen ze de vogels verwennen met de pinda's en de appels die ze hebben meegebracht. Annali zegt, gaan jullie maar naar boven om jullie kleding voor het werken in de tuin aan te trekken, ik maak intussen wat lekkers. Jullie kunnen in de tuin eten, dan hoeven jullie niet aan tafel de lunch te gebruiken, want jullie hebben toch geen rust voor jullie weer bij de dieren zijn. De jongens gaan vlug naar boven en kleden zich om. Als ze beneden komen heeft hun moeder heerlijke broodjes gemaakt en die met drinken op de tuintafel klaar gezet. Het weer is nog goed, al zijn de voorspellingen minder, het loopt dan ook al tegen september, dus het weer kan snel omslaan. Ze eten hun broodje en drinken hun sap op. Dan gaan ze naar de schuur om het gereedschap te halen waarmee ze de nieuwe tuin helemaal schoon gaan maken. Ze gaan aan het werk en de dieren kijken hoe dat allemaal gebeurt. Even later komt hun vader ook naar de nieuwe tuin; hij heeft een kruiwagen bij zich waarin de bijeen geveegde uitwerpselen van de dieren gedeponeerd kunnen worden. Ze werken hard door en na een paar uur ziet de nieuwe tuin er prachtig uit. Hun vader brengt de kruiwagen weg en leegt deze in een grote bak die achter de schuur staat. Daar moet hij ook nog achteraan: dat die bak regelmatig geleegd gaat worden door de reinigingsdienst. Maar dat kan hij wel vragen als hij in het KUOLABOS is. De bakken die bij de picknicktafels staan worden ook door de reinigingsdienst geleegd. Hij neemt zich voor om daarover de eerstvolgende keer dat hij in het bos is te spreken. Als hij ook het gereedschap schoongemaakt en opgeborgen heeft, gaat hij weer naar binnen. Kuola en Jeppe gaan met hem mee, want nu willen ze de vogels verrassen met de pinda's en de appels die ze deze middag hebben gekocht. Voor de andere dieren hebben ze de voederbakken al weer gevuld. In de vijver is voer gestrooid en voor de kikkertjes hebben ze watervlooien meegenomen uit de dierenwinkel. Kuola is benieuwd hoe de vogels zullen reageren op de pinda's, hij weet bijna zeker dat de papegaaien die ook heel lekker zullen vinden. Als ze met de spullen in de nieuwe tuin komen, leggen zij dat in de voerbak van de vogels. Kuola ziet dan twee mensen en een kind staan. Jeppe en Kuola lopen naar het hek waar de mensen staan. Kuola herkent het meisje dat tijdens de receptie achter was gebleven in de tuin en hij weet ook nog dat zij Birgit heet. Als zij bij het hek komen zegt de moeder, neem mij niet kwalijk dat wij hier staan, maar na alle verhalen van Birgit, willen wij zien waar en hoe dat allemaal is gebeurd. Wij kunnen de verhalen van onze dochter haast niet geloven. Zij vertelde dat zij hier op de rug van een hert heeft gezeten. De bovenmeester van de school heeft een stencil meegegeven waarin staat dat u op zondag ouders met hun kinderen wil ontvangen. Het is vandaag geen zondag, maar Birgit wilde vandaag hier naar toe om ons te laten zien waar het was. Wij waren daar natuurlijk ook erg benieuwd naar en daarom zijn wij nu hier. De moeder van Birgit spreekt nog steeds tegen Jeppe. Die antwoordt, dan moet u bij mijn broer zijn, die zal de rondleidingen organiseren en hij wijst naar Kuola. Birgit zegt, ja papa, dit is de jongen. De ouders kijken naar Kuola, maar die zegt nog steeds niets. Dan zegt de moeder van Birgit, neem mij niet kwalijk, maar dat wisten wij natuurlijk niet. Kuola kijkt haar met zijn donkere ogen aan en geeft als antwoord, dat is niet erg hoor, dat kon u niet weten. Dan loopt Kuola naar de deur aan het einde van de tuin en hij wenkt de ouders en Birgit. Hij doet de deur open en zegt, komt u even binnen in de tuin, we hebben net schoongemaakt en voor de dieren hoeft u niet bang te zijn. Hij steekt zijn hand uit naar Birgit en zij legt haar kleine hand in die van Kuola. Jeppe zegt, als u hier blijft staan kunt u zien hoe wij de vogels gaan voeren en uw dochter mag meehelpen. De ouders blijven achter en zien dat hun dochter zonder vrees met Kuola meeloopt en niet bang is voor de dieren. Kuola wenkt Vidar, die komt

dichterbij en zonder dat Kuola iets hoeft te vragen knielt Vidar. Kuola tilt Birgit op en zet haar op de rug van Vidar. De moeder van Birgit slaat haar hand voor de mond als ze ziet hoe haar kleine meid op de rug van dat grote dier zit. Ze kijkt haar man aan en zegt, het is dus allemaal waar wat Birgit aan ons heeft verteld, hoe is het mogelijk. Kuola leidt Vidar dichter naar de boom, daar doet hij de papieren zak open en haalt er een paar pinda's uit. Hij kijkt Birgit aan en zegt, zou je het leuk vinden om deze pinda's aan de papegaaien te geven, of ben je dan bang? De kleine meid kijkt hem vanaf de rug van Vidar aan en antwoordt, ik ben nooit bang voor dieren, ik vind ze allemaal even lief. Kuola loopt dichter naar de boom en zegt tegen de papegaaien, dit kleine meisje wil jullie wat lekkers geven, pak het voorzichtig aan, zij is niet bang en dat moet zo blijven. Kuola laat Vidar weer knielen en Kuola tilt de kleine meid van zijn rug. Vidar gaat weer staan en loopt terug naar Asta en Ebbe. Dan geeft Kuola Birgit twee pinda's en doet, net als Jeppe, gelijk zijn had omhoog. De twee papegaaien vliegen uit de boom, de ene naar de hand van Jeppe en de andere naar de hand van Kuola. Kuola zegt, geef ze ieder maar een pinda. Het kind steekt haar hand uit naar de papegaai die op de hand van Kuola zit. De papegaai pakt heel voorzichtig de pinda aan en dan geeft ze de andere pinda aan de papegaai die op de hand van Jeppe zit. De jongens doen dan hun hand omhoog en de papegaaien vliegen weer terug de boom in en knabbelen aan de pinda. Het kleine meisje straalt, ze kijkt blij omhoog naar de papegaaien. Kuola glimlacht en zegt, kom dan breng ik je nu weer naar je papa en mama. Het kind geeft Kuola een hand en samen gaan ze naar de ouders die nog steeds met verbaasde gezichten staan te kijken. Jeppe doet de deur van de nieuwe tuin open en de ouders met hun dochter gaan de tuin weer uit. Ze bedanken de jongens en de vader van Birgit vertelt aan Jeppe en Kuola, wij konden de verhalen van onze dochter niet geloven, maar nu hebben wij het met eigen ogen gezien. Verder zegt hij, ik lees op de borden dat er sponsors zijn, wij willen ook graag sponsor worden, hoe kunnen wij dat worden? Jeppe zegt, ik zal mijn vader even waarschuwen, want die gaat daar over. Als u even wacht dan zal ik hem halen en kunt u het met hem spreken. Jeppe rent naar het huis en vraagt aan zijn vader of die even mee wil komen omdat er mensen zijn die sponsor willen worden van de nieuwe tuin, of zoals Jeppe zegt van het INGEMARSUMDIERENRIJK. Zijn vader zegt, ik ga wel even met je mee en zal die mensen te woord staan. Hij zegt tegen Annali, ik ga even met Jeppe mee, er zijn mensen bij de tuin die mij willen spreken. Als hij bij het hek komt en daar de mensen ziet staan, herkent hij het kleine meisje dat tijdens de receptie op de rug van Vidar zat. Hij geeft ze een hand en stelt zich voor als Fedrik Ingemarsum. De ouders van Birgit vertellen dat zij de verhalen van hun dochter niet konden geloven en dat ze daarom naar de tuin zijn gekomen om alles zelf te zien. Ja, zegt Fedrik, het is hier heel bijzonder en wij hopen dat er nog meer kinderen hiernaartoe komen, maar dat kan alleen op zondag omdat mijn zonen de andere dagen naar school en naar de universiteit zijn en dus alleen tijd op zondag tijd hebben. Birgits vader zegt, naar de universiteit? En kijkt eerst naar Jeppe en dan naar Kuola. Fedrik begrijpt de verwarring en voor er iets anders gevraagd kan worden zegt hij, wijzend naar Jeppe, is 9 en zit op dezelfde school als uw dochter. Deze jongen, en hij wijst naar Kuola, is bijna 16 en gaat maandag aan zijn studie op de universiteit beginnen. Maar, zegt hij er achteraan, u wilde sponsor worden hoorde ik van mijn zoon. Ik zal de naam van de bank en het banknummer geven dan kunt u daarop uw sponsorgeld storten. Fedrik zegt tegen Jeppe, haal jij even mijn blocnote van mijn bureau zodat wij alles kunnen noteren. Kuola is ondertussen teruggedaan naar de boom en gaat daar rustig zitten, want hij wil pas verder gaan met voeren als deze mensen weg zijn. Jeppe is vlug terug met blocnote en pen; dus kunnen ze gegevens uitwisselen. Birgit en haar ouders nemen afscheid, zwaaien nog naar Kuola en zeggen nog, wij hopen snel terug te mogen komen want onze dochter raakt niet uitverteld over deze mooie tuin met dieren. Als de mensen weg zijn

staat Kuola op en kunnen de andere dieren ook gaan genieten van de pinda's die de jongens in de dierenwinkel hebben gekocht. Dan gaan ze naar de schuur en halen daar de appels die ze hadden meegebracht. Ze leggen die in een van de voederbakken en de vogels gaan er gelijk op af. Dan gaan ze terug naar huis. Kuola is vast van plan om de twee studieboeken die hij al klaar heeft gelegd, te bestuderen. Dat zegt hij dan ook tegen Jeppe en die zegt, dat is goed, ik blijf nog wel even bij mama en papa zitten, dat vind ik ook gezellig. Als Kuola vertelt dat hij de boeken wil bestuderen zegt zijn moeder, dat kan nu nog even want met een uurtje gaan wij eten maar morgen heb je nog een hele dag om verder te lezen in je studieboeken. Als Kuola naar binnen is, gaat Jeppe bij zijn vader aan de tuintafel zitten en hij kijkt een beetje verveeld voor zich uit, Zijn vader vraagt, waarom pak je die mooie fiets niet uit de schuur en ga je niet een stukje fietsen? Dat heb je vanaf je verjaardag nog niet gedaan. Jeppe staat gelijk op en gaat naar de schuur. Hij haalt het zeildoek van de fiets en komt naar buiten met zijn nieuwe fiets, die hij voor zijn verjaardag van de Baroness en haar kinderen heeft gekregen. Zijn vader doet het tuinhek open en Jeppe stapt op zijn fiets. Zijn vader zegt, rustig aan en niet te ver weg, want over drie kwartier gaan wij eten. Hij kijkt zijn zoon na die al een eind verder is gefietst. Fedrik glimlacht, hij weet dat Jeppe liever van alles samen met Kuola wil doen, vooral bij de dieren, maar hij zal er aan moeten wennen dat Kuola de komende tijd veel tijd zal moeten besteden aan zijn studie. Hij gaat weer terug naar de tuintafel en als Annali even buiten komt kijken vraagt ze heel verbaasd waar Jeppe is. Fedrik vertelt dat die aan het fietsen is, omdat Kuola in zijn studieboeken aan het lezen is en hij zich gelijk verveelde heb ik voorgesteld dat hij dan maar een stukje moest gaan fietsen. Annali begrijpt ook dat Jeppe zal moeten wennen aan de studie van Kuola en aan het feit dat hij dus minder tijd zal hebben. Ze gaat weer naar binnen en dekt de tafel. Ze is bijna klaar met koken en gaat nog even terug naar Fedrik. Ze vraagt, wil jij Jeppe even halen? Met een kwartier gaan wij aan tafel. Kuola heeft ondertussen beide boeken doorgekeken en ziet geen problemen om deze lessen goed te maken. Hij blijft nog even zitten en bedenkt dat hij graag thuis zijn studie zou doen, maar hij weet dat dit niet kan, dus hij zet deze gedachte gelijk uit zijn hoofd. Fedrik gaat het hek uit, hij ziet Jeppe in de verte fietsen, hij wenkt en Jeppe komt naar hem toe gefietst. Hij stopt vlakbij zijn vader en vraagt wat er aan de hand is. We gaan aan tafel, dus berg je fiets weer op in de schuur, dan kunnen we gaan eten. Jeppe vraagt, is Kuola ook al klaar met zijn boeken? Dat weet ik niet, antwoordt zijn vader, maar als we gaan eten is hij er natuurlijk ook bij. Jeppe brengt zijn fiets weer naar de schuur en gaat naar binnen, waar hij Kuola al aan tafel ziet zitten. Hij kijkt hem aan en vraagt, zijn het moeilijke lessen die je moet leren? Kuola antwoordt, het is niet gemakkelijk maar ik kom er wel uit, want morgen heb ik nog een dag om er in te lezen. Jeppe zegt verder niets, maar denkt des te meer. Ze gaan eten; het is stil aan tafel: Kuola denkt aan zijn boeken en Jeppe aan wat hij morgen zal gaan doen. Als ze klaar zijn met eten vraagt Kuola aan Jeppe of ze nog even naar de dieren zullen gaan. Dat wil Jeppe wel en samen gaan ze naar de nieuwe tuin. Alle dieren zijn blij om de jongens te zien en komen allemaal naar ze toe. Ook Shorty komt naar hen toe en zegt tegen Kuola, kom even mee, want mijn vriendje is een beetje ziek. Kun jij daar even naar kijken? Kuola en Jeppe gaan gelijk mee en zien dat het diertje heel zielig bij hun holletje zit. Kuola pakt het diertje op en vraagt, waar heb je pijn en hoe is dat gekomen? Het diertje zegt, ik heb pijn in mijn buik, hoe dat komt dat weet ik niet. Kuola zegt tegen Jeppe, haal jij even bij mama een halve pijnstiller, want dat kan wel helpen. Jeppe rent naar huis en vertelt daar over het konijntje en dat Kuola een halve pijnstillert heeft gevraagd. Zijn moeder gaat naar de slaapkamer, pakt het gevraagde tabletje, breekt het door midden en geeft de halve pijnstillert aan Jeppe. Ze zegt gelijk, neem een beker schoon water mee dan kan het diertje het medicijn daarmee innemen, géén ijskoud maar lauw water hoor. Jeppe gaat naar de keuken en doet

wat zijn moeder hem aanraadde. Nu gaat hij zo snel als hij kan naar Kuola terug en hij vertelt hem wat zijn moeder heeft gezegd. Ondertussen heeft Kuola het buikje van het diertje gemasseerd, dat helpt ook. Jeppe geeft het pilletje aan Kuola, de beker lauwwater doet hij in een drinkbakje. Kuola zegt, doe nu je bekje open dan kan ik het pilletje een beetje achter in je bekje doen, dan moet je slikken en daarna het water opdrinken dat Jeppe net in je drinkbakje heeft gedaan. Het konijntje doet zijn bekje open en Kuola doet er voorzichtig zijn vingers in. Hij stopt het pilletje zo ver mogelijk achter in het bekje van het konijntje. Die slikt en Kuola zet het diertje vervolgens bij het drinkbakje. Daar begint het diertje te drinken; als hij bijna al het water heeft opgedronken, pakt Kuola het diertje weer op en masseert opnieuw zijn buikje. Dan zegt Kuola tegen Shorty, ik neem je vriendje even mee naar binnen want ik wil ook weten of hij koorts heeft. Blijf jij maar even wachten, wij zijn zo terug; als hij koorts heeft gaan jullie vannacht in de schuur slapen. Shorty zegt, ik hoop dat het nu goed gaat. Kuola kijkt Shorty aan en zegt, maak je maar niet ongerust, het komt allemaal goed. Met het kleine konijntje in zijn armen gaat Kuola naar binnen en vraagt aan zijn moeder om een thermometer, want, vertelt hij, ik wil weten of hij koorts heeft. Zijn moeder haalt een thermometer uit de badkamer en geeft die aan Kuola. Samen met Jeppe gaat hij naar de schuur waar Kuola het konijntje op een kist zet en tegen hem zegt, nu moet je even flink zijn, wat ik nu ga doen heb je nog nooit meegemaakt, maar is wel nodig omdat ik wil weten of je koorts hebt. Kuola zegt tegen Jeppe, houd jij het diertje even vast en wees niet bang, er gebeurt niets engs. Jeppe houdt het diertje vast en fluistert, niet bang zijn hoor, Kuola weet precies wat hij moet doen. Voorzichtig stopt Kuola de thermometer in de anus van het diertje en laat de thermometer er een paar minuten in zitten, als hij het lang genoeg vindt, haalt hij de thermometer er weer uit. Het diertje trilt er van, maar Jeppe aait het diertje zacht over zijn rug en fluistert, het is al gebeurd. Kuola ziet op de thermometer dat het diertje een beetje koorts heeft en hij besluit dat deze, samen met Shorty in de schuur moet blijven slapen. Hij draait de kist om, doet er wat stro in en vraagt aan Jeppe of die aan hun moeder een handdoek wil vragen zodat het zieke konijntje samen met Shorty heerlijk in de kist kan slapen. Als Jeppe een handdoek gaat vragen, loopt Kuola naar de nieuwe tuin om Shorty te halen. Hij pakt het diertje op en zegt, vannacht slapen jullie samen in de schuur; ik denk dat je vriendje morgen weer beter is. En, zegt hij, terwijl hij met Shorty in zijn armen naar de schuur loopt, wij gaan je vriendje Witje noemen omdat hij zo mooi wit is, vind je dat wat? Shorty zegt, ik vind het prachtig. Als ze in de schuur komen heeft Jeppe de handdoek al in de kist gelegd en ligt Witje daar al heerlijk in. Kuola legt Shorty bij hem en zegt tegen Jeppe, wij noemen het vriendje van Shorty voortaan Witje. Jeppe zegt, dat vind ik goed bedacht. Kuola zegt tegen beide konijntjes, zo moeten jullie blijven liggen, het komt allemaal goed. Morgenvroeg komen Jeppe en ik naar jullie kijken, dan zal het wel beter zijn. Kuola en Jeppe gaan de schuur uit en doen de deur dicht. Ze gaan eerst naar binnen en vertellen aan hun ouders wat er het laatste uur allemaal is gebeurd. Jeppe vertelt, Kuola leek wel een dokter als je zag hoe hij met de konijntje bezig was, geweldig. Kuola zegt niets, maar krijgt wel een kleur, want al die complimentjes van Jeppe, daar moet hij nog aan wennen. In het bos heeft hij al vaak een dier geholpen, maar dat weet Jeppe natuurlijk niet. Zijn vader zegt, daar moet je dan maar heel goed naar kijken, want dan kun je veel van hem leren. Annali zegt, ik vind dat jullie nu maar naar de badkamer moeten gaan, ik vind het wel tijd om te gaan slapen. Kuola vraagt, mogen wij nog vijf minuten naar de dieren? Om te vertellen dat het goed gaat met Witje en Shorty, anders zijn ze misschien ongerust. Natuurlijk mag dat, antwoordt hun moeder. Kuola en Jeppe gaan zo vlug mogelijk naar de nieuwe tuin. Kuola roept alle dieren bijeen. Als ze in een kring om hen heen staan, vertelt Kuola wat er met Witje aan de hand is. Vidar vraagt, wie is Witje? Die naam kennen wij niet. Kuola glimlacht en zegt, dat is de nieuwe naam voor het

viendje van Shorty, die had immers nog steeds geen naam. Alle dieren laten hun eigen geluid horen en dat klinkt instemmend. De dieren verspreiden zich weer en zijn blij dat ze weten wat er aan de hand is met het kleine konijntje, dat nu Witje heet. Kuola en Jeppe gaan het huis weer in, ze vertellen dat de dieren nu allemaal op de hoogte zijn en dat ze nu dus naar boven en naar bed kunnen. Zo gezegd, zo gedaan. Ze gaan samen naar boven en Jeppe zegt tegen Kuola, ga jij maar eerst naar de badkamer, als je klaar bent hoor ik het wel. Kuola neemt, zoals gewoonlijk, zijn trapje mee naar de badkamer en als hij daar klaar is roept hij Jeppe. Kuola trekt zijn pyjama aan en gaat naar de kamer van Jeppe. Hij zoekt in het boek naar konijntjes en leest daar zoveel mogelijk over. Het enige dat hij kan vinden is dat ze pijn in hun buik kunnen krijgen als ze iets verkeerd hebben gegeten. Hij slaat het boek dicht, maar is er toch nog niet helemaal gerust op en is van plan om vannacht even naar de schuur te gaan om te kijken hoe het met Witje gaat. Als Jeppe in zijn kamer komt ziet hij Kuola daar met een ernstig gezicht zitten. Hij vraagt wat er aan de hand is, Kuola vertelt van zijn plan voor die nacht. Jeppe zegt, dan ga ik met je mee, want ik wil dat ook weten. Ze spreken af, wie wakker is, laat het ook weten aan de ander. Kuola gaat naar zijn kamer, maar kan niet gelijk in slaap komen omdat hij steeds aan Witje en Shorty moet denken. Hij hoopt dat het allemaal goed komt en met die gedachte valt hij na een poosje toch in slaap. Als Annali en Fedrik na een uurtje boven komen zien ze dat beide jongens in diepe slaap zijn, maar zien aan het gezicht van Kuola dat hij zorgen heeft en ze weten wel waarom. Als ze naar beneden gaan, gaat Fedrik naar de schuur om te kijken hoe het met het zieke konijntje gaat. Als hij in de schuur komt en ziet hoe verzorgd de diertjes erbij liggen, kan hij alleen maar trots op zijn jongens. De konijntjes liggen heerlijk te slapen en hij kan zien dat ze het goed maken. Hij sluit de schuurdeur zachtjes en gaat het huis weer in. Daar vertelt hij aan Annali hoe de diertjes zijn verzorgd en hij zegt, er is maar één beroep voor Kuola en dat is dierenarts, hij weet nu al hoe hij met een ziek dier moet omgaan. En, zegt Fedrik, ik zal toch eens aan Kuola vragen hoe hij dat in het bos deed, zonder de middelen die hij hier wel heeft. Ze blijven nog een poosje praten; het gesprek gaat natuurlijk over de jongens, die het samen zo goed kunnen vinden. Ook over Jeppe, die zal gaan merken dat Kuola nu veel zal moeten studeren. Maar daar zullen wij het nog wel met hem over hebben, zegt Annali. Dan gaan ze ook slapen en is de rust weergekeerd in het huis van de familie Ingemarsum. Als het ongeveer twee uur in de nacht is, wordt Kuola wakker, hij trekt zijn jas aan over zijn pyjama, doet zijn schoenen niet aan maar houdt die in zijn hand omdat hij bang is dat zijn ouders horen dat hij midden in de nacht het huis verlaat. Hij loopt heel zacht over de gang naar de kamer van Jeppe, doet voorzichtig de deur open en ziet dat Jeppe nog slaapt. Hij gaat naar het bed en maakt Jeppe wakker, die wil gelijk wat zeggen, maar Kuola legt zijn vinger op zijn lippen en fluistert dan bij het oor van Jeppe, sssst, trek een jas aan en neem je schoenen in je hand dan gaan we zachtjes naar beneden. Jeppe doet wat Kuola zegt, maar neemt wel een zaklantaarn mee want het is natuurlijk erg donker zo midden in de nacht. Ze sluipen op blote voeten de trap af en gaan naar buiten, zo zacht dat niemand iets hoort. Als ze buiten zijn en deur heel zacht hebben gesloten, maar er wel de knip af hebben gelaten, gaan ze door de tuin naar de schuur. Jeppe doet de zaklamp aan. Als ze de schuur binnenkomen en naar de konijntjes gaan, zien ze dat die rustig liggen te slapen. Kuola voelt heel voorzichtig aan het buikje van Witje. Die doet zijn oogjes open en Kuola vraagt, hoe gaat het met de pijn? Witje zegt, ik voel haast niets meer, dat komt door jouw goede zorgen. Ook Shorty wordt wakker en zegt tegen Witje, hoe gaat het nu? Die antwoordt, ik heb haast geen pijn meer, dat komt vast ook omdat ik hier zo heerlijk warm bij jou lig. Kuola moet lachen om het antwoord van Witje, maar geeft hem wel gelijk. Dan zegt Kuola, wij gaan ook weer slapen en morgenvroeg kijken wij hoe het met je gaat. Hopelijk kunnen jullie de tuin dan weer in. Ze gaan de schuur uit en sluipen

naar de deur om weer naar boven te gaan maar als ze binnenkomen zien ze aan tafel hun moeder zitten. Daar schrikken ze wel van. Zij kijkt hen aan en zegt, wat moet dit voorstellen. Midden in de nacht uit bed en dan naar buiten? Jeppe wil wat zeggen, maar Kuola is hem voor en zegt, niet boos zijn mama, het was mijn plan om naar Witje te gaan kijken. Ik had dit niet aan Jeppe moeten vertellen en het alleen moeten doen, dus u moet niet boos zijn op Jeppe, maar de schuld ligt geheel bij mij. Annali zegt, ik ben niet boos, maar als jullie nog eens zoiets doen wil ik dat wel weten, ik wil dat jullie dat mij nu beloven. Kuola kijkt haar aan en zegt, dat zullen wij doen mama, dat beloven wij. Annali staat op en zegt, ga zachtjes naar boven zodat jullie vader niet wakker wordt, want die zou wel eens anders kunnen reageren. De jongens sluipen de trap op en gaan weer naar bed. Ook Annali gaat weer slapen, ze begrijpt Kuola wel, want, denkt ze, toen hij nog in het bos woonde ging hij, als er iets was met een dier was natuurlijk ook midden in de nacht kijken hoe het met dat dier ging. De volgende morgen zijn de ouders al vroeg op, maar de jongens slapen nog en dat verwondert Fedrik. Hij zegt tegen zijn vrouw, die kunnen lang slapen zeg. Annali besluit om nu toch maar te vertellen wat er vannacht is gebeurd. Fedrik antwoordt, wat zijn dat nu weer voor manieren? Waarop zij zegt, dat moet je toch begrijpen? Dit deed Kuola natuurlijk ook in het bos en Jeppe wil daar uiteraard aan mee doen. Oké, reageert Fedrik, maar dit is de eerste en gelijk ook de laatste keer. Het is nu augustus, maar stel je voor dat ze dit in december, als het bijvoorbeeld gesneeuwd heeft, gaan doen, dan kunnen ze zèlf doodziek worden. Annali antwoordt, dat heb ik al met ze afgesproken, dus je moet nu niet boos zijn als ze straks naar beneden komen. Fedrik kijkt haar aan en zegt, ik wil daar wel duidelijke afspraken over maken, dat begrijp je toch wel? Natuurlijk, antwoordt Annali, als je het maar gewoon zegt en niet boos bent. Nee, zegt Fedrik, ik zal het niet boos zeggen, maar ik wil wel hun woord dat dit niet meer gebeurt. En als het nodig is, wil ik daarvan op de hoogte zijn. Dat hebben wij vannacht al afgesproken, vertelt Annali nogmaals, en ik geloof dat Kuola, als hij iets beloofd heeft, dat ook zal nakomen. Annali staat op en gaat de tafel dekken voor het ontbijt. Tegen Fedrik zegt ze, als jij nu even naar de konijntjes gaat kijken, dan zal ik boven kijken hoe het met de jongens is. Fedrik gaat naar buiten en gaat naar de schuur om te kijken hoe het met het konijntje is. Annali dekt de tafel verder, zet alles klaar om te kunnen ontbijten en bedenkt dat ze voor Kuola nog kleding klaar moet hangen, omdat hij morgen naar de universiteit gaat. Ze gaat naar boven en hoort gestommel in de badkamer. Ze begrijpt dat de jongens wakker zijn en dus gaat ze terug naar beneden. Fedrik komt ook weer binnen en vertelt dat het met de konijntjes goed lijkt te gaan, maar dat hij samen met de jongens naar de schuur wil om via Kuola van Witje zelf te horen hoe het gaat. Hij gaat aan de ontbijttafel zitten en Annali schenkt een kopje thee in. Dan horen ze gestommel op de trap en even later komen de jongens binnen. Ze zeggen gelijktijdig, goedemorgen. Kuola ziet aan zijn vaders gezicht, dat die al op de hoogte is van het nachtelijk gebeuren. Hij gaat aan tafel zitten, kijkt zijn vader aan en zegt dan, papa, ik wil mijn excuus maken voor het feit dat ik het nodig vond om vannacht, zonder uw medeweten naar de schuur te gaan en ook Jeppe heb meegenomen. Zijn vader kijkt hem aan, en denkt, wat is hij toch slim, hij begrijpt dat zijn moeder alles al heeft verteld. Dan zegt hij, en hij kijkt Kuola strak aan, als er nog eens zoiets met een van de dieren gebeurt, wil ik daar van op de hoogte worden gesteld, zodat ik dan ook mee kan gaan. Ik begrijp dat je in het bos natuurlijk alleen maar aan de dieren dacht, maar hier zijn er je ouders die zich zorgen maken over nachtelijke uitstapjes. Nogmaals, ik weet dat de dieren jou na aan het hart liggen, maar nu moet je ook rekening houden met bezorgde en zorgzame ouders. Jeppe zal natuurlijk altijd met je meegaan, omdat, sinds hij jou kent, zijn liefde voor dieren vele malen groter is geworden. Kuola luistert met een ernstig gezicht naar de woorden van zijn vader. Hij heeft gelijk met de woorden dat hij in het bos met niemand anders rekening

hoefde te houden, dan alleen met de dieren, maar dat dit nu heel anders is geworden. Zijn vader kijkt hem aan en verwacht natuurlijk een antwoord. Kuola zegt, ik zal er voortaan rekening mee houden, maar als er iets met de dieren is en wij er `s nachts naar toe moeten om nog een keer te kijken hoe het met hen gaat, mogen wij u dan wakker maken en gaat u dan met ons mee?

Natuurlijk, is het antwoord van zijn vader, ik ben boswachter dus de dieren liggen mij net zo na aan het hart als jou. Jeppe kijkt zijn vader aan en zegt, dit is nu afgesproken en ik hoop dat u niet meer boos bent, want we hebben het alleen gedaan uit bezorgdheid over Witje. Zijn vader fronsst zijn voorhoofd en zegt, Witje? Wie is dan nu weer? Dat is het zieke konijntje, de naam heeft Kuola bedacht, hij is het vriendje van Shorty, maar had nog steeds geen naam. Annali heeft het gesprek zwijgend aangehoord maar zegt nu, verder praten wij hier niet meer over, iedereen weet nu hoe het, als dat nog een keer nodig is, in het vervolg moet gaan. We gaan nu in alle rust ontbijten, want vanaf morgen is het alleen maar druk, omdat Jeppe weer naar school gaat en Kuola zijn eerste dag op de universiteit gaat beleven. Hun vader zegt nog wel even, ik ben al in de schuur geweest en zover ik het heb kunnen zien gaat het goed met het konijntje. Na het ontbijt kunnen jullie dat zelf gaan bekijken. Dan gaat iedereen aan tafel en genieten van een gezellig zondagsontbijt. Daarna gaan Kuola en Jeppe naar de schuur, Kuola heeft opnieuw de thermometer meegenomen, want als de koorts is gezakt, mogen ze weer naar de nieuwe tuin. Als ze in de schuur komen zien ze dat de twee konijntjes nog steeds heerlijk samen in de kist liggen. Kuola neemt de temperatuur op en constateert dat die helemaal goed is. Hij vraagt aan Witje hoe het nu is met de pijn, maar die zegt dat hij niets meer voelt en dat hij nu wel weer wat zou willen eten en drinken. Kuola antwoordt, dat kan, want jullie kunnen nu weer terug naar de nieuwe tuin en daar vinden jullie eten en drinken. Wij, Jeppe en ik gaan met jullie mee; alle dieren zullen blij zijn als jullie er weer zijn. Jeppe stapt naar voren en tilt Shorty uit de kist, Kuola doet dat met Witje. Samen lopen ze naar de nieuwe tuin en als ze daar aankomen komen alle dieren naar hen toe. Ze zien dat Witje en Shorty weer naar de tuin worden teruggebracht. Kuola en Jeppe lopen samen met alle dieren naar de achterkant van de tuin, want daar hebben Witje en Shorty een holletje gegraven waar ze samen in wonen. Kuola zegt, weet nu wel wat je gaat eten, anders gaat het weer verkeerd. Ze hebben uit de schuur het eten voor de konijntjes meegebracht en vullen daarmee de bakjes die daar speciaal voor zijn neergezet. Als de konijntjes daarvan gaan eten, gaan Jeppe en Kuola weer terug naar het huis en ze vertellen aan hun ouders dat de konijntjes weer in de nieuwe tuin zijn, hoe het nu met Witje is en dat deze zal oppassen met wat hij eet. Annali zegt, gelukkig dat dit weer allemaal goed is gekomen; maar nu zijn er andere zaken. Ze kijkt Kuola aan en zegt, we gaan nu eerst naar boven om de kleding uit te zoeken die je morgen, de eerste dag dat je naar de universiteit gaat, aan moet. Ze gaan samen naar boven en met een halfuurtje hangt zijn kleding klaar. Hierna wil Kuola nog een keer de boeken bestuderen die hij morgen mee moet nemen. Hij gaat naar het bureau van zijn vader, slaat de boeken open en leest de twee boeken van voren naar achter door. Hij pakt een blocnote en begint van alles op te schrijven. Hij hoopt dat dit de bedoeling is. Als hij aan de dag van morgen denkt krijgt hij toch een angstig gevoel, hij heeft geen idee hoe dat gaat aflopen met al die studenten die allemaal zoveel groter zijn dan hij. Maar hij is vast besloten om aan zijn ouders, aan zijn broertje en aan de Baroness te laten zien dat hij het aankan. En zo verloopt de zondag op een rustige manier. Als het avond is en de jongens afscheid hebben genomen van de dieren, gaan ze naar boven; ze weten dat ze morgen vroeg moeten opstaan omdat de school en de universiteit op hen wacht. De volgende morgen worden de jongens al vroeg gewekt door hun moeder. Jeppe zegt tegen Kuola, ga jij maar eerst naar de badkamer, dan ga ik wel na jou. Kuola neemt zijn trapje mee en neemt een bad. Hij wast zijn haar zorgvuldig want hij wil er netjes uitzien zodat ze daar in ieder geval niets

over kunnen zeggen. Als hij zich heeft aangekleed gaat hij eerst naar de kamer van Jeppe die ook bijna klaar is en net zijn schooluniform aantrekt. Kuola vraagt aan Jeppe, hoe vind jij dat ik eruit zie? Jeppe kijkt hem aan en zegt, fantastisch, je ziet eruit als een echte student. Kuola gaat naar beneden en gaat alvast ontbijten; een paar minuten later is ook Jeppe beneden en hij begint ook aan het ontbijt. Als ze bijna klaar zijn komt hun vader binnen en vraagt, zijn jullie klaar? We moeten nu vertrekken, anders zijn we niet op tijd. Ik rijd eerst naar de universiteit, anders is Jeppe veel te vroeg bij school en Jeppe, je vindt het vast ook wel interessant om de universiteit waar Kuola naar toe gaat, te zien. De jongens staan alle twee tegelijk op van de ontbijttafel. Kuola loopt naar het bureau van zijn vader, pakt daar zijn boeken en een blocnote en stopt een pen in zijn binnenzak. Hij pakt ook zijn portemonnee en doet het horloge van Jeppe om. Vervolgens zeggen ze hun moeder goedendag. Annali knuffelt Kuola extra en zegt, laat alles maar over je heen komen. Als je laat zien hoe goed je kunt leren, zullen ze alleen maar respect voor je krijgen. Kuola zegt, dank u mama, ik zal aan uw woorden denken. Dan gaan ze naar de al klaar staande auto. De dieren zijn allemaal naar de tuin gekomen alsof zij Kuola willen uitzwaaien, hij zwaait naar ze, klimt in de auto en gaat naast Jeppe zitten. Ze rijden weg en de wijze Uilen vliegen een stukje met de auto mee. Als ze drie kwartier gereden hebben komt de universiteit in zicht en ziet Jeppe wat een groot gebouw dat is. Fedrik rijdt tot aan het hek en zegt, je kunt hier uitstappen Kuola, hier zal ik vanmiddag ook op je wachten. Kuola geeft Jeppe een kus en zegt tot vanmiddag. Hij klimt uit de auto en met zijn boeken onder zijn arm loopt hij naar de ingang van de universiteit. Zijn hart klopt tweemaal zo snel, maar hij stapt gewoon door. Er komen nog meer studenten aan en die kijken heel vreemd naar het kleine mannetje dat naar de ingang van de universiteit loopt. Er zijn er een paar die hem tegenhouden en zeggen, je moet hier niet zijn hoor, dit is een universiteit en geen kleuterschool. Kuola zegt niets, maar kijkt deze jongemannen strak aan en zegt, dat weet ik, maar ik moet hier toch echt zijn. Er zijn ook een paar meisjes, die giechelend naar dat kleine jongetje kijken en horen wat de jongens tegen hem zeggen. Omdat ze om hem heen staan kan Kuola niet doorlopen. Zijn vader en Jeppe zien wat er gebeurt en Jeppe wil de auto uitstappen, maar zijn vader houdt hem tegen. Hij zegt, nee Jeppe, dit moet Kuola zelf doorstaan want anders wordt het alleen maar erger. Hij start de auto en rijdt weg. Jeppe ziet door de achterrauit dat Kuola daar nog steeds staat en vindt het vreselijk. Als Kuola door wil lopen houden de jongens hem tegen en eentje zegt, je wilt toch niet beweren dat je hier komt studeren? Kuola kijkt de spreker aan en zegt, ja, dat ben ik wel van plan dus, als u mij door wil laten. De meisjes giechelen weer, want wie zegt er nou ú tegen een medestudent? De jongemannen blijven gewoon staan zodat Kuola er niet door kan om naar binnen te gaan. Dan horen ze zeggen, wat is hier aan de hand? De jongens worden door twee studenten uit een hogere klas, opzij geduwd. Het zijn Edvin en Albin, de studenten die tijdens de dagen van de proefwerken hebben meegemaakt hoe snel Kuola klaar was met het maken van zijn opgaven. Ze zien dat Kuola daar in het midden staat en ze zien de giechelende meisjes. Edvin zegt, zijn jullie helemaal gek geworden om iemand zo in te sluiten, vertellen jullie ons maar eens waarom dat zo is. Edvin en Albin zijn een kop groter dan de jongens en zitten ook een klas hoger, dus gaan ze opzij. Wij vragen ons af wat hij hier kom doen, is het antwoord van een van de studenten. Albin zegt, deze jongeman zit bij ons in de groep en heeft een studiejaar kunnen overslaan. Jullie mogen hopen dat jullie net zo goed jullie studie kunnen doen als deze jongen, vult Edvin aan. Dan bukt Albin zich, hij geeft Kuola een hand en zegt, kom maar met ons mee dan zullen wij je wijzen waar je moet zijn. Albin en Edvin lopen naar de ingang van de universiteit en zeggen tegen Kuola, als je nog eens last hebt van die vervelende jongens, die uiteindelijk pas een week op de universiteit zitten, dan zeg je dat ons maar, wij zullen er voor zorgen dat dit niet meer gebeurt. Weet je, zegt Albin, door jouw hulp zijn wij door ons

herexamen gekomen, daar willen wij jou nog voor bedanken. We zitten nu samen in dezelfde groep, dus wij stellen voor, kom bij ons zitten en trek je niets aan van de nieuwsgierige blikken van je medestudenten. Laat vooral zien wat je kunt, dan zal je vele vrienden maken. Ze moeten een trap op en dat is voor Kuola altijd een probleem, hij neemt tree voor tree en tot zijn grote verbazing doen Albin en Edvin dat ook. Als ze boven zijn gaan ze de collegezaal binnen, daar moeten ze weer een trap op en ze doen dat weer op dezelfde manier als Kuola. De studenten die al binnen zijn beginnen te lachen, een van de studenten roept, Albin heb je je kleine broertje meegebracht? Ben je vergeten hem naar de kleuterschool te brengen? Albin zegt niets en loopt met Kuola mee naar de hoogste rij banken. Edvin gaat eerst zitten, dan Kuola en naast hem Albin. Kuola kijkt in de rondte en ziet dat er nog ongeveer 35 studenten aanwezig zijn. Dan gaat de deur open en komt de Hoogleraar binnen. Iedereen is gelijk stil. De Hoogleraar kijkt in het rond en zegt, ik zie dat wij een nieuwe student hebben. Wil je even gaan staan en je voorstellen aan je medestudenten. Kuola gaat staan en iedereen ziet hoe klein hij is. Er wordt hier en daar zacht gelachen en sommige meisjes kunnen het niet laten om te giechelen. De Hoogleraar kijkt verstoord rond en zegt, misschien kan iedereen even stil zijn zodat wij kunnen verstaan wat deze jongeman zegt. Kuola slikt en zegt, ik ben Kuola Ingemarsum en ik ben 15 jaar. Hij gaat weer zitten en slaakt een diepe zucht, alsof hij denkt, zo, daar ben ik vanaf. Iedereen kijkt nu naar Kuola en denkt waarschijnlijk, 15 jaar en dan al bij ons in het tweede jaar, hoe kan dat nu? De Hoogleraar vraagt, kunnen we nu aan de les beginnen? Kuola weet dat het een college Cultuurwetenschappen wordt. Iedereen legt, net als Kuola het studieboek op de bank. Hij legt er ook zijn blocnote bij, want hij heeft het hele boek al doorgelezen en alle vragen en antwoorden opgeschreven. De Hoogleraar vertelt, Cultuur-wetenschappen zijn de wetenschappen, die bepaalde facetten van de cultuur bestuderen. Hiertoe rekent men de geschiedschrijving, kunstgeschiedenis, de studie van literatuur en filosofie. Hij kijkt naar de studenten en vraagt, waar heeft het nog meer mee te maken? Er komt geen antwoord, dus Kuola staat op, kijkt om zich heen en steekt zijn hand omhoog. De Hoogleraar kijkt hem aan en zegt, zeg het maar Kuola. Deze slikt en zegt, wetenschappen, die bepaalde facetten van de cultuur bestuderen. Juist dat is het goede antwoord. Kuola gaat weer zitten en hoort gemompel. Hij slaat zijn blocnote open en wijst Albin en Edvin op wat daar allemaal geschreven staat. Deze lezen daar alle vragen die gevraagd zouden kunnen worden, inclusief de antwoorden. Kuola kijkt ze aan en fluistert, lees het maar gerust hoor, ik heb het hele boek tweemaal gelezen en alle antwoorden staan hierin; schrijf het maar over en leer het thuis uit je hoofd dan kunnen jullie op gestelde vragen ook antwoorden geven. De jongens schrijven alles in een schrift en zijn heel blij dat Kuola bij hen zit. De Hoogleraar schrijft op het bord alle vragen en zegt dat de antwoorden morgen moeten worden ingeleverd. Daar kunnen ze het mee doen. Als de Hoogleraar de collegezaal heeft verlaten, zijn er toch een paar studenten die naar Albin, Kuola en Edvin toekomen. Kuola slaat zijn blocnote dicht en dat doen Albin en Edvin ook. Een van de studenten vraagt aan Kuola, hoe is het mogelijk dat jij met je 15 jaar al hier op de universiteit aangenomen bent en dan gelijk ook in het tweede jaar? Kuola kijkt hem met zijn bijna zwarte ogen aan, maar zegt niets. Albin en Edvin doen hetzelfde en zeggen ook niets. De student die de vraag aan Kuola heeft gesteld voelt zich steeds minder op zijn gemak. Want nu wordt er niet om Kuola gelachen maar om de student die de vraag aan Kuola heeft gesteld en geen antwoordt krijgt. De jongeman wordt er zenuwachtig van. Dan zegt Albin, misschien krijg je antwoord als je eerst de moeite neemt om je fatsoenlijk voor te stellen. Er wordt weer gelachen, de jongen draait zich om en loopt heel driftig de trap af; hij weet dat hij een flater heeft geslagen die zijn weerga niet kent. Maar het staat als een paal boven water dat Kuola nog niet van deze jongeman af is. Iedereen verlaat de collegezaal en gaat naar buiten; als laatste gaan Albin, Edvin en Kuola het lokaal uit. Ze

lopen langzaam naar uitgang; het volgende college is pas over een uur. Als ze buiten komen, lopen ze rustig over het plein voor de universiteit. Er zijn een heleboel studenten buiten en er komen twee meisjes naar hen toe. Edvin en Albin blijven, net als Kuola stil staan. Verlegen komen de meisjes dichterbij en een van de meisjes steekt haar hand uit. Ze ziet het knappe gezicht van Kuola, zijn mooie haar, zijn bijzondere donkere ogen en zegt, ik ben Hanan, ik wil graag kennis met je maken. Kuola legt zijn kleine hand in de hand van het meisje en zegt, ik ben Kuola, fijn om kennis met je te maken. Het andere meisje doet het zelfde en zegt, ik ben Jasmine. Kuola geeft haar ook een hand en zegt weer, prettig kennis met je te maken. Tegen Albin en Edvin zeggen de meisjes, wij vinden het fijn dat jullie voor het herexamen geslaagd zijn waardoor wij het tweede studiejaar met elkaar kunnen voortzetten. Albin zegt, laten we even gaan zitten, dan kunnen wij daarover praten. Ze lopen naar een van de banken die op het plein voor de universiteit staan. Daar vertellen Albin en Edvin dat ze geholpen zijn door Kuola, omdat die op dezelfde dag zijn toelatingsexamens moest maken om toegelaten te worden tot de universiteit. Edvin vertelt, als je daar bij was geweest had je niet geloofd hoe dat ging. Hanan vraagt, hoe ging dat dan? En Edvin antwoordt, dat hoor je later nog wel eens, maar je zult het ook wel merken tijdens de lessen. Het uur is bijna om en ze moeten weer naar binnen. Ze lopen met z'n vijven naar binnen en Albin wijst waar ze nu moeten zijn: in een collegezaal beneden. Ze gaan naar binnen en gaan weer op de bovenste rij zitten, maar nu niet met z'n drieën, maar met z'n vijven, want Hanan en Jasmine zitten nu ook bij hen. Er wordt toch weer naar Kuola gekeken, want er zijn nu studenten die een uur geleden hebben meegemaakt dat er onenigheid was met een van hun medestudenten. Die zit met een nors gezicht in de voorste bank en is nog steeds kwaad over wat er het eerste uur is gebeurd. Er wordt druk over gediscussieerd. Als de deur opengaat komt de Hoogleraar binnen en dat is Professor Andersen; hij doseert Geschiedenis. Kuola is verbaasd, want hij heeft de twee boeken doorgelezen die de Professor heeft opgegeven. Maar Kuola begrijpt onmiddellijk waarom, want tijdens de lessen thuis door Professor Andersen hebben ze de Geschiedenis van Zweden al uitvoerig behandeld. Hij pakt zijn blocnote en begint te schrijven. Albin en Edvin kijken mee en weten niet wat ze zien: Kuola schrijft de antwoorden van deze les uit zijn hoofd op, terwijl hij nog niet weet welke vragen er gesteld zullen worden. Als de Professor begint te spreken is het doodstil, hij vertelt over het ontstaan van Zweden. De studenten luisteren geïnteresseerd, het gaat tenslotte over hun land en de Professor vertelt erg boeiend. Als hij is uitgesproken, stelt hij een paar vragen. Iedereen heeft zijn boek op de bank liggen, behalve Kuola want dat boek heeft hij niet meegenomen. Edvin schuift zijn boek naar Kuola, maar die schudt zijn hoofd en schuift het weer terug. Dan komt de eerste vraag: Wanneer is Zweden ontstaan? Kuola stoot Albin aan en wijst op zijn blocnote. Albin kijkt en steekt zijn hand omhoog. De Professor vraagt, mag ik het antwoord? Albin slikt en zegt, tijdens de middeleeuwen, Professor. Dat is het goede antwoord, zegt de Professor. Hij gaat verder met uit te leggen dat de geschiedenis van Zweden begint met het vanuit het zuiden binnentrekken van de Germanen, meer dan tweeduizend jaar geleden. Dan vraagt de Professor, wie weet wie de eerste Koning van Zweden was? Kuola steekt gelijk zijn hand omhoog, de Professor zegt, mag ik het antwoord. Kuola vertelt, dat was Erik de overwinnaar, door twee stammen samen te voegen. Er klinkt een klein applaus, want dat was wel een heel vlug antwoord. De Professor knikt en zegt, dat is het goede antwoord. Veel van de studenten kijken achterom naar de kleine jongeman, die blijkbaar heel veel weet, want zijn stem klinkt heel zelfverzekerd. De Professor gaat weer verder en zegt, ik hoop dat jullie deze antwoorden hebben opgeschreven, want daar kun je later nog wel eens plezier van hebben. Het eerste antwoord van Albin weten ze nog wel, maar omdat Kuola zo snel een antwoord gaf, zijn er diverse studenten die het zich niet meer herinneren. De Professor vertelt nog meer over Zweden en er wordt door

iedereen flink geschreven behalve door Kuola, want die weet door de studie thuis alles over zijn geboorteland. Hij blijft wel meekijken naar wat Albin en Edvin opschrijven. Hij ziet dat het niet helemaal correct is, maar hij bedenkt dat hij het daar later wel over zal hebben. Als de Professor is uitgesproken, wenst hij de studenten nog een fijne dag en hij verlaat het lokaal. Er zijn diverse studenten die naar boven komen en aan Kuola vragen wat zijn antwoord ook al weer was. Albin zegt, als jullie nu allemaal even stil zijn, zal Kuola het antwoord nog een keer herhalen en kan iedereen het opschrijven. Iedereen is stil en Kuola gaat staan en zegt: Erik de overwinnaar, door twee stammen samen te voegen. Iedereen die het niet wist schrijft het op, ook de jongeman die vooraan zit en het eerste uur boos was weggelopen. Deze loopt nu naar boven; Edvin stapt naar voren, maar Kuola houdt hem tegen. De jonge student stapt op Kuola af en iedereen kijkt met verbazing naar wat er gebeurt. De jongen steekt zijn hand uit en zegt, ik ben Oscar, laten we wat er vanmorgen is gebeurd vergeten en vrienden worden. Kuola zegt even niets, maar kijkt de jongeman met zijn donkere ogen aan. Dan zegt hij, ik kan wel begrijpen dat je mij zo aanspreekt, ik ben wel wat meer gewend. Maar, en hij steekt zijn hand uit, laten wij het voorval maar vergeten en vrienden zijn, ik heet Kuola en ik ben blij dat je nu zo reageert. Iedereen heeft ademloos naar de woorden van Kuola geluisterd en velen begrijpen hoe moeilijk het moet zijn voor deze jongeman om zo klein te zijn, maar gelijk zo groot is door zijn intelligentie. Albin zegt, zullen wij nu naar beneden gaan? Dan kunnen wij wat gaan eten in de Mensa. Oscar vraagt, vinden jullie het goed dat ik meega? Albin kijkt naar Kuola, die zegt, natuurlijk ga met ons mee. Ze lopen richting de Mensa en als ze daar binnen komen wordt er natuurlijk weer gekeken. Vooral door de studenten van het eerste jaar, maar omdat er drie jongemannen en twee jongedames van de hogere klas bij zijn, wordt er niets gezegd, maar des te meer gekeken. Ze zoeken een tafeltje en Albin zet daar vijf stoelen bij, maar Kuola heeft nu natuurlijk een probleem, want alleen al om op de stoel te komen is heel moeilijk, maar hij weet ook dat hij dan niet boven de tafel uit zal komen. Jasmine en Hanan zijn al gaan zitten en Oscar wil ook gaan zitten als hij ziet dat Kuola blijft staan. Als ook Albin en Edvin blijven staan wordt er ergens vanuit achter in de Mensa geroepen, we hebben hier geen kinderstoel hoor, dus kunnen jullie wel weer gaan. Oscar draait zich om en ziet een tafel met zes jongens, voor iemand iets kan zeggen, stapt hij op die tafel af en hij vraagt, wie heeft dat gezegd? Als hij geen antwoord krijgt grijpt hij de student, die het dichtst bij hem zit beet en hij tilt hem aan zijn revers omhoog. Was jij het? Maar de jongen schudt van nee. Hij laat hem weer met een plof terug op zijn stoel vallen en pakt de volgende bij zijn revers omhoog. Hij kijkt hem strak aan en zegt, jij vertelt mij nu wie dat heeft gezegd, anders loopt het niet goed met je af. Voordat deze student antwoord kan geven, staat Kuola naast hem. Hij trekt Oscar aan zijn jasje, die kijkt en ziet Kuola naast hem staan. Kuola zegt, laat deze jongen maar los, het zijn jongens zonder verstand en ik heb wel ergere dingen meegemaakt dat dit. Mijn vader heeft gezegd, gewoon negeren, dan heeft niemand er plezier van en mijn vader is een verstandig mens, daar houd ik mij aan vast. Nu kijkt iedereen en als wij het hadden genegeerd was het voorbij gegaan, kom dus maar mee. Na deze woorden van Kuola is het doodstil in de Mensa. Dan klinkt er applaus en wordt er geroepen, goed gezegd hoor. Kuola glimlacht en samen met Oscar loopt hij terug naar de tafel waar ze in eerste instantie gingen zitten. Als ze bij de tafel aankomen, zegt Edvin, toen jij je proeftentamen moest afleggen, was er toch ook geen probleem om aan de tafel te zitten? Kuola kijkt hem aan en zegt, ik heb geen zin meer om hier te blijven, ga maar eten, ik ga naar buiten en eet daar wel wat. Niks daarvan, antwoordt Oscar, wij gaan nu met jou mee naar buiten, maar morgen moet hier een oplossing voor gevonden worden. Plotseling komt die oplossing uit een heel onverwachte hoek. Drie jongedames, natuurlijk ook studenten, leggen zonder iets te zeggen vier grote, dikke boeken op een stoel en zeggen, zo gaat het

vast. Zwijgend lopen ze vervolgens terug naar hun tafel. En dan doet Kuola wat hij thuis ook altijd doet, via de sporten van de stoel zit hij in een paar seconden op de boeken. De jongens die bij hem zijn gaan ook aan tafel zitten. Albin zegt nu, ik haal een broodje en vraagt aan Kuola, wat kan ik voor jou meenemen? Een broodje en een glas melk is het antwoord van Kuola. Hij wil zijn portemonnee pakken maar Albin zegt, dit rondje is van mij; de volgende keer ben jij aan de beurt. En zo wordt er toch rustig geluncht en wordt er niet meer op Kuola gelet. Als ze klaar zijn met eten klimt Kuola van de stoel af of het de gewoonste zaak van de wereld is en er wordt nog wel gekeken maar er wordt niets meer gezegd. Ze gaan met elkaar naar buiten, er is nog een half uur tot de volgende les, en gaan samen op een van de banken zitten. Oscar vraagt, nu wil ik graag horen waar jullie Kuola van kennen. Albin legt uit wat er gebeurde op de dag dat zij herexamen moesten doen. Dat zij die dag Kuola voor het eerst zagen, dat ook zij heel vervelend gereageerd hadden en dat Professor Andersen had gezegd: als jullie net zo goed kunnen leren als Kuola, hadden jullie geen herexamen hoeven doen. Je kunt het geloven of niet maar in drie kwartier had Kuola alle lessen af. De examinerator kon het niet geloven en is met Professor Andersen naar de Rector gegaan. In de tussentijd heeft Kuola heel snel uitgelegd hoe wij onze lessen moesten maken en daarom zijn wij er doorgekomen. Het mooiste van alles is, hij heeft ook het eerste jaar overgeslagen. Albin kijkt Oscar aan, hij vertelt verder dat hij en Edvin toen hun excuus hebben aangeboden. Wij verdienen eigenlijk niet dat Kuola zo aardig was. Kuola kijkt Oscar aan en zegt, ik begrijp wel hoor dat sommige medestudenten zo reageren, want het is natuurlijk heel raar om iemand met mijn lengte te zien. Voor mij is het belangrijkste dat ik hier mijn diploma of mastertitel haal want mijn verdere studie hangt daarvan af. Ik wil aan jullie vragen om niet meer te reageren als er studenten zijn die zo nodig iets willen zeggen, want anders wordt het alleen maar erger. Albin kijkt op zijn horloge en ziet dat het tijd is om naar het volgende college te gaan. Ze gaan naar binnen en moeten weer naar de eerste verdieping. Kuola kan dat niet zo snel en zegt dan ook, gaan jullie maar door, er kan er beter één te laat komen dan vier. De jongens lopen heel snel de trap op en Kuola volgt op zijn manier en dat duurt dus even. Als hij boven is ziet hij dat de les al begonnen is, de moed zakt hem in de schoenen, want nu moet hij dus alleen naar binnen. Hij loopt naar de deur en aarzelt om naar binnen te gaan. Net op het moment dat hij van plan is om weer naar beneden te gaan, gaat de deur open en zegt een harde stem, misschien heb je ook nog even tijd om dit college bij te wonen? Kuola draait zich om en kijkt omhoog. Hij kijkt in een heel streng gezicht en weet niet goed wat hij moet zeggen, dus blijft hij staan en zwijgt. De Docent slaakt een diepe zucht en zegt, jongeman, denk je echt dat ik de hele dag de tijd heb om op jou te wachten? Kom binnen of ga naar huis, maar weet dan dat je een onvoldoende krijgt. Kuola zegt nog steeds niets, maar loopt langs de Docent naar binnen en zoekt een plaats voorin, omdat hij anders weer moeizaam naar de bovenste rij moet klimmen. De Docent volgt hem naar binnen, kijkt Kuola aan en zegt, zie je die vraag op het bord? Ik neem aan dat je het antwoord niet weet, maar we kunnen het proberen. Kuola kijkt en antwoordt, Onderwijskunde is een multidisciplinaire opleiding die bestudeert hoe mensen leren en welke leermethoden daarbij het beste aansluiten. De docent kijkt Kuola aan, maar zegt niets. Hij loopt richting de tafel, draait zich om en zegt, dat is het goede antwoord. Dan kijkt hij de collegezaal in en gaat verder met de les. Kuola heeft zijn boek ook open geslagen, alhoewel hij alle antwoorden al weet. Hij begint deze in zijn blocnote te schrijven, het meisje dat naast hem zit, kijkt met open mond naar wat Kuola aan het doen is. Ze kijkt Kuola aan en fluistert, kan ik straks even met je praten? Kuola knikt en gaat verder met schrijven. Als de Docent heeft verteld welke stof hij de volgende keer wil behandelen, is het college voorbij. Hij verlaat de collegezaal maar kijkt eerst Kuola nog even aan. Als hij weg is, komen Albin, Edvin en Oscar direct naar Kuola toe. Oscar heeft

een brede grijns op zijn gezicht en zegt tegen Kuola, dat heb je prima gedaan, daar had de Docent natuurlijk niet op gerekend. Die dacht beslist dat jij die vraag niet kon beantwoorden. Kuola staat op en zegt, soms gaat dat zo. En daarmee is alles gezegd. Hij kijkt naast zich en zegt tegen het meisje dat naast hem zat, je wilde nog even met mij praten? Dat kan hoor, ik heb nog wel even tijd voordat mijn vader er is. Ze gaan met z'n allen naar buiten, het blonde meisje loopt ook mee. Als ze door de gang lopen komt Professor Andersen naar ze toe en zegt, Ingemarsum, ik wil je even spreken, kun je even meelopen? Kuola kijkt hem aan en antwoordt, natuurlijk Professor. Kuola loopt met de Professor mee naar het kantoor van de Rector, de studenten die achter blijven, kijken met een verschrikt gezicht de Professor en Kuola na. Ze kijken ze elkaar met een ongelovig gezicht aan. Albin zegt, kom we gaan naar buiten en we blijven daar wachten tot Kuola naar buiten komt, wij willen toch weten wat er aan de hand is? Edvin, Oscar, Jasmine, Hanan en Ayla zeggen in koor, natuurlijk, wij wachten ook. Het blonde meisje dat naast Kuola zat, vraagt, vinden jullie het goed dat ik ook met jullie meega? Ik zat tijdens het college naast Kuola en zou na afloop even wat met hem bespreken. Ik ben Frea. Ze geeft iedereen een hand en gaat met hen naar buiten. Met z'n allen gaan ze op een van de banken zitten en ze wachten met spanning het moment af dat Kuola naar buiten komt. Ze willen allemaal weten wat er aan de hand is. Ondertussen lopen Professor Andersen en Kuola richting het kantoor van de Rector, de studenten die ook op weg naar buiten zijn, kijken hen allemaal na, kijken dan elkaar aan en weten niet wat ze er van denken moeten. De Professor klopt op de deur van de Rector en gaat naar binnen. Kuola komt achter hem aan. De Professor sluit de deur en loopt naar het bureau van de Rector. Deze kijkt Kuola aan en zegt, kom eens wat dichterbij, ik heb je wat te vragen. Kuola doet een stap naar voren zodat hij de Rector nog net kan zien. Die begrijpt dat gelukkig en komt achter zijn bureau vandaan. Hij kijkt Kuola aan en vraagt, hoe is het gegaan vandaag? Ik heb het niet over de lessen, want dat weet ik wel, maar over de medestudenten. Hebben ze nog wat gezegd, ben je geaccepteerd of heb je nare toestanden meegemaakt? Kuola kijkt hem met zijn donkere ogen aan, is even stil en vertelt dat hij sinds vandaag drie vrienden en drie vriendinnen heeft. Dat is dan prettig voor jou, maar wat ik werkelijk wil weten is, ben je gepest vandaag? Waren er studenten die je hebben uitgelachen? Kuola kijkt eerst de Professor aan, maar die zegt niets; dan kijkt Kuola de Rector weer aan en zegt, er is niemand die mij van mijn stuk kan brengen. Het enige waarvoor ik hier ben is om mijn lessen goed te maken en om er voor te zorgen dat ik hier slaag. De Rector kijkt Professor Andersen aan en zegt, wij hebben hier een jongeman die weet wat hij wil en dat kan alleen maar leiden tot goede resultaten. De Professor knikt, dan gaat de Rector weer gaat achter zijn bureau zitten, hij knikt naar Kuola en zegt tegen de Professor, ik hoor van u. Wat hij daar mee bedoelt, dat weten alleen de Rector en de Professor. De Professor doet de deur open en zegt tegen Kuola, dit was het, ik zie je wel weer bij de les. Kuola gaat het kantoor van de Rector uit en loopt richting de uitgang. De Professor, die nog binnen is, zegt tegen de Rector, dit bedoelde ik nu, hij is vandaag natuurlijk wel gepest, niet één keer, maar beslist een paar keer en ik wist van te voren dat hij dat niet zou vertellen. Maar ik wist ook dat hij door zijn enorme intelligentie, natuurlijk vrienden en vriendinnen zou maken. Kuola loopt ondertussen naar de uitgang, als hij buiten komt ziet hij Albin, Edvin, Oscar, Jasmine, Hanan en Ayla op een bank zitten en ook het blonde meisje dat tijdens de laatste les naast hem zat. Ze staan allemaal gelijk op en lopen met vragende gezichten op Kuola af, die komt naar ze toe en vertelt hen wat er is gebeurd. Als ze horen wat de Rector heeft gevraagd, kijken ze elkaar aan, maar zeggen niets. Kuola zegt ook niets, maar Oscar is degene die wil weten wat Kuola aan de Rector heeft geantwoord, omdat hij beseft dat hijzelf in de eerste instantie ook niet zo aardig is geweest. Kuola kijkt hem aan en zegt, wat denk je? Oscar weet even niet wat hij moet zeggen, hij

kijkt Albin en Edvin aan, maar die zeggen ook niets. Kuola vertelt nog eens dat de Rector van hem wilde horen hoe het vandaag was gegaan en of hij gepest was. Kuola zegt tegen hen, daar heb ik het volgende antwoord op gegeven: dat ik sinds vandaag drie vrienden en drie vriendinnen heb en dat ik hier op de universiteit ben gekomen om mijn diploma te halen en verder niets. Even is het stil na de woorden van Kuola. De drie jongens kijken elkaar aan en Edvin zegt, dat zijn verstandige woorden en eerlijk gezegd had ik niet anders van jou verwacht. Dan zegt Albin, ik vind het geweldig dat je hebt gezegd dat je drie vrienden hebt, ik vind het fantastisch dat ik er daar een van ben. De drie meisjes die naar het gesprek staan te luisteren, kijken elkaar aan en Jasmine zegt, ik ben het met Albin eens, je hebt drie vrienden en drie vriendinnen. Ze schuift het blonde meisje naar voren, die bukt, steekt haar hand uit en zegt, ik ben Freja en ik wil ook jouw vriendin zijn. Op dat moment stopt er een auto en Kuola ziet dat het zijn vader is. Als de autodeur open gaat stapt Jeppe uit de auto. Hij loopt op het groepje af omdat hij denkt dat het weer net zo'n situatie is zoals hij deze morgen zag. Maar voor hij wat kan zeggen, draait Kuola zich om en zegt tegen Jeppe, mag ik je voorstellen aan mijn drie vrienden en drie vriendinnen. Tegen het groepje zegt hij, dit is mijn broer Jeppe. Met een verwonderd gezicht geeft Jeppe iedereen een hand en kijkt dan Kuola aan en vraagt, hoe is het gegaan vandaag? Kuola vertelt, heel goed, we hebben drie verschillende lessen gehad, en dat was geen probleem. Dan stapt ook zijn vader uit de auto en omdat hij zijn uniform aan heeft, begrijpen ze dat hij boswachter is. Hij stapt op het groepje af en vraagt, wat is hier aan de hand? Hij kijkt Kuola aan en vraagt, is er iets gebeurd? Kuola glimlacht en zegt, nee papa, dit zijn sinds vandaag mijn studievrienden en -vriendinnen. Fedrik knikt het groepje toe en zegt, we gaan nu naar huis anders zijn wij veel te laat. Fedrik loopt samen met Jeppe terug naar de auto en Kuola zegt, jullie horen het, ik ga nu mee naar huis en zie jullie morgen weer. Voor hij weg loopt, vraagt hij nog even welke boeken hij morgen mee zal nemen. Albin antwoordt, Gedragswetenschappen, daar heb je toch wel een studieboek van? Natuurlijk, antwoordt Kuola, ik zal het vanavond even lezen en dan weet ik morgen de antwoorden wel. Dan loopt hij naar de auto, hij zwaait nog even, door zijn laatste woorden, de studenten verbouwereerd achterlatend. De groep studenten blijft napraten, wat ze vandaag met deze jongen van 15 jaar hebben meegemaakt was heel bijzonder. Het blonde meisje met de naam Freja zegt, ik had nog graag even met Kuola gesproken, ik hoop dat het morgen lukt. Ieder gaat nu zijn eigen weg, allemaal met verschillende gedachten over deze bijzondere dag. Terwijl Fedrik met zijn zonen naar huis rijdt, wil Jeppe natuurlijk van alles weten. Hij wil ook weten wat er vanmorgen aan de hand was toen ze bij de universiteit aankwamen en er een groep jongens om hem heen gingen staan. Kuola vertelt wat er toen gebeurde en ook dat hij, samen met Professor Andersen, bij de Rector is geweest. Waarom moest je bij de Rector komen? Wil zijn vader nu weten. Kuola vertelt wat daar is besproken en dat hij geen zin had om als klikspaan door het leven te gaan. Heel goed, is de reactie van zijn vader. Jeppe wil ook van hem horen hoe het met de lessen is gegaan. Kuola vertelt dat hij drie verschillende colleges heeft gevolgd en dat het geen probleem voor hem was. Wat hij tijdens deze uren verder heeft meegemaakt laat hij achterwege omdat hij niemand in de familie ongerust wil maken. Jeppe zegt, je hebt vandaag wel vlug vrienden gemaakt. Kuola vertelt waar hij Albin en Edvin van kent, namelijk dat zij de twee jongens zijn die herexamen deden op de dag dat hij zijn proefwerken moest maken en dat hij toen al vriendschap met hen heeft gesloten. En die meisjes dan? Vraagt Jeppe. Maar dan grijpt zijn vader in, hij zegt, nu is het wel genoeg Jeppe. Kuola wil natuurlijk ook zijn verhaal aan mama vertellen, daar ben jij dan ook bij en hoor je alles wat Kuola te vertellen heeft. Kuola ziet het teleurgestelde gezicht van Jeppe en vraagt, hoe is het eigenlijk bij jou op school gegaan? Jeppe kijkt hem aan en vertelt, ze hebben heel veel gevraagd over de nieuwe tuin en gezegd hoe bijzonder ze de dag van de opening van de

tuin hebben gevonden. Ze willen graag nog een keer komen om nog meer over de dieren te leren. Kuola antwoordt, dat zullen we wel regelen, we gaan dat op een zondag doen, maar eerst wil ik even goed aan de universiteit wennen. Dan blijft het even stil in de auto; ze moeten nog twintig minuten rijden voordat ze thuis zijn. Als ze dichterbij huis komen wordt Kuola onrustig, hij verlangt er naar om bij de dieren te zijn. Als ze bij hun huis aankomen, zien ze hun moeder al staan wachten, die is natuurlijk ook nieuwsgierig hoe het met Kuola op de universiteit is gegaan. Jeppe is als eerste uit de auto en Kuola komt achter hem aan. Ze lopen beiden naar hun moeder toe en die knuffelt ze allebei. Ze gaan samen naar binnen en dan komen de verhalen. Kuola vertelt over de vriendschap die hij met medestudenten heeft gesloten. Zijn moeder is daar blij om. Wat er verder is gebeurd vertelt Kuola niet omdat hij weet dat zijn moeder daar dan ongerust over zal zijn. Als ze zo tien minuten aan tafel zitten, horen ze een auto stoppen. Ze gaan naar buiten en zien de auto van de Baroness. Ze kijken verwonderd, want dit hadden ze niet verwacht. Als de chauffeur de deur van de auto open doet, zien ze inderdaad de Baroness uit stappen, maar ze is niet alleen, Evelina en Einar zijn er ook bij. Dat is voor de familie Ingemarsum een verrassing, hier wist niemand iets van af. Als de Baroness samen met haar kinderen dichterbij komt, ziet zij de verwonderde gezichten van de familie. Ze zegt, neem ons niet kwalijk dat wij zo onaangekondigd hier naar toe komen, maar Einar en Evelina zijn zo nieuwsgierig naar Kuola, naar hoe hij het heeft gemaakt op zijn eerste dag op de universiteit. Annali stapt naar voren en zegt, kom gauw naar binnen, we hoorden juist de verhalen van Kuola over vandaag aan. En, zegt Annali, dan kunnen we ook horen hoe het met Einar is bij de krant en met Evelina op de nieuwe school. Ze gaan allemaal naar binnen en Annali gaat in de keuken voor de jongelui een sapje inschenken, voor haarzelf en de Baroness maakt zij thee. En dan komen de verhalen van Kuola, Einar en van Evelina. Einar zegt, ik heb ook nog een verrassing, daar moet ik even voor naar de auto. Als hij terugkomt heeft hij een grote envelop bij zich en als die opengaat, komen er twee kranten en een pak met foto's uit. Het zijn de foto's die in het bos zijn gemaakt toen ze daar met Vidar en Mandy waren en er een klein meisje op de rug van Vidar mocht zitten. Deze foto's staan nu ook in de krant, met het verhaal van de journalist die er bij was. Het volgende pakje zijn de foto's die gemaakt zijn in de dierentuin waar ze naar toe zijn geweest. Jeppe bekijkt de foto's met heel veel aandacht; hij heeft er kleur op zijn wangen van. Dan vraagt de Baroness aan Kuola, hoe is het gegaan vandaag? Heb je nog moeilijkheden gehad? Kuola schudt zijn hoofd en vertelt van de vriendschap die hij heeft gesloten, met zeven studenten, drie jongemannen en vier jongedames. De Baroness kijkt hem verrast aan en zegt, daar ben ik heel blij om. Dan vertelt Kuola dat hij aan de woorden van Einar had gedacht, toen hij had gezegd, als jij op de vragen van de docenten alle antwoorden weet, zullen de andere studenten beslist respect voor je krijgen. Kuola glimlacht naar Einar en vertelt dat het precies zo gegaan is. Dan vraagt Kuola of hij zich mag gaan omkleden omdat hij heel erg naar de dieren verlangt en dat die vast ook alles willen weten. Jeppe zegt, dan ga ik ook mee, ik wil ook weten hoe het met de dieren is. Evelina vraagt, mag ik ook mee? Ik wil ook wel weten hoe het met ze is. Annali zegt, gaan jullie dan maar vlug naar boven om andere kleren aan te trekken zodat jullie naar de tuin kunnen gaan; alle dieren zullen wel heel blij zijn om jullie weer te zien. Als de jongens naar boven zijn, kan Annali het niet laten om naar Gharrah Shuraimain te vragen. De Baroness vertelt dat het allemaal heel goed gaat en dat zij eigenlijk heel blij is de beslissing te hebben genomen om haar als Gezelschapsdame aan te nemen. Ze zegt dat zij nog nooit zo'n goede Gezelschapsdame heeft gehad en dat zij nu ook weet van wie Kuola de intelligentie heeft. Fedrik kijkt haar aan en vraagt, waar baseert u dat op? De Baroness vertelt dat Gharrah haar vaak voorleest en dat zij dan soms de tekst op de bladzijden gewoon uit haar hoofd kan herhalen. Fedrik kijkt haar aan en antwoordt, dat komt mij bekend voor,

dat kan Kuola ook. Dan legt Annali haar vinger op haar lippen want zij hoort de jongens naar beneden komen. Als ze weer in de kamer zijn vraagt Kuola, Evelina en Einar, gaan jullie mee naar de dieren? Kuola kijkt de Baroness aan en zegt, wij blijven niet lang weg want het huiswerk wacht ook nog. Als ze naar de tuin lopen zegt Kuola tegen Evelina dat hij het jammer vindt dat zij niet op dezelfde universiteit zit als hij. Evelina antwoordt, daar heb ik wel het eerste jaar doorlopen, maar ik vond het er niet prettig, door mijn afkomst werd ik daar veel gepest. Kuola kijkt haar verwonderd aan en antwoordt, ik wist niet dat dat op deze universiteit was. Het is even stil en dan zegt Kuola, nu ik er ben, zou je dan niet terug willen komen? Evelina kijkt hem aan en vraagt, zou je dat wel prettig vinden dan? Kuola zegt, ja, dat zou ik heel prettig vinden; wij zouden dan samen kunnen studeren en dat zou ik eigenlijk fantastisch vinden. Einar zegt niets, maar kijkt zijn zus wel even aan; hij ziet dat die over de woorden van Kuola nadenkt. Als ze de nieuwe tuin in lopen, komen alle dieren naar hen toe, als eerste Vidar met Mandy en de wijze Uilen gaan gelijk een tak lager zitten. Als Jeppe zijn hand omhoog doet komt Snö direct op zijn hand zitten. De papegaaien Emira en Lamia roepen van uit de boom de naam van Evelina. Ze kijkt omhoog en als ze haar hand omhoog strekt, komt ook Lamia gelijk naar beneden en gaat op haar hand zitten. Einar, Evelina en Jeppe lopen verder de tuin in. Kuola heeft nu de gelegenheid de wijze Uilen te vertellen hoe het vandaag op de universiteit allemaal is gegaan en zij luisteren geduldig naar zijn verhaal. Ook aan hen vertelt Kuola dat hij er al vrienden en vriendinnen heeft gemaakt. Zij knikken heel blij en zeggen dat ze dat wel hadden verwacht. Dan loopt Kuola nog wat verder de tuin in want hij wil ook zien hoe het met de Rendieren is, die zijn altijd achter in de tuin te vinden. Als Kuola bij ze is vraagt hij hoe het met hen gaat. De twee jonge Rendieren zijn altijd samen en vertellen aan Kuola dat ze het nog steeds heel fijn vinden dat ze naar de nieuwe tuin zijn gekomen. Ook Asta komt samen met haar zoon Ebbe, naar hem toe; Kuola is heel erg blij dat het jonge hertje zo goed groeit. Hij is ook nieuwsgierig naar hoe het nu met Shorty en Witje gaat, nadat het kleine konijntje een nacht ziek is geweest. Als hij bij het holletje van de kleine konijntjes komt, ziet Kuola dat het met alle twee goed gaat. Hij pakt Witje op en vraagt, heb je nog pijn gehad? Nee hoor, is het antwoord van Witje, ik heb nergens last meer van. Als Kuola omkijkt, ziet hij Jeppe, Einar en Evelina naar hem toekomen. Kuola beseft dat hij alleen maar met de dieren bezig is geweest en dat hij Jeppe, Einar en Evelina even was vergeten. De dieren zijn de enige die op dit moment belangrijk voor hem zijn, maar nu loopt hij toch terug naar Evelina. Hij kijkt haar aan en vraagt, heb je nog nagedacht over de universiteit? Evelina antwoordt, ik ben net begonnen op mijn nieuwe school en ik denk dat mijn moeder het niet zo leuk zal vinden als ik met dit voorstel kom. Einar zegt, we kunnen het in ieder geval vragen, dan weet je het zeker en ik geef je best wel een kans nu Professor Andersen weer aan de universiteit doceert. Kuola kijkt Evelina aan, zullen we het gaan vragen? Ik zou het echt fantastisch vinden als wij dan samen de lessen kunnen doornemen. Ze lopen met z'n vieren naar huis, waar de Baroness in gesprek is met Annali en Fedrik. Als ze binnenkomen kijkt Kuola de Baroness aan en zegt, mag ik u wat vragen? Natuurlijk, is het antwoord van de Baroness, wat is er dat je zo dringend wilt weten? Kuola kijkt Evelina aan, maar die zegt niets, dus neemt Einar het gesprek over. Hij kijkt zijn moeder aan en vertelt waar ze het in de tuin over hebben gehad namelijk dat Kuola het fantastisch zou vinden als Evelina weer terug zou komen naar de universiteit waar Kuola nu ook studeert. De Baroness kijkt eerst haar zoon aan en dan Kuola. Het is even stil, maar dan zegt Evelina, ik begrijp wel dat u het een vreemde vraag vindt, dat heb ik ook al tegen Kuola gezegd. Ik heb hem uitgelegd dat ik net twee weken op een nieuwe school zit. Kuola kijkt de Baroness nog steeds aan, die geeft als antwoord, je weet toch hoe zij daar door haar afkomst is gepest? Kuola antwoordt, dat zal nu niet meer gebeuren, dat weet ik zeker. Professor Andersen

doceert daar weer, dus dat is natuurlijk ook een pluspunt. Wij zouden dan samen de lessen kunnen maken en dat zou ik heel fijn vinden. Mijn vrienden worden ook haar vrienden en dan kán en zál er niets gebeuren, daar sta ik voor in. Dat laatste klonk zo zelfverzekerd, dat iedereen er stil van is. Een jongeman van 15, bijna 16 jaar, 105 cm. groot, die zo zelfverzekerd spreekt! Dat had niemand ongeveer vier maanden geleden kunnen denken toen hij voor het eerst bij de familie Ingemarsum in huis kwam. Hij vervolgt zijn betoog met de woorden, dan zou ik bij u thuis af en toe samen met Evelina de lessen kunnen maken. Evelina zou daarvoor zo nu en dan ook hier bij mij thuis kunnen komen, dan gaan we aan het bureau van mijn vader de lessen maken en leren, daar is plaats genoeg. Als Kuola is uitgesproken kijkt hij de Baroness aan, die weet niet goed wat ze moet zeggen. Dan kijkt ze naar haar dochter en vraagt, hoe denk jij er eigenlijk over? Evelina krijgt een kleur, maar na enkele ogenblikken zegt ze, ik zou dat erg graag willen mama. Intussen is Fedrik naar de schuur gegaan, als hij daar weer van terug komt, zien ze allemaal wat hij daar heeft gedaan. Hij draagt een bureau en een stoel en iedereen beseft dat die voor Kuola zijn omdat het op zijn maat is gemaakt. Ook Kuola begrijpt dat en staat met open mond te kijken naar datgene waar zijn vader mee aankomt. Annali kijkt naar Kuola, die daar staat met open mond en wiens wangen langzaam rood kleuren. Fedrik zet het bureau met de, ook op maat gemaakte bureaustoel vlakbij Kuola neer en wenkt met zijn hand, waarmee hij wil zeggen, ga maar zitten. Kuola kijkt naar zijn moeder en die zegt, ga maar zitten, dan kunnen wij allemaal zien of de meubelmaker in het dorp begrepen heeft wat wij bedoelden. Zijn vader schuift de stoel bij het bureau en wenkt weer met zijn hand dat Kuola moet gaan zitten. Na enige aarzeling gaat Kuola zitten en alles blijkt precies goed op maat gemaakt. Als een trotse jongeman zit hij aan zijn bureau en zijn ogen stralen van blijdschap omdat hij beseft dat zijn ouders dit speciaal voor hem hebben laten maken. Fedrik ziet aan het gezicht van Kuola hoe blij hij is en dat maakt hem ook blij. Hij zegt dan ook, zal ik het naar je kamer brengen, dit past daar precies; vanaf nu kun je rustig daar je lessen maken. Kuola staat op, hij zegt tegen Jeppe, ga je ook mee kijken hoe dit in mijn kamer staat? Natuurlijk, zegt Jeppe, ik ben net zo nieuwsgierig als jij. Kuola staat op, zijn vader pakt het bureau en Jeppe neemt de stoel. Ze gaan samen naar boven en als ze op de kamer van Kuola aankomen zetten ze het bureau en de stoel neer. Het past allemaal precies. Fedrik zegt, zal ik je boeken even halen Kuola? Dan kun je die gelijk in je nieuwe bureau opbergen. Kuola antwoordt, héél graag papa. Hij gaat aan zijn bureau zitten en Jeppe ziet hoe blij hij is. Als Fedrik beneden komt, is Annali bezig in de keuken en ze vertelt aan Fedrik dat zij soep aan het maken is, omdat zij de Baroness en haar kinderen heeft uitgenodigd om te blijven eten. Fedrik antwoordt, dat is gezellig, doe er dan wat broodjes bij. Ik wil het straks ook nog even hebben over het verzoek van Kuola om Evelina naar de universiteit te halen. Ik ga eerst de boeken van Kuola naar boven brengen, daarna komen wij weer naar beneden en help ik je even met de tafel dekken. Ondertussen zijn de Baroness en haar kinderen aan het discussiëren over de vraag van Kuola om Evelina van de school waar ze nu ingeschreven is, over te laten stappen naar de universiteit. De Baroness vraagt aan Evelina of ze zeker is dat ze naar de universiteit wil zoals Kuola gevraagd heeft. Evelina kijkt haar moeder aan en antwoordt, ja mama, dat zou ik graag willen, ook om samen met Kuola te kunnen studeren. Als u nu de Professor zou telefoneren, dan kunt u aan hem vragen hoe hij er over denkt, zou u dat willen doen? De Baroness kijkt nu Einar aan en vraagt, hoe denk jij er eigenlijk over? Zijn moeder krijgt een antwoord dat ze in verste verte niet had verwacht. Einar kijkt haar aan en zegt, ik zou mijn studie ook willen afmaken. Ik weet dat u voor mij een fantastische stageplek bij de krant voor elkaar heeft gekregen, maar als ik nu naar Kuola kijk, dan is het natuurlijk slap van mij dat ik mijn studie heb afgebroken omdat ik werd gepest op de universiteit. Door Kuola zijn mijn ogen geopend en is Kuola nu voor mij een

voorbeeld. Zou u met de Professor willen telefoneren en aan de Professor willen vragen hoe die er over denkt? Dan kunnen wij Kuola vanavond nog een antwoord geven. De Baroness zucht eens diep en staat dan op; ze gaat naar de keuken en vraagt aan Annali, zou ik kunnen telefoneren? Natuurlijk, is het antwoord. Fedrik komt zo naar beneden, die brengt u naar zijn bureau want daar staat de telefoon. De Baroness kijkt Annali aan, geen u meer Annali, dat hebben wij toch afgesproken? Jij bent Annali en ik ben Moana. Annali zegt, natuurlijk Moana, daar heb je gelijk in. Fedrik komt nu de keuken in en vertelt hoe blij Kuola boven aan zijn nieuwe bureau zit, het lijkt als een koning op zijn troon. Annali en Moana moeten lachen om dit gezegde. Annali zegt, Moana wil telefoneren Fedrik, wil jij even meegaan naar je bureau? Natuurlijk, is het antwoord,. Ze lopen samen naar het bureau van Fedrik en de Baroness vraagt, heb jij het telefoonnummer van Professor Andersen? Want dat heb ik thuis. Zeker, is het antwoord van Fedrik en als ze bij zijn bureau zijn geeft hij het telefoonnummer van de Professor en kan de Baroness in alle rust telefoneren. Ondertussen zijn Jeppe en Kuola ook weer beneden gekomen en ze merken dat de Baroness niet meer in de kamer is. Kuola kijkt Einar en Evelina met een vragende blik aan en Einar maakt het gebaar dat zij aan het telefoneren is. Ze gaan nu stil op een stoel zitten, Kuola nog altijd met drie kussens. Ze zijn alle vier doodstil en wachten op wat er komen gaat. Fedrik komt uit de keuken de kamer binnen en gaat de tafel dekken voor zeven personen. Hij kijkt naar de gespannen gezichten van de jongeren die in spanning zitten te wachten op de afloop van het telefoongesprek. Evelina staat op en gaat naar de keuken; ze zegt tegen Annali, mevrouw Ingemarsum, ik wil u graag helpen. Annali kijkt Evelina aan, ze weet dat Evelina thuis nooit iets hoeft te doen, dus dat ze dit nu komt vragen vindt Annali heel lief. Ze geeft het bestek met de servetten, wat al klaar lag op de keukentafel, aan Evelina en zegt, leg dat maar bij de borden en dan kun je de broodjes komen halen. Evelina gaat naar de kamer, ze legt het bestek zorgvuldig bij de borden en de servetten, netjes op gevouwen op de borden, zoals zij thuis altijd ziet. Dan gaat ze weer naar de keuken en Annali geeft haar een mand met heerlijke broodjes. Ze zet de mand midden op tafel en gaat weer zitten. Haar moeder is nog steeds niet terug van het telefoongesprek. Fedrik komt ook de kamer weer in en zet een heerlijke pan soep op tafel. Dan komt, met een ernstig gezicht, ook de Baroness de kamer binnen en als Evelina en Einar dat zien denken zij het al te weten: het gaat niet door. Fedrik schuift een stoel naar achter en de Baroness gaat zitten. Ze zegt tegen Fedrik, ik heb naar huis gebeld om te vertellen dat wij hier blijven eten, de chauffeur komt ons weer halen als ik hem telefoneer. Annali vraagt, vinden jullie het goed dat ik de soep serveer? Waarop de Baroness zegt, ja natuurlijk, het ziet er heerlijk uit en ik weet zeker dat het ook heerlijk smaakt. Annali schept bij ieder de soep op de borden en nodigt iedereen uit om zelf een broodje te nemen. Jeppe, Einar, Kuola en Evelina beginnen zwijgend aan hun soep. Annali kijkt hen aan en zegt, eet smakelijk allemaal, ze hoort dan van de jongeren heel zachtjes, maar in koor, dank u, u ook. Ze gaan verder met de soep en vragen zich alle vier af zij nog zullen horen wat de Professor heeft gezegd, maar eigenlijk weten ze nog niet of er wel of niet met de Professor is gesproken. Als iedereen de soep heeft gegeten brengt Fedrik de pan weer naar de keuken. Annali zegt dat de broodjes wel moeten worden opgegeten, want, zegt ze en kijkt de jongelui aan, jullie hebben pas één broodje gegeten en dat is veel te weinig. Fedrik die vanuit de keuken de kamer weer inkomt, hoort wat Annali zegt; hij pakt de mand met broodjes en deelt de broodjes aan de jongeren uit. Ze nemen alle vier nog een broodje en eten dat zwijgend op. De Baroness heeft nog steeds niets gezegd; maar Einar kan niet langer zwijgen. Hij kijkt zijn moeder aan en vraagt, mama heeft u de Professor gesproken en wat heeft hij gezegd? Zijn moeder kijkt hem aan en antwoordt, ja ik heb de Professor gesproken. Maar een uitgebreider antwoord komt er niet. Iedereen is er stil van en Kuola voelt zich zo langzamerhand schuldig. Hij is

immers eigenlijk begonnen met te vragen of Evelina samen met hem weer naar de universiteit wilde gaan, de universiteit waar hijzelf pas één dag is geweest. Hij kijkt eerst zijn moeder aan en dan de Baroness. Kuola zegt, lieve Baroness, ik krijg het gevoel dat ik iets heel verkeerd heb gedaan. Ik heb aan Evelina gevraagd of zij weer naar de universiteit terug wil komen; dat spijt me nu. De Baroness kijkt hem aan en antwoordt, jij hoeft geen spijt te hebben om wat je aan Evelina hebt gevraagd. Ik heb door de telefoon met de Professor gesproken en hem de situatie uitgelegd. Hij wist gelijk dat die vraag van jou afkwam, dus je begrijpt dat de Professor je goed kent. Ik heb met hem afgesproken dat hij een dezer dagen naar mijn huis komt om alles door te spreken. Dan kijkt zij haar kinderen aan en zegt, nu weten jullie dus wat ik met de Professor heb besproken. Maar dan gebeurt er iets wat niemand verwachtte: Evelina barst in tranen uit. Iedereen schrikt daarvan, het meest Kuola. Hij weet niet wat hij moet doen, want dit had ook hij natuurlijk niet verwacht. Maar dan staat Annali op, ze stapt op Evelina af en neemt haar in haar armen en zegt, lief kind, je hoeft toch niet te huilen. Kuola heeft dit niet zo bedoeld, ik weet dat hij het alleen maar heel fijn zou vinden als jij samen met hem naar de universiteit zou kunnen gaan. En als dat zou gebeuren, zou hij alleen maar heel trots zijn om daar samen met jou te zijn. Hij zou je voorstellen aan zijn nieuwe vrienden en vriendinnen, die dan ook jouw vrienden en vriendinnen worden. Evelina kijkt Annali met haar betraande ogen aan en zegt, dank u voor u lieve woorden mevrouw Ingemarsum. Dan staat ook haar moeder op en kust haar op haar betraande wangen. Ze zegt, liefje, ik zal behalve met de Professor spreken ook met de Rector van de universiteit praten en dan weet ik bijna zeker dat jij, samen met Kuola naar de universiteit kunt gaan. Ik weet zeker dat je, met de steun van Kuola daar zult slagen. Kuola kijkt de Baroness verbaasd aan, zou het dan toch waar zijn? Zou Evelina en misschien ook Einar, samen met hem naar de universiteit gaan? Maar hij zegt niets en wacht rustig af; hij weet dat hij dit als eerste heeft gevraagd en daarom zwijgt Kuola in alle talen. Fedrik zegt, zullen we nu dan maar afwachten wat er verder gaat gebeuren en er vandaag niet meer over spreken? De Baroness en Annali kijken hem aan en zeggen bijna gelijk, dat is een goed idee. Fedrik zegt tegen de jongeren, gaan jullie nog even de dieren gedag zeggen, dan sluiten we deze dag af en zien wij wel wat er morgen verder zal gebeuren. Einar staat als eerste op en zegt tegen Evelina, Jeppe en Kuola, gaan jullie mee? Dan doen wij wat de heer Ingemarsum voorstelt en gaan daarna naar huis. Hij kijkt zijn moeder aan en vraagt, zal ik eerst naar huis telefoneren om te auto te laten komen of doet u dat liever zelf? Zijn moeder kijkt hem aan, dat is goed Einar, doe jij dat maar even en tegen Evelina, blijf jij maar even hier, dan nemen Jeppe en Kuola wel afscheid van de dieren. Jeppe, die nog helemaal niets heeft gezegd, staat gelijk op en wenkt Kuola om mee te gaan. Kuola begrijpt de wenk van zijn broer en gaat samen met hem naar buiten. Annali begint de tafel af te ruimen; Fedrik helpt haar daarmee en als ze samen in de keuken zijn, komt Einar vragen of hij van de telefoon gebruik mag maken om de chauffeur te telefoneren. Natuurlijk, is het antwoord van Fedrik, hij zegt, kom maar mee, de telefoon staat op mijn bureau. Hij wijst Einar waar dat is en gaat terug naar de keuken waar hij Annali helpt met de afwas. Als ze alles hebben opgeborgen gaan ze weer terug naar de kamer, waar de Baroness nog steeds bij Evelina zit en met haar in gesprek is. Annali vraagt, wilt u alleen met Evelina blijven of kunnen wij ook hier gaan zitten? Natuurlijk, is het antwoord, dat zou wat zijn, in uw eigen huis. Annali gaat ook dichtbij Evelina zitten en strijkt haar even over haar wang. Ze vraagt, gaat het nu beter met je? Je hebt mij wel laten schrikken hoor. Dan kijkt ze de Baroness aan en zegt, Moana, ik hoop dat je niet boos bent op Kuola, want die is hier over begonnen, anders hadden Einar en Evelina dit nooit aan je gevraagd, daar ben ik zeker van. Evelina kijkt haar aan en zegt, stiekem heb ik het wel gewenst hoor, maar omdat mama zo haar best had gedaan om voor mij een nieuwe school te vinden en een stageplaats voor Einar, hebben wij die

wens niet uitgesproken. Op dat moment komt Einar de kamer binnen en hij hoort de laatste woorden van Evelina. Hij kijkt haar aan en vertelt dan dat ze er samen niet over hadden gesproken, maar diep in hun hart van elkaar wisten dat ze dit allebei graag wilden. Einar legt uit dat ze dit graag wilden omdat Kuola daar was aangenomen en dat ze hem dan in bescherming zouden kunnen nemen, maar dat het er nu op lijkt dat Kuola hen in bescherming zal nemen. Einar zegt, dat vind ik het mooiste van het hele verhaal. Evelina knikt en laat op die manier weten dat ze het met Einar eens is. Moana kijkt Annali aan en weet niet goed wat ze er van denken of zeggen moet. Toen ze vandaag hier onaangekondigd naar toe kwam om te horen hoe het met Kuola was gegaan op de eerste dag op de universiteit, had ze van alles verwacht, maar het is allemaal heel anders gelopen en ze wil dit voor haar kinderen graag oplossen. Dan horen ze een auto aankomen en begrijpen ze dat het de chauffeur is om hen op te halen. Einar gaat naar buiten en zegt tegen de chauffeur dat hij nog even moet wachten. Dan wenkt hij Jeppe en Kuola, die komen zo vlug als ze kunnen naar hem toe. Ze zien de auto ook staan en begrijpen dat de familie Sverre-Sushanty naar huis gaat. Ze gaan samen met Einar naar binnen en zien de Baroness en hun moeder bij Evelina zitten, die nog steeds een ernstig gezicht heeft. Dat zijn ze van haar niet gewend. Kuola's hart gaat sneller kloppen als hij Evelina daar zo ziet zitten, hij wil naar haar toe gaan om haar te troosten, maar hij durft niet en kijkt haar alleen maar aan. Dan zegt de Baroness, kom maar wat dichterbij hoor; ze kijkt met een vriendelijk gezicht naar de beide jongens die bedremmeld zijn blijven staan. Evelina kijkt Kuola aan en vraagt, hoe wist jij eigenlijk dat Einar en ik dit zo graag wilde? Kuola antwoordt dat hij dat vandaag had gemerkt toen hij zijn verhalen over de lessen en over zijn vrienden en vriendinnen aan het vertellen was. Ik zag in je ogen het verlangen om daar bij te kunnen zijn, daarom vroeg ik of jij misschien ook weer naar deze universiteit zou willen en zei ik dat ik dat fantastisch zou vinden. Maar dat Einar dat verlangen ook heeft, dat had ik niet kunnen bedenken, maar maakt mij wel heel gelukkig. De Baroness en haar kinderen gaan nu naar de auto om naar huis te gaan en de Baroness belooft dat zij, zodra zij antwoord heeft gekregen van de Rector, daarover met hen zal telefoneren. Ze rijden weg en de familie Ingemarsum zwaaien tot de auto uit het zicht is. Dan gaan ze naar binnen en ziet Annali dat Jeppe nog steeds zijn schooluniform aanheeft en dat Kuola zich ook niet heeft omgekleed; ze schudt haar hoofd en inspecteert de kleding van de jongens. Daar is gelukkig niets mee gebeurd. Ze stuurt ze naar boven om een bad te nemen en zegt, daarna kunnen jullie nog huiswerk maken voor de lessen die jullie morgen hebben. Ja, zegt Kuola, ik wil het boek Gedragswetenschappen nog doornemen want daar krijgen we morgen vragen over. En ik over Aardrijkskunde, vult Jeppe hem aan. Het resultaat is dat ze samen naar boven gaan, om de beurt in bad gaan en dan in pyjama ieder in hun eigen kamer, aan het huiswerk beginnen. Jeppe bestudeert de kaart van Europa met al zijn hoofdsteden. Kuola leest in zijn boek dat Gedragswetenschap een verzamelnaam is voor wetenschappen die zich toeleggen op de studie van het functioneren van individu en samenleving. Hij leest het boek helemaal door en weet genoeg voor de studiedag van morgen. Hij schrijft het een en ander op en bergt het studieboek in de lade van zijn bureau. Hij legt zijn blocnote met aantekeningen erbij net als zijn portemonnee en horloge, zodat hij alles morgen weer mee kan nemen. Hierna gaat hij naar de kamer van Jeppe om te kijken waar die mee bezig is. Kuola klopt zachtjes op de deur en gaat dan naar binnen. Jeppe kijkt op vanuit de atlas waarin hij aan het lezen is. Hij kijkt Kuola aan en vraagt, ben jij al klaar met je lessen van morgen? Kuola antwoordt, ik heb de leerstof bestudeerd en ik denk dat ik er genoeg over weet. Wat ben jij aan het doen? Jeppe vertelt, ik leer de hoofdsteden van Europa en ik lees daar over, ik vind dat eigenlijk heel interessant. Kuola vraagt, over welke hoofdstad ben je nu aan het lezen? Ik zal je eerlijk bekennen, daar weet ik heel weinig van. Jeppe kijkt hem verwonderd aan en zegt, dat meen je niet!

Ja, antwoordt Kuola, dat meen ik wel. Dat soort lessen krijg je niet op de universiteit, ze nemen aan dat je daar alles van weet. Dus ik hoop dat ik dat van jou kan leren. Jeppe schudt zijn hoofd, kijkt Kuola nog een keer aan en vertelt dan dat hij de hoofdstad van Frankrijk aan het bestuderen is; een stad waarover een heleboel te lezen is. Kuola vraagt, wat is de hoofdstad van Frankrijk? Dat is Parijs, antwoordt Jeppe, het is een stad met heel veel geschiedenis, daar kun je over lezen in deze atlas. Dat zal ik zeker doen, antwoordt Kuola, want dat wil ik dat ook nog wel leren. Dan horen ze voetstappen op de trap; Annali komt de kamer van Jeppe binnen en zegt, het is tijd om te gaan slapen want morgen is het weer vroeg dag. Kuola geeft Jeppe een kus op zijn wang en zegt, slaap lekker broertje, over Aardrijkskunde praten we later nog verder. Jeppe lacht en zegt, het is wel fantastisch dat ik iets beter weet dan jij. Kuola gaat naar zijn kamer en klimt in zijn bed; hij kijkt nog even heel trots naar zijn bureau. Het boek Gedragswetenschappen ligt klaar en hij kijkt uit naar de tweede dag op de universiteit. Als Annali een halfuur later komt kijken, zijn zowel Jeppe als Kuola in een diepe slaap. En zo eindigt de dag waarop Kuola voor het eerst naar de universiteit ging.

De volgende morgen is iedereen in het gezin Ingemarsum vroeg op want Annali rijdt vandaag mee om te zien hoe de rit naar de universiteit en daarna naar de school van Jeppe is. Vanaf volgende week brengt zij de jongens naar de lessen en dan moet ze natuurlijk wel de weg weten. Als iedereen heeft ontbeten kunnen de jongens nog vijf minuten naar de dieren om ze goedendag te zeggen. Kuola en Jeppe lopen naar het begin van de tuin en alle dieren komen daar naar toe om te horen wat er gezegd zal worden. Kuola vertelt dat ze nu weer naar de lessen gaan en dat ze vanmiddag tijd zullen hebben om alles te bespreken. De twee wijze Uilen die op het hek zijn komen zitten, wensen hen een fijne dag. Als Kuola aan Jeppe vertelt wat er allemaal besproken is, worden ze door hun vader geroepen. Hij wil vertrekken. Ze zwaaien nog even naar de dieren en gaan dan naar de auto, waarin hun moeder al heeft plaats genomen. Als ook Kuola in de auto is geklommen, vertrekken ze, eerst naar de universiteit. Annali heeft een boekje meegenomen en schrijft precies op hoe ze volgende week moet rijden. Als ze bij de universiteit aankomen, vraagt Fedrik of ze nu weet hoe ze er moet komen. Geen probleem, is het antwoord van Annali. Als ze nog wat dichterbij de universiteit komen, zien ze tot hun grote verbazing de auto van de Baroness geparkeerd staan. De chauffeur zit alleen in de auto, dus begrijpen ze dat de Baroness binnen moet zijn. Dat de Baroness zo vlug stappen zou ondernemen om, zoals ze vermoeden, met de Rector te spreken, hadden ze niet verwacht. Fedrik parkeert de auto, stapt uit en loopt naar de auto van de Baroness. Als de chauffeur hem ziet aankomen, stapt hij uit omdat hij vermoedt dat Fedrik wat wil vragen. Hij groet Fedrik beleefd met de woorden, goedemorgen. Fedrik zegt ook goedemorgen, maar vraagt dan, is de Baroness binnen? Het antwoord is, jazeker en de jongeheer en de jongedame ook. Kuola klimt uit de auto en zegt zijn moeder en Jeppe gedag want hij ziet dat zijn vrienden al staan te wachten. Hij loopt eerst nog even naar zijn vader om te zeggen dat hij naar zijn vrienden gaat. Die wenst hem een fijne dag en zegt dat hij moet opletten of hij de Baroness met haar kinderen ziet. Kuola belooft dat hij zal opletten.

Fedrik gaat terug naar de auto want anders komt Jeppe te laat op school. Als hij weer in de auto zit, vraagt Annali wat de chauffeur heeft gezegd. Fedrik vertelt dat de Baroness, Einar en Evelina binnen zijn. Als je meer te weten wil komen, Annali, dan moet je als je thuis bent met haar telefoneren en haar vragen hoe het is afgelopen, want ik moet naar het bos als ik jou heb thuis

gebracht. Ze rijden naar de school van Jeppe en als die daar is afgezet, brengt Fedrik zijn vrouw terug naar huis. Daarna rijdt hij gelijk door naar het bos. Het is nodig daar weer te gaan kijken nadat Kuola en hij vorige week de herten ver en bang in het bos aantrof. Hij hoopt dat de politie door zijn chef is gewaarschuwd en dat ze er wat aan doen, want stropers in het bos, waar ook wandelaars zijn, is natuurlijk vreselijk. Als hij zijn auto heeft geparkeerd en het bos inloopt, weg van de wandelpaden, ziet hij dat de vogels van boom naar boom met hem meevliegen en denkt hij aan de woorden van Kuola, die aan de vogels heeft gevraagd om mee te helpen om de stropers te vinden. Als hij een andere kant op wil gaan wordt er heel hard door de vogels gefloten en begrijpt hij dat ze willen dat hij naar een andere plek gaat. Fedrik denkt, wat zou het gemakkelijk zijn als Kuola nu bij mij was, die had kunnen vragen of dit met een bedoeling is. Maar hij bedenkt zich en volgt de vogels verder het bos in.

Annali die nu alleen thuis is, telefoneert naar het huis van de Baroness waar de telefoon wordt aangenomen door de butler die uitlegt dat de Baroness niet thuis. Annali zegt, dan telefoneer ik later nog een keer. Het antwoord van de butler is, ik zal de boodschap doorgeven en zeggen dat u later nog zal telefoneren. Dank je wel, is het antwoord van Annali en ze legt de hoorn op de haak. Zij gaat aan het werk in haar huis, maar blijft denken aan de Baroness en vraagt zich af waarom zij zo vroeg op de universiteit was. Kuola, die nu bij zijn vrienden is, wordt natuurlijk gevraagd waarom zijn vader met de chauffeur van die grote auto ging praten. Kuola kijkt zijn vrienden aan en vertelt dat de eigenares van die auto een kennis van zijn familie is. Maar verder komen ze niets te weten. Als het tijd is om naar binnen te gaan, gaan ze met z'n allen naar boven voor de eerste les. Albin, Edvin, Jasmine, Hanan, Ayla en Freja, het blonde meisje dat zich ook bij het groepje heeft aangesloten. De enige die ze missen is Oscar, maar Albin vertelt dat het wel meer gebeurt dat Oscar een les overslaat. De reden weten we niet, maar dat zou je natuurlijk kunnen vragen als je hem ziet. Ze gaan de collegezaal binnen en gaan allemaal bovenin zitten en wachten op de Hoogleraar die het college Gedrags-wetenschappen zal geven. Kuola zit in het midden, links van hem zijn vrienden en rechts van hem zijn vriendinnen. Hij kijkt in het rond en ziet dat er toch weer naar hem wordt gekeken. Dan gaat de deur open en komt de Hoogleraar binnen. Die kijkt eens in de rondte en ziet bovenin Kuola zitten. Hij kijkt een beetje verwonderd naar dat kleine mannetje dat daar helemaal boven zit en hem open en vrij aankijkt. De Hoogleraar legt zijn boeken neer en loopt de trap op richting Kuola. Iedereen is doodstil en wacht af wat er gaat gebeuren, want dat deze Hoogleraar zelf naar iemand toegaat voordat de les begint, dat hebben ze nog niet eerder meegemaakt. Ook de vrienden en vriendinnen van Kuola kijken verbaasd, maar Kuola kijkt de leraar aan en als die bijna boven is, gaat Kuola staan en pas dan ziet de Hoogleraar de lengte van Kuola. Hij glimlacht en als hij vlakbij hem is, zegt hij tegen Kuola, ben je van de school afgestuurd en probeer je het nu hier? Ik ben uit mijzelf weggebleven, dus die school heb ik nooit afgemaakt en ook geen andere school bezocht, is het antwoord van Kuola. Er wordt nu zacht gelachen, maar als de Hoogleraar verstoord achterom kijkt is het gelijk weer stil. De Hoogleraar kijkt Kuola aan en vraagt, wat doe je dan hier? Kuola, die nog steeds staat, antwoordt, mijn diploma of misschien mijn masters halen. De Hoogleraar zegt, ik vind het nu genoeg, ik wil dat je nu naar de Rector gaat en daar wacht tot ik daar ook ben. Kuola zegt niets, pakt zijn boek en blocnote en gaat zonder de Hoogleraar nog aan te kijken, op weg naar beneden. Maar, als hij op zijn eigen manier, dus trede voor trede, naar beneden loopt, staan ook zijn vrienden en vriendinnen op en gaan samen met Kuola naar beneden. De

Hoogleraar kijkt hen na en zegt, wat krijgen we nu? Jullie kunnen blijven zitten, het gaat hier alleen om hem en hij wijst naar Kuola. Maar ze blijven naar beneden lopen, gaan samen met Kuola de collegezaal uit en doen de deur dicht. Als ze op de gang zijn zegt Albin, wij wachten hier tot je weer terug bent van de Rector. Kuola kijkt omhoog en zegt, dit was niet nodig geweest hoor, nu hebben jullie het ook verbruid bij deze Hoogleraar. Edvin zegt, wij wachten hier; ik weet zeker dat alles weer goed komt. Kuola gaat op weg naar het kantoor van de Rector. Als hij daar is, klopt hij op de deur en wacht tot er wordt gezegd dat hij binnen kan komen, maar Kuola hoort niets, dus klopt hij een beetje harder. Als hij weer wil kloppen hoort hij voetstappen achter zich. Hij draait zich om en ziet dat de Hoogleraar, die hem heeft weggestuurd, achter hem staat. Deze klopt hard op de deur en nu gaat de deur wel open. Daar staat de Rector; hij kijkt van Kuola naar de Hoogleraar en begrijpt gelijk wat er aan de hand is. Hij sluit de deur achter zich, maar Kuola heeft al gezien dat de Baroness, Evelina en Einar binnen zijn. De Rector geeft de Hoogleraar een hand, bukt, geeft ook Kuola een hand en zegt ga jij maar weer terug naar de les, ik zal het wel uitleggen. Kuola loopt door de gang terug naar zijn vrienden en vriendinnen, die kijken die hem aan en vragen, wat nu? Kuola antwoordt, wij gaan gewoon weer naar binnen en dan kan de les misschien beginnen, als de Hoogleraar daar tenminste nog zin in heeft. Zijn gedachten zijn bij wat hij heeft gezien toen de deur van het kantoor van de Rector even open stond. Ze gaan de collegezaal binnen en lopen allemaal weer naar de bovenste rij, Kuola komt daar als laatste aan en gaat ook zitten. Na tien minuten komt ook de Hoogleraar weer binnen; hij kijkt even naar boven en ziet dat Kuola en alle studenten die gelijk met hem naar beneden waren gegaan, weer zitten. Dan pakt de Hoogleraar zijn boek en begint aan het college Gedragwetenschappen. Hij vertelt erover en er wordt druk geschreven, behalve door Kuola, die heeft zijn Blocnote genomen en leest wat hij thuis al had bestudeerd. Als de Hoogleraar klaar is met te vertellen over dit vraagstuk, wendt hij zich tot Kuola. Hij kijkt hem aan en vraagt, ik wil nu graag je naam weten. Het is direct doodstil en bijna iedereen kijkt naar Kuola. Die gaat weer staan, kijkt de leraar een paar ogenblikken aan, zegt dan, ik heet Kuola Ingemarsum en gaat weer zitten. De leraar vraagt, misschien weet jij wat de studie Gedragwetenschappen inhoudt? Kuola gaat weer staan en zegt met duidelijke stem, Gedragwetenschap is een verzamelnaam voor wetenschappen die zich toeleggen op de studie van het functioneren van individu en samenleving. Als hij deze zin heeft uitgesproken, gaat Kuola weer zitten. De leraar kijkt hem aan en zegt, dat is precies wat ik bedoel, en zegt tot de andere studenten, dit kunnen jullie allemaal opschrijven. Vervolgens pakt hij zijn tas en boeken en verlaat de collegezaal, zonder nog eenmaal op of om te kijken. Als hij de deur van de collegezaal heeft gesloten, gaat er een zacht geroezemoes door de zaal. Er wordt weer naar Kuola gekeken, die opnieuw het goede antwoord had gegeven. Nu staat iedereen op om de collegezaal te verlaten. Er zijn de verdere dag geen colleges meer, dus zit er voor Kuola niets anders op dan te wachten tot zijn vader hem komt halen. Als hij buiten komt ziet Kuola dat de auto van de Baroness nog steeds voor de deur staat, dat vindt hij heel vreemd. Zou het zo zijn dat ze nog in gesprek zijn met de Rector? Dat kan haast niet anders. Zijn vrienden zien dat ook en kijken Kuola vragend aan, maar die zegt niets. Het enige wat ze te horen krijgen is dat hij blijft wachten tot zijn vader er is om hem te halen, met andere woorden, ik zie jullie morgen weer. Maar dan vraagt Albin, zal ik aan mijn vader vragen of hij jou naar huis wil brengen? Kuola schudt zijn hoofd en zegt, nee, want anders komt mijn vader hier naar toe en ben ik er niet, dat kan natuurlijk niet. Ik wacht hier wel en ik zie jullie morgen weer. Er komen diverse auto's aan; ieder stapt in en rijdt naar huis. Kuola bedenkt dat hij aan de Professor zal vragen wat de verschillende tijden van de colleges zijn, zodat hij dat aan zijn vader en moeder kan doorgeven, dan hoeft hij niet meer te wachten totdat Jeppe uit school is gehaald. Als iedereen is

vertrokken gaat Kuola naar de auto van de Baroness. De chauffeur die Kuola ziet aankomen, stapt uit de auto en als Kuola dichtbij hem is zegt de chauffeur, dag jongeheer, hoe maakt u het? Kuola kijkt hem aan en vraagt, is de Baroness nog binnen en zijn Einar en Evelina ook binnen? De chauffeur kijkt bedenkelijk en antwoordt, ik weet niet of ik dit mag vertellen, maar het duurt wel heel lang. Kuola kijkt hem aan en zegt, gaat u maar weer in de auto zitten, dan ga ik binnen kijken wat er aan de hand is. Kuola gaat terug, richting ingang van de universiteit en de chauffeur gaat weer in de auto zitten. Omdat er nog voor andere studenten college wordt gegeven, is de deur nog niet gesloten. Kuola loopt de trappen van de ingang van de universiteit op en is vast besloten uit te zoeken waarom de Baroness en haar kinderen zolang in gesprek zijn met de Rector. Hij gaat naar binnen en loopt de gang in, op weg naar het kantoor van de Rector. Maar als hij halverwege de gang is ziet hij de Baroness, Einar en Evelina aankomen. De Rector kijkt ze vanuit zijn kantoor na. Als Einar en Evelina in de gaten krijgen dat Kuola daar staat, versnellen zij hun pas en als ze vlakbij zijn, ziet Kuola hun blij gezichten. Einar is als eerste bij hem, met een blij gezicht vertelt hij dat ze weer terugkeren naar de universiteit. Ook Evelina vertelt hoe blij zij is. Kuola zegt niets maar wacht tot de Baroness dichterbij is gekomen. Het enige wat Kuola doet is haar aankijken. De Baroness op haar beurt, kijkt Kuola aan, bukt zich en geeft Kuola een hand. Ze vraagt, wat doe je hier zo alleen? Kuola zegt nog steeds niets, maar de Baroness ziet dat zijn donkere ogen zich vullen met tranen. Daar schrikt ze van en vraagt, wat is er aan de hand, waarom moet je huilen, ben je niet blij dat Einar en Evelina ook weer hier naar de universiteit komen? Kuola slikt en zegt met verstikte stem, natuurlijk mevrouw, heel blij en daarom moet ik huilen. De Baroness bukt weer en geeft Kuola een kus op zijn wang. Ze kijkt hem aan en zegt, ik hoop dat Einar en Evelina ook vrienden kunnen worden van jouw vrienden en vriendinnen. Kuola kijkt haar aan en zegt, natuurlijk, ik zal ze aan mijn vrienden voorstellen. Dan zegt Einar, waarom ben jij hier eigenlijk nog? Kuola vertelt, dat komt omdat mijn lessen vroeger zijn afgelopen en ik op mijn vader moet wachten die eerst Jeppe uit school haalt. De Baroness vraagt, duurt dat nog lang? Kuola kijkt op zijn horloge en antwoordt, nog een halfuurtje ongeveer. Dan blijven wij ook nog even wachten, zegt Evelina. Ze kijkt haar moeder aan en vraagt, dat is toch goed mama? De Baroness antwoordt, natuurlijk, want de Baroness bedenkt een plannetje, maar dat wil ze eerst met de vader van Kuola bespreken. Als ze naar buiten gaan, ziet Kuola Oscar aankomen, hij kijkt heel verbaasd, want de colleges zijn al voorbij. Hij kijkt de Baroness aan en zegt, een ogenblikje, ik zie daar een van mijn vrienden en die was niet op les. Ik wil hem vragen wat er aan de hand is. Kuola loopt naar Oscar, die het gezelschap op een afstand bekijkt. Als Kuola bij hem is, vraagt hij, waarom was je niet op les en waarom ben je nu hier? Oscar kijkt Kuola aan, aarzelt even en vertelt dan, ik kom de lessen halen voor morgen want ik weet niet wat ik voor morgen moet inlezen. Kuola voelt aan dat er iets aan de hand is met Oscar, maar hij wil niet verder aandringen door te vragen waarom hij vandaag niet op de universiteit was. Hij zegt, kom even mee, dan zal ik je voorstellen aan vrienden van mij en, zegt hij, ik hoop dat het ook jouw vrienden zullen worden. Ze lopen samen naar de Baroness en haar kinderen die zijn blijven wachten. Als ze samen bij de familie Sverre-Sushanty zijn, zegt Kuola, mag ik je voorstellen, Baroness Sverre-Sushanty, Einar Sverre-Sushanty en Evelina Sverre-Sushanty. Oscar steekt zijn hand uit naar de Baroness en met een buiging zegt hij, aangenaam Oscar Asterdal, een vriend van Kuola. Ook Einar en Evelina geeft hij een hand. De Baroness kijkt hem aan en leest in de ogen van Oscar dat hij zorgen heeft, maar ze zegt er niets over. Ze zegt wel, ik hoop dat u ook een vriend van Evelina en Einar wilt zijn; zij komen vanaf morgen ook naar de universiteit. Natuurlijk, antwoordt Oscar, wie een vriend is van Kuola, is ook een vriend van mij. Evelina kijkt naar de jongeman die in gesprek is met haar moeder en ze denkt bij zichzelf, wat een bijzonder mens. Ik ben blij dat hij hier

is want dan ken ik die tenminste al als ik morgen naar de universiteit kom. Kuola staat er stil bij en denkt wat zou er aan de hand zijn met Oscar? Ik hoop dat hij mij dat zal willen vertellen; misschien kan ik hem dan helpen. Er komt een auto aan en Kuola ziet dat het zijn vader is. Deze parkeert de auto en stapt uit, ook Jeppe stapt uit de auto. Ze kijken verwonderd naar het gezelschap en als ze dichterbij komen, geeft Fedrik de Baroness een hand. Hij zegt, ik had alleen Kuola verwacht, maar ik zie hier een groot gezelschap. Kuola zegt, papa, Einar en Evelina komen morgen ook naar de universiteit, ik vind het geweldig! Kuola vervolgt, mag ik u een vriend van mij voorstellen, hij kijkt Oscar aan en zegt dan, papa, dit is Oscar Asterdal, sinds ik hier op de universiteit ben is hij een vriend. Dat is natuurlijk nog maar enkele dagen, maar wij zitten altijd bij elkaar; mijn andere vrienden en vriendinnen zijn al naar huis. De Baroness kijkt Fedrik aan en zegt, kan ik je even spreken? Ik wil je wat vragen. Natuurlijk, is het antwoord; ze lopen samen een eindje weg van de jongeren die blijven staan. Oscar vraagt aan Kuola, weet jij wat er morgen voor colleges zijn? Natuurlijk, hij doet zijn blocnote open, scheurt er een pagina uit en zegt, hier heb je de vragen en de antwoorden, dan kun je die bestuderen en weet je gelijk waar het over gaat. Oscar bekijkt de aantekeningen van Kuola, hij schudt zijn hoofd en zegt tegen Evelina en Einar, dit is ongelofelijk, hij weet al van te voren wat er gevraagd gaat worden. Hij kijkt Kuola hoofdschuddend aan. Oscar weet nu dat het morgen gaat over Politiek en bestuur; hij heeft nu ook alle vragen en antwoorden op papier en hij weet welk boek hij moet bestuderen. Hij leest wat Kuola heeft opgeschreven: Het vakgebied Politiek en Bestuur richt zich op maatschappelijke vraagstukken zoals veiligheid en milieuvervuiling. Kuola vraagt, Oscar, waarom was je vandaag niet bij de colleges? Ik heb het aan Albin en Edvin gevraagd, maar die wisten het ook niet, maar wel dat het wel vaker gebeurt dat je afwezig bent. Waarom is dat? Je kunt het gerust aan mij, Einar en Evelina vertellen, dat blijft onder ons, dat beloof ik je. Oscar kijkt Kuola aan en ziet zijn mooie donkere ogen die hem vragend aankijken. Dan zegt hij, ik praat daar niet graag over, maar aan jou wil ik dat wel vertellen. Einar zegt, kom Evelina, laat Kuola maar even met Oscar praten, dan gaan wij alvast in de auto zitten en we zien Kuola morgen wel weer bij de colleges. Ze lopen samen naar de auto, waar de chauffeur de deur al heeft opgedaan. Intussen spreekt Fedrik met de Baroness, die het volgende voorstel doet: Ze stelt voor dat de chauffeur Kuola 's morgens, samen met Evelina en Einar, thuis ophaalt en hem later die dag ook weer thuis brengt, want, zo zegt ze, dat is niet alleen gemakkelijk voor jullie, maar ook voor Einar en Evelina beter want dan komen ze samen aan en wordt er niet altijd zoals vroeger, naar hen gekeken. Je weet immers hoe moeilijk ze het hier door hun afkomst hebben gehad toen ze nog met z'n tweeën naar de universiteit gingen. Jeppe, die ook uit de auto was gekomen, staat er een beetje verloren bij en vraagt aan Kuola, wat is er allemaal aan de hand? Kuola kijkt hem aan en vertelt dat Einar en Evelina bij de universiteit zijn aangenomen en dat ze morgen gaan beginnen met het volgen van de colleges. Dan kijkt hij Jeppe aan en vraagt, vind je het vervelend om in de auto te wachten? Ik wil nog even met Oscar spreken. Oscar kijkt Jeppe aan, geeft hem een hand en zegt, je hebt een bijzondere broer hoor. Jeppe lacht; hij antwoordt, dat weet ik. Hij loopt naar zijn vader en zegt, ik wacht wel even in de auto totdat wij naar huis gaan. Zijn vader kijkt om en vraagt, waarom komt Kuola niet mee? Jeppe antwoordt, die wil nog even met Oscar spreken, het zal wel over de colleges gaan. Fedrik neemt afscheid van de Baroness en zegt, ik vind het een goed plan en dat zal Annali ook vinden, want de tijden op de school van Jeppe staan vast, maar dat is hier natuurlijk anders en nu moet Kuola soms lang wachten tot wij hem hier kunnen ophalen. Hij geeft de Baroness een hand en zegt, tot ziens Moana. Ik zal de groeten doen aan Annali; ze zal verrast zijn dat ik jou hier heb gesproken en hoort dat Evelina en Einar weer terugkeren naar de universiteit. Hij loopt naar de auto en blijft wachten tot Kuola is uitgesproken met Oscar. Kuola is nog steeds in

gesprek met Oscar en hoort waarom hij vandaag en soms ook andere dagen niet bij de colleges kan zijn. Oscar vertelt dat hij wees is, alleen woont en voor zijn studie hard moet werken en dat hij daarom soms de colleges een dag moet missen, maar, zegt hij, dat vind ik niet erg hoor, dat ben ik gewend. Kuola kijkt hem aan en vraagt, hoe ben je dan hier gekomen? Ik neem aan dat je geen auto hebt. Oscar lacht en zegt, ik ben op de fiets, maar die zet ik altijd een stukje hier vandaan, want dat gaat niemand wat aan. Ik hoop dat wat ik je heb verteld, tussen ons blijft. Natuurlijk, is het antwoord van Kuola. Als Kuola naar de auto van zijn vader loopt, ziet hij dat de Baroness ook nog steeds staat te wachten, hij loopt naar de auto van de Baroness. Het raampje wordt open gedaan en Kuola zegt de Baroness, Einar en Evelina gedag. Oscar zegt hen ook gedag en wil weg gaan, maar de Baroness zegt, ik zie dat je zonder auto bent, wij kunnen jou wel even weg brengen hoor. Oscar zegt, dat is heel lief aangeboden, maar ik ben altijd op de fiets en die staat een eindje verderop. De Baroness begrijpt dat hij niet wil vertellen waarom en zegt, dat vind ik heel sportief, maar het is door ons laat geworden en de fiets kan gemakkelijk in de achterbak; dan ben je zo thuis. Kuola grijpt in en zegt, doe dat nu maar, want je moet ook je lessen nog bestuderen voor morgen. Hij loopt naar de auto van zijn vader, stapt in, zwaait nog even en dan rijden ze naar huis. Fedrik bedenkt bij zichzelf dat hij het aanbod van de Baroness eerst aan Annali gaat vertellen en pas daarna aan Kuola. Hij is er heel blij mee, want hij vindt het maar niks dat Kuola moet wachten totdat hij gehaald kan worden, nadat Jeppe van school is opgehaald. En om eerlijk te zijn, daar had hijzelf nog niet aan gedacht. Kuola is heel stil in de auto, want hij moet nog steeds aan Oscar denken, die voor zichzelf moet zorgen en moet werken om zijn studie te kunnen betalen. Hij vraagt aan zijn vader, papa, het is toch zo dat, als je niet genoeg geld hebt, je dan een studiebeurs kunt aanvragen? Fedrik zegt, ja dat kan, maar waarom wil jij dat weten? Dat wil ik weten voor een vriend, die hard moet werken en vaak zijn lessen moet missen, is het antwoord van Kuola. Jeppe vraagt, is dat voor Oscar? Omdat je daar nog een gesprek mee had? Ja, antwoordt Kuola, en ik vind dat wij zouden moeten helpen om die studiebeurs aan te vragen. Fedrik vraagt, kunnen zijn ouders dat dan niet doen? Kuola is even stil en zegt dan met een zachte stem, hij heeft geen ouders meer, en hij heeft niet zoveel geluk gehad als ik. Hij werkt heel hard en daarom was hij vandaag niet bij het college. Niemand weet dat op school, en hij heeft gevraagd daar niet over te spreken op de universiteit; dat respecteer ik natuurlijk. Fedrik belooft daar inlichtingen over in te winnen omdat hij begrijpt dat Kuola daarmee zit. Kuola weet niet dat Oscar intussen in de auto van de Baroness zit en dat ze zijn fiets in de achterbak hebben neergelegd. Einar wil wel weten waarom hij de fiets zo ver van de universiteit heeft neergezet. Oscar wil dit eigenlijk allemaal niet vertellen, maar daar kan hij nu niet omheen. Hij kijkt Einar aan en vertelt dat hij niet wil dat iedereen weet dat hij zijn fiets daar zet; hij weet dat hij dan zal worden uitgelachen omdat alle studenten met de auto worden gehaald en dat er zelfs studenten zijn die zèlf met de auto komen. Waarom word jij dan niet gehaald? Is de vraag van Evelina. De Baroness ziet de verdrietige trek op het gezicht van Oscar en zegt, nu is het genoeg, de chauffeur wil weten waar hij Oscar naar toe kan brengen. Oscar kijkt waar ze zijn en zegt, als er hier wordt gestopt ben ik op de fiets in twintig minuten thuis. Geen sprake van, is het antwoord, wij brengen jou tot voor de deur. Er volgt een diepe zucht. Oscar zegt, ik woon niet zo speciaal en het straatje is erg klein voor deze grote auto. Dat zien we dan wel als we daar zijn, is het antwoord, dus zeg nu maar waar je woont dan kan de chauffeur doorrijden en jou veilig en snel thuis brengen. Oscar slikt even en zegt dan zacht, ik woon in de Brotorpstraat 26. De Baroness vraagt aan de chauffeur, weet je dat te vinden? De chauffeur antwoordt, zeker mevrouw. Ze rijden nog een kwartier door en komen dan in de buurt van een klein straatje met wat oudere huizen. En inderdaad, de auto kan er niet in en daar is Oscar heel blij mee. De Baroness vraagt, woon je hier met je ouders

en heb je nog broers of zusters? Oscar kijkt haar aan en met een diepe zucht zegt hij, ik woon alleen, mijn ouders zijn door een auto ongeluk al vroeg overleden en ik was enig kind. Ik heb tot mijn twaalfde jaar in een weeshuis gezeten, het was er verschrikkelijk. Ik ben daar weggelopen en heb sindsdien voor mijzelf gezorgd. Dat doe ik nu nog steeds; af en toe kan ik de colleges niet volgen omdat ik geen geld heb. Daarom was ik er vandaag ook niet; ik werk overal waar ik wat kan verdienen. Oscar vertelt dit allemaal in een adem; als hij is uitgesproken is het doodstil in de auto. De Baroness kijkt hem aan en denkt, hoe is het mogelijk? Mijn kinderen werden door hun afkomst van de universiteit weggepest en deze jongeman moet werken om zijn studie en levensonderhoud te kunnen betalen. Ze denkt nog een ogenblik na en kijkt Einar aan. Die knikt, alsof hij begrijpt wat zijn moeder van plan is. Voordat Oscar kan uitstappen, zegt ze tegen de chauffeur, wil jij doorrijden naar huis. De chauffeur, die al heel lang bij de Baroness werkt, begrijpt onmiddellijk wat zij van plan is. Hij keert de auto en gaat richting het huis van de Baroness. Oscar kijkt met verbazing de Baroness aan. Wat doet u nu? Vraagt hij met verbaasde stem. Einar neemt het woord en zegt, rustig maar, mijn moeder wil je wat laten zien en dat zal je beslist goed doen. Evelina zit heel stil in de auto en denkt, hoe is het mogelijk dat dit allemaal gebeurt en alles doordat wij kennis hebben gemaakt met Kuola. Oscar weet niet wat hem overkomt en zit stil in de auto; hij kijkt Evelina aan die nog steeds onder de indruk is van het verhaal van Oscar. Oscar vraagt aan Evelina, hoelang kennen jullie Kuola eigenlijk? Ik ken hem van het eerste college op maandag. Het was natuurlijk heel raar om zo'n kleine jongen tijdens het college te zien zitten. Ik moet bekennen dat onze eerste kennismaking niet was zoals het moest zijn en dat is geheel aan mij te wijten. Ik ging naar hem toe en vroeg hoe hij heette, zijn antwoord kwam een minuut later, maar, als deze jongeman je aankijkt weet je niet wat je overkomt. Ik ben weer naar mijn plaats gegaan en ik werd door mijn medestudenten uitgelachen. Later heb ik Kuola mijn excuus aangeboden en zijn we vrienden geworden. De Baroness kijkt hem aan en vraagt, waarom wilde jij weten hoe Kuola heette? Dat weet ik eigenlijk niet, antwoordt Oscar, voor mij was het een raar gezicht zo'n kleine jongen in de collegebank. Later, toen wij in de Mensa gingen eten en Kuola moeite had om op een stoel te komen, werd er geroepen dat er geen kinderstoelen waren. Ik ben toen heel boos geworden, maar Kuola was degene die dat op zijn manier heeft opgelost en tijdens de colleges is zijn enorme intelligentie naar voren gekomen. Hij haalt de papieren die hij van Kuola heeft gekregen uit zijn zak en laat die zien aan Einar. Oscar zegt, moet je zien, hij heeft niet alleen de vragen, maar ook de antwoorden, gewoon op een papier in zijn blocnote geschreven, dat is ongelooflijk en, zegt Oscar, die geeft hij dan gewoon aan mij zodat ik morgen de colleges toch kan volgen. Einar vraagt nu, zou ik je leeftijd mogen weten? Ikzelf ben 19 en ik zal vast niet de jongste zijn op de universiteit. Oscar kijkt hem aan en zegt, ik ben 18. Waarom wil je dat weten? Einar kijkt hem aan en antwoordt, ik wil graag ook een vriend van je worden en misschien kunnen wij dan samen studeren; ik heb namelijk een heel stuk in te halen. Einar steekt zijn hand uit en Oscar steekt ook zijn hand uit. Zo wordt er vriendschap gesloten tussen Einar en Oscar. Intussen zijn ze aangekomen bij het huis van de Baroness. De chauffeur stapt uit en drukt op de bel, het hek gaat open en ze rijden via de lange oprijlaan naar de villa van de familie Sverre-Sushanty. Oscar zit met open mond te kijken, zoiets moois heeft hij in zijn hele leven nog niet gezien. Als de auto voor de deur stopt, gaat deze open en staat daar de butler te wachten. De Baroness gaat samen met Evelina de trap op, maar Einar wacht tot ook Oscar uitstapt. Einar zegt, kom, we gaan naar binnen. Maar Oscar kijkt hem aan en zegt, dat kan toch niet, ik kan toch niet zomaar met jullie mee naar binnen gaan? Einar antwoordt, natuurlijk wel, anders had mijn moeder je niet meegenomen. Voordat ze samen de trap opgaan, vraagt Einar aan de chauffeur of hij voor de fiets van Oscar wil zorgen. De chauffeur antwoordt, daar zal ik voor

zorgen jonkeheer. Oscar blijft nog staan, maar Einar slaat zijn arm om zijn middel en dwingt hem samen met hem de trap op te lopen en vervolgens met hem naar binnen te gaan. De Baroness heeft intussen door gegeven dat er een gast is. Ze laat een kamer in orde maken en ook een plaats aan de tafel. De kamer voor Oscar is naast de kamer van Einar. Als ze binnen zijn hoort Einar van zijn moeder wat zij heeft beslist. Einar neemt Oscar mee naar boven, wijst aan waar zijn kamer is en laat dan de kamer zien die voor Oscar zal worden klaargemaakt. Oscar loopt met Einar mee en heeft het gevoel dat hij droomt. Einar neemt hem mee zijn kamer in. Hij kijkt Oscar aan en zegt, nu moet je niet denken dat ik je wil beledigen, maar wij moeten ons wel omkleden voor het diner. Oscar kijkt naar zijn kleding en zegt, dat wordt een moeilijke zaak, want dit is mijn netste pak. Einar zegt, dat begrijp ik, maar dat hoeft geen punt te zijn. Hij doet een deur open en daarachter is een inloopkast met voldoende kleding voor twee jongemannen. Einar kijkt naar de lengte van Oscar, dat is geen probleem: ze zijn even groot. Hij zoekt een prachtig kostuum met bijpassend overhemd uit en wat iemand verder nog nodig heeft om zich te kleden voor een diner. Hij neemt alles mee en brengt Oscar naar zijn kamer. Hij wijst hem de badkamer en zegt, neem een bad en laat de kleding die je aan hebt op het bed achter, daar wordt straks door iemand voor gezorgd. Oscar schudt zijn hoofd en zegt, dit kan toch niet? Dit kan en mag ik niet aannemen? Einar kijkt hem aan en zegt, wij hebben in de auto toch vriendschap gesloten? En naar ik hoop voor een hele lange tijd! Dus, zie het als een vriendschap gebaar. Einar zegt, ik ga nu naar mijn kamer want ik moet mij ook nog omkleden en anders komen wij te laat aan het diner, daar heeft mijn moeder een hekel aan. Hij loopt de kamer van Oscar uit en laat hem in grote verwarring achter. Dan gaat hij toch maar naar de badkamer en neemt een bad. Dat is voor hem iets heel bijzonders, want thuis heeft hij zelfs geen douche. Als hij klaar is in de badkamer, ziet hij dat Einar er zelfs bijpassende sokken en ondergoed bij heeft gedaan. Hij kleedt zich aan in de kleding die Einar voor hem heeft uitgezocht. Als hij zijn haar heeft gekamd en in de spiegel kijkt, ziet Oscar dat hij er prachtig uitziet. Hij gaat op een stoel zitten en bedenkt dan dat Einar heeft gezegd dat hij zijn eigen kleding op het bed moest achterlaten. Hij vouwt zijn kleding netjes op en legt het op bed. Als er wordt geklopt zegt Oscar niets maar kijkt alleen naar de deur. Er wordt weer geklopt en pas dan doet Oscar de deur open. Hij ziet een jong meisje in uniform voor de deur staan, deze kijkt hem aan en vraagt of alles naar wens is. Oscar kan alleen maar knikken. Het jonge meisje loopt naar het bed en neemt alle kleding van Oscar mee en als zij de kamer wil verlaten zegt Oscar, wacht even, wat gaat u doen? Waarom neemt u mijn kleding mee? Het meisje zegt, dit is in opdracht van de Jonkheer, en zij loopt naar de deur, maar die wordt op dat moment geopend door Einar. Hij overziet de situatie met één oogopslag en zegt, ga maar Elva, ik regel dit wel. Als het meisje de kamer heeft verlaten, vertelt Einar aan Oscar dat zij de opdracht heeft gekregen om zijn kleding te behandelen en dat hij die met een paar dagen weer terug heeft. En ik heb kleding genoeg voor twee personen, dus dat is geen probleem. Maar nu moeten wij naar beneden anders komen wij te laat aan tafel. Als ze de trap aflopen zien ze Evelina die zich ook heeft omgekleed; naast haar lopen twee grote honden en daar schrikt Oscar van. Hij blijft staan, maar Einar zegt, ze doen niets hoor, want sinds Kuola hier is geweest, zijn die twee zo mak als een lammetje. Hoe hij dat heeft gedaan blijft nog even een raadsel, maar het is wel gebeurd. Ze lopen samen met Evelina naar beneden en gaan de kamer in waar het diner wordt opgediend. De Baroness is er nog niet, maar aan tafel zit een jonge vrouw die onmiddellijk op staat als Einar, Evelina en Oscar binnenkomen. Oscar kijkt Einar aan alsof hij wil vragen, wie is dat? Einar zegt, dag Gharrah en aan Oscar stelt hij haar voor als Gharrah Shuraimain, de Gezelschapsdame van zijn moeder. Oscar geeft haar een hand en stelt zich ook voor, Oscar Asterdal. Hij kijkt de vrouw nog een keer aan; het is net of hij iets bekends aan haar ziet, hij schudt zijn hoofd. Dan ziet hij de Baroness

binnenkomen met achter haar de butler. Als iedereen aan tafel zit vraagt de butler, kan ik laten opdienen mevrouw de Baroness? De Baroness knikt en zegt, dat is goed hoor. De butler gaat de deur uit en even later komen er drie dienstmeisjes binnen met schalen met allerlei heerlijke gerechten. De butler begint met het opdienen en de dienstmeisjes helpen hem; als iedereen is bediend en heerlijke gerechten op zijn of haar bord heeft, zegt de Baroness, eet smakelijk. Allen beginnen te eten, behalve Oscar, die zit perplex aan tafel en weet niet goed raad met zijn houding. De Baroness vraagt, is er iets Oscar, of heb je geen trek? Einar kijkt hem aan en zegt, ga nu maar eten, straks gaan wij nog samen de lessen van Kuola doornemen en Evelina zegt, dat is een goed plan, daar wil en kan ik ook wel wat van leren. Gharrah verschiet van kleur als zij de naam Kuola hoort, dat ziet Oscar en die moet weer denken aan wat hij iets eerder al dacht: ik zie iets bekends aan deze vrouw. De Baroness kijkt eerst Evelina aan, dan Gharrah en zegt, dat kan dan mooi in de bibliotheek, dan kunnen Gharrah en ik daar rustig een kopje thee drinken. De Baroness vertelt dat ze telefonisch contact heeft gehad met de familie Ingemarsum en dat Kuola dagelijks zal worden opgehaald om samen met hen naar de universiteit te gaan. Op dat moment gebeurt er iets wat niemand verwachtte, Gharrah staat op, ze verlaat de tafel en gaat zonder wat te zeggen de eetkamer uit. Iedereen ziet dat er tranen over haar wangen lopen. Oscar schrikt daar heel erg van en wil opstaan om Gharrah achterna te gaan, maar de Baroness zegt, nee Oscar laat haar maar even, ik ga zo naar haar toe. Oscar kijkt Einar met een vragende blik aan, maar Einar zegt niets en Evelina ook niet. Voordat het dessert wordt opgediend, staat de Baroness op van tafel. De butler, die net wil zeggen dat het dessert kan worden opgediend, maakt met zijn hand een gebaar en de meisjes stoppen gelijk waarmee ze bezig zijn. Maar de Baroness zegt, dien het nagerecht maar op en tegen de jongelui zegt ze, ik zie jullie straks in de bibliotheek. Dan verlaat zij de eetkamer. Het nagerecht wordt opgediend en de butler en de dienstmeisjes verlaten de kamer. Het is doodstil in de eetkamer. Einar en Evelina beginnen te eten van het nagerecht, maar Oscar raakt het niet aan. Hij kijkt Einar aan en zegt, wat is er met Gharrah aan de hand? Ze was zelfs aan het huilen. Waarom is dat als er over Kuola wordt gesproken? Einar en Evelina kijken Oscar aan en zeggen, dat weten wij ook niet. Zij werkte eerst in een restaurant waar wij een keer met de familie Ingemarsum hebben gegeten, daarna is zij door mijn moeder aangenomen als Gezelschapsdame. In dat restaurant was Kuola natuurlijk ook aanwezig en zij heeft Kuola daar gezien. Misschien heeft zij meelij met hem omdat hij zo klein is, meer weten wij er ook niet van. Dus, zegt Einar, eet nu je dessert maar op dan kunnen wij naar de bibliotheek om de lessen van Kuola door te nemen. Dan schrikt Oscar en hij slaat zijn hand voor zijn mond. Wat is er? Vraagt Einar, je wordt helemaal wit in je gezicht. Die papieren van Kuola zitten in de binnenzak van mijn kostuum dat meegenomen is door het meisje dat op mijn kamer was. Einar springt op van zijn stoel en zegt, misschien kan ik het ergste nog voorkomen. Hij gaat snel de kamer uit en gaat naar beneden, daar komt hij de butler tegen en die vraagt, is er iets niet goed boven Jonkheer? Nee, boven is alles goed, maar ik zoek Elva. Komt u maar mee die zit aan tafel om te eten. Als Einar binnenkomt staat iedereen op; hij ziet dat het personeel, inclusief Elva aan tafel zit en aan het eten is. Hij vraagt aan haar, wat heb je met het kostuum gedaan dat je hebt meegenomen uit de logeerkamer? Elva krijgt een kleur en vraagt, heb ik iets verkeerd gedaan? Nee, antwoordt Einar, ik wil alleen weten waar dat kostuum is. Elva antwoordt, dat hangt in de wasgelegenheid omdat het morgen naar de stomerij wordt gebracht. Einar vraagt, wil je dan even met mij meegaan? Het spijt me, ik zie dat je aan het eten bent, maar dit is heel belangrijk. De butler die het gesprek heeft gevolgd, zegt, misschien kan ik u even helpen Jonkheer Einar, dan kan Elva hier blijven. Elva antwoordt, ik vind het niet erg hoor om even met de Jonkheer mee te gaan, want ik weet precies waar het kostuum hangt. Einar kijkt haar aan en zegt,

als je dat wilt doen doe je mij een groot plezier. Elva staat op en gaat samen met Einar door een lange gang naar de wasgelegenheid. Elva doet de deur open en zegt, kijk daar hangt het kostuum; moet ik het weer naar boven brengen? Nee, het kan morgen gewoon naar de stomerij, maar er zit nog iets in een van de binnenzakken, daarom wilde ik dat je even met mij meeinging. Einar voelt in een van de binnenzakken en vindt de papieren die allemaal heel belangrijk voor hen zijn. Hij draait zich om naar Elva die nog steeds staat te wachten, en zegt dank je wel hoor, je hebt mij gered want deze papieren zijn heel belangrijk. Ga nu maar vlug terug om verder te eten. Einar loopt met Elva terug en als ze weer in de kamer komen waar Elva aan het eten was, zegt Einar tegen de kok, u hebt nog wel iets warmes voor Elva neem ik aan? De kok zegt, natuurlijk Jonkheer Einar, daar zal ik voor zorgen. Einar knikt het overige personeel toe en gaat weer terug naar boven, als hij de eetkamer inkomt zwaait hij met de papieren van Kuola. Oscar, die het blijde gezicht van Einar ziet, begrijpt dat Einar de papieren heeft gevonden en is heel erg opgelucht, niet zo zeer omdat het lessen zijn, maar omdat hij ze had gekregen van Kuola. Evelina kijkt Oscar aan en ziet zijn opgeluchte gezicht en zegt, nu kun je het dessert eindelijk opeten waarna wij naar de bibliotheek kunnen gaan om de lessen door te nemen en in ons eigen blocnote te schrijven. Oscar eet snel zijn dessert op en samen met Einar, Evelina en de honden gaan ze naar de bibliotheek. Tijdens het hele gebeuren gedurende het diner met Gharrah en met de lessen van Kuola, is de Baroness op de kamer van Gharrah. De Baroness vindt haar nog steeds huilend, ineengedoken in een stoel. Ze wil opstaan als ze ziet wie er binnenkomt, maar de Baroness zegt, blijf maar zitten. Ze pakt een stoel en gaat vlakbij Gharrah zitten. Ze tilt haar gezicht op, kijkt haar aan en zegt, luister nu eens goed naar mij. Mevrouw Ingemarsum en ik hadden beloofd dat je, als de tijd daar is, zult worden herenigd met Kuola, maar het kan niet zo zijn dat als er hier in huis over Kuola wordt gesproken of als hij hier een keer naar toe zal komen, jij helemaal overstuur raakt. Je hebt gezien dat er hier nu een vriend van Einar is, die is heel erg geschrokken omdat jij met een betraand gezicht van tafel bent weggelopen. Gharrah kijkt de Baroness nu aan en antwoordt met een zachte stem, ik heb er spijt van dat dit is gebeurd, maar als ik de naam Kuola hoor, dan gebeurt dit met mij. Ik begrijp dat deze Oscar ook een vriend van Kuola is en daar ben ik heel blij om, want het zal niet gemakkelijk voor hem zijn om zich te handhaven op zo'n school met zoveel studenten. De Baroness kijkt haar aan en zegt, als ik je nu eens vertel dat Einar en Evelina morgen naar dezelfde universiteit teruggaan omdat Kuola dat zo graag wil. En deze vriend van Einar heb ik pas vandaag leren kennen, omdat Kuola mij op hem heeft gewezen. Dus je mag heel trots zijn op Kuola, mevrouw Ingemarsum en ik willen graag dat hij eerst de universiteit afmaakt. Dan is hij ook wat ouder en pas dan zullen wij er voor zorgen dat jij je zoon leert kennen, tenminste, als hij dat zelf ook wil. Ga nu je betraande gezicht wassen bij de wastafel, dan gaan wij samen naar de bibliotheek zoals we hebben afgesproken. Ik zal thee bestellen en sapjes voor de jongeren en dan hoop ik dat dit niet meer gebeurt. Gharrah kijkt de Baroness aan en antwoordt, het zal niet meer gebeuren. Maar één ding wil ik aan u vragen, wilt u mij waarschuwen als Kuola hier naar toe komt zodat ik daar op voorbereid ben. Natuurlijk doen we dat, zo had ik dat al afgesproken met mevrouw Ingemarsum. Dan kijkt ze Gharrah nog een keer aan en zegt, weet je wat zo fijn is Gharrah, als Einar, Evelina en Oscar samen met Kuola op de universiteit zijn, hoor jij hoe het met Kuola gaat en blijf je dus ook op de hoogte. Gharrah kijkt de Baroness aan, ze stamelt, zoals u het zegt zo heb ik er nog niet aan gedacht, maar daar moet ik heel blij mee zijn. Er komt een lach op het gezicht van Gharrah, ze kijkt de Baroness aan terwijl ze zegt, ik wil u mijn excuus aanbieden voor het verstoren van het diner, dat zal nooit meer gebeuren. Ook wil ik u zeggen hoe gelukkig ik ben dat ik u en uw familie heb leren kennen. De Baroness staat op, aait Gharrah over haar hoofd en zegt, was nu je gezicht, ik zie je zo in de bibliotheek. Ik zal aan de jongelui vertellen

dat alles in orde is. De Baroness verlaat de kamer van Gharrah; als ze naar beneden loopt staat de butler daar te wachten. Hij kijkt de Baroness aan en vraagt, waar kan ik u nog mee van dienst zijn mevrouw? De Baroness kijkt hem aan en zegt, ik ga naar de bibliotheek, voor Gharrah en mij graag thee en voor de jongeren wat verschillende sapjes. De butler maakt een buiging en antwoordt, daar zal ik voor zorgen mevrouw. Als de Baroness de bibliotheek binnenkomt ziet ze dat Einar en Oscar druk in gesprek zijn en dat Evelina druk aan het schrijven is. Ze kijken alle drie op als ze zien wie er binnenkomt. Oscar vraagt als eerste hoe het met Gharrah is; de Baroness antwoordt, daar is het goed mee hoor, ze komt er zo aan, gaan jullie maar verder met de lessen. Ik heb met de Rector afgesproken dat jullie morgen je boeken krijgen. Er wordt geklopt en de butler komt binnen met thee en allerlei sapjes; achter hem aan komt ook Gharrah binnen. Ze kijkt toch nog wel een beetje verlegen naar de jongeren, maar de butler zet het blad met thee op een tafeltje aan de andere kant van de bibliotheek. De Baroness zegt, kom Gharrah, wij gaan daar zitten. Oscar en Einar gaan weer verder met het bestuderen van de lessen waarvan Kuola de vragen en antwoorden op een papier had geschreven. Opeens zegt Oscar, ik heb nu morgen natuurlijk ook geen lesboek, want dat ligt nu nog thuis. Maar Einar zegt, voor de les van morgen heb je dat boek natuurlijk niet nodig en ik denk dat, als wij morgen naar college gaan, Kuola zijn boek natuurlijk bij zich heeft. Evelina vult hem aan, en wij hebben de papieren van Kuola; ik weet dat je thuis alles moet leren, omdat het belangrijk is dat je tijdens college goed luistert, want daar leer je het meeste van. Gharrah heeft ondertussen voor de Baroness en zichzelf thee ingeschonken en luistert naar de gesprekken van de jongelui. Ze begrijpt nu wat de Baroness bedoelde toen ze zei dat ze op deze manier heel veel over Kuola te weten kan komen en hem op deze manier een beetje leert kennen. Nadat ze ongeveer een uurtje in de bibliotheek hebben gezeten zegt de Baroness dat zij nu naar haar kamer gaat, want, zo zegt ze, het is vandaag een lange en spannende dag geweest. Evelina en Einar zeggen, wij gaan ook naar onze kamer, ga je ook mee Oscar? Die antwoordt, nog een paar minuten, dan kom ik ook naar boven. Gharrah zegt, ik ga eerst even met Evelina mee naar haar kamer, daarna ga ik samen met de Baroness naar boven. Deze kijkt haar heel verwonderd aan, want, denkt ze, hoe weet zij nu dat ik nog even met Oscar wil spreken? Als iedereen de bibliotheek heeft verlaten, gaat de Baroness naast Oscar zitten die nog steeds de papieren van Kuola aan het bestuderen is. Hij kijkt haar aan en vraagt, is het niet goed dat ik nog even hier blijf? Natuurlijk wel, is het antwoord, maar ik wil even met je spreken. Oscar legt de papieren op tafel en vraagt, is er iets niet goed? De Baroness glimlacht naar hem en zegt, dat is het niet. Ik wil je een voorstel doen; ik zie hoe mijn zoon nu al op jou gesteld is en jou als een vriend ziet. Daarom wil ik aan je voorstellen dat je hier blijft wonen, dan woon je niet meer alleen en is het niet meer nodig dat je voor je studie moet werken. Oscar kijkt de Baroness met grote ogen aan en weet niet wat hij moet antwoorden. Dan is het even stil, maar de Baroness legt haar hand op de schouder van Oscar en zegt, je zou niet alleen mij een groot plezier doen, maar ook Einar. Oscar kijkt heel verbaasd, hoe kan dat nu? Is zijn vraag, hij kent mij pas sinds vandaag. De Baroness vertelt dat haar zoon door zijn afkomst eigenlijk nooit vrienden heeft gehad, als er zogenaamd vrienden waren, waren ze dat alleen uit eigen gewin. Oscar kijkt de Baroness aan, hoe weet u dat dat bij mij niet zo is? De Baroness antwoordt, daar heb ik genoeg mensenkennis voor, ook omdat je getoond hebt een vriend van Kuola te zijn en door ons te vertellen dat je Kuola eigenlijk eerst hebt geprobeerd te kwetsen en daarna je excuus hebt gemaakt. Je kunt hier samen met mijn kinderen studeren en blijven wonen totdat je klaar bent op de universiteit. Je hoeft geen zorgen meer te hebben, daar sta ik garant voor. We halen je persoonlijke spullen uit je huis en dan kun je daar de huur opzeggen. Je bent zolang je dat wilt, welkom in mijn huis,. Oscar kijkt de Baroness aan en ze ziet dat zijn ogen zich vullen met tranen. Hij pakt haar hand en zegt met

zachte stem, dank u Baroness, ik vind het onbegrijpelijk wat mij vandaag is overkomen, ik zal u niet teleurstellen en ik vind het een eer dat Einar mijn vriend wil zijn. Er wordt geklopt en Gharrah komt binnen, ze ziet dat de Baroness naast Oscar zit en ziet een traan op zijn wang. Ze zegt niets maar weet wat er besproken is. Ze kijkt de Baroness aan en vraagt, wilt u nu naar uw kamer of zal ik nog even wachten? De Baroness zegt, nee hoor, ik ga ook naar mijn kamer, net als Oscar neem ik aan. Natuurlijk, ik wens u een goede nacht, tot morgen. Ondertussen is de butler ook binnen gekomen, hij vraagt, waar kan ik u nog mee van dienst zijn mevrouw? De Baroness zegt, wil jij de jongeheer Oscar naar zijn kamer begeleiden? Daarna kun je hier opruimen want ik ga ook naar mijn kamer. De butler antwoordt, zeker mevrouw, dat zal ik doen. Als Oscar opstaat knikt de Baroness hem toe en zegt, ik zie je morgen aan het ontbijt, welterusten. Dan gaat ze met Gharrah de bibliotheek uit naar haar kamer. Gharrah zorgt dat de Baroness kan gaan slapen en gaat dan naar haar kamer om ook naar bed te gaan. De butler brengt Oscar naar zijn kamer; als ze boven komen komt Einar gelijk zijn kamer uit en vraagt, kan ik je nog ergens mee helpen? Oscar glimlacht en zegt, nee hoor, tot morgen aan het ontbijt. Ze wensen elkaar goedenacht en gaan ieder hun kamer in. Als Oscar zijn kamer inkomt, ziet hij een pyjama en een badjas klaar liggen. En als hij de badkamer ingaat, staat ook daar alles klaar; hij kijkt er met verbazing naar. Hij kleedt zich uit en gaat ook naar bed. Hij kan niet gelijk in slaap komen omdat hij heel wat heeft om over na te denken. Uiteindelijk valt hij toch in slaap, hij droomt van het mooie huis waar hij nu mag wonen. Als er de volgende morgen op zijn deur wordt geklopt, weet hij even niet waar hij is. Hij stapt uit bed, trekt zijn badjas aan en doet de deur open. Daar staat Einar, al helemaal aangekleed; als hij ziet dat Oscar nog in zijn badjas is, moet hij wel glimlachen. Einar wenst hem goedemorgen en vraagt, heb je goed geslapen? Oscar knikt; Einar zegt, met een kwartier moeten wij aan tafel zijn want wij vertrekken wat vroeger omdat wij Kuola ook nog gaan ophalen. Natuurlijk, is het antwoord van Oscar, ik ben met vijftien minuten beneden. Einar gaat alvast naar beneden; Evelina is daar ook al. Ze was eerst nog buiten met de honden en gaat nu samen met Einar naar de eetkamer waar hun moeder al op hen wacht. Deze kijkt op als ze binnenkomen en vraagt gelijk waar Oscar is. Einar vertelt dat die er met tien minuten ook zal zijn. De butler klopt en vraagt, mevrouw kan ik het ontbijt verzorgen? De Baroness antwoordt, met tien minuten, maar vraag aan de chauffeur of hij de auto vast klaar zet, want na het ontbijt gaan ze gelijk naar het huis van Kuola om hem op te halen. De butler buigt en antwoordt, goed mevrouw. Hij verlaat de eetkamer en waarschuwt de chauffeur dat hij de auto klaar kan zetten omdat, na het ontbijt Kuola nog gehaald moet worden waarna ze met z'n allen naar de universiteit gebracht moeten worden. Als Oscar de eetkamer binnenkomt, groet hij Einar en Evelina, geeft hij de Baroness een hand en zegt, goedemorgen mevrouw, ik hoop dat u goed hebt geslapen. De Baroness glimlacht en zegt, dank je Oscar en vraagt, heb jij ook goed geslapen? Jazeker mevrouw, maar ik had graag wat eerder wakker geworden, want nu ben ik te laat aan tafel. Daar zal ik voortaan wel voor zorgen, zegt Einar, dat komt allemaal in orde. Ondertussen heeft de butler en twee dienstmeisjes het ontbijt verzorgd en kunnen ze aan tafel. Als ze ontbeten hebben, staan de kinderen op. Einar en Evelina geven hun moeder een kus en Oscar geeft haar een hand. De Baroness zegt dat ze zaterdag naar het huis van Oscar zullen gaan om zijn spullen op te halen. Einar draait zich om en vraagt, waar is dat voor nodig? En zijn moeder vertelt hem dat Oscar, tot zijn studie klaar is bij hen blijft wonen. Einar kijkt verheugd naar Oscar, dat is een fantastisch plan! Dan kunnen wij dus samen studeren! Hij klopt Oscar op zijn schouder en zegt, van harte welkom in de familie. Evelina geeft Oscar een hand en zegt, namens mij ook van harte welkom. Gharrah, die dit allemaal aanziet, glimlacht in zichzelf, zij had gisteravond al begrepen dat dit zou gebeuren. Dan gaan ze met z'n drieën naar buiten, waar de chauffeur al staat te wachten. Ze stappen in en gaan richting het

boswachtershuis. Oscar heeft totaal geen idee wat hij daar zal aantreffen want daar heeft Kuola op de universiteit met geen woord over gesproken. Als ze bij het huis van Kuola aankomen, staat Kuola al te wachten. Hij heeft van zijn vader gehoord dat hij voortaan door Evelina en Einar zal worden gehaald en ook weer naar huis zal worden gebracht. Doordat de collegetijden verschillen met de school van Jeppe zal hij dan voortaan niet meer op de auto van zijn moeder hoeven te wachten. Einar stapt uit omdat hij de ouders van Kuola wil groeten. Ook Evelina stapt uit, ze zegt tegen Oscar, kom, ik zal je even aan de moeder van Kuola voorstellen. Als ze het tuinhek doorgaan en Evelina de moeder van Kuola aan Oscar wil voorstellen, ziet hij al de dieren in de grote tuin, hij staat daar met verbazing naar te kijken. Einar zegt, kom, dan zal ik je voorstellen. Oscar loopt langzaam mee, geeft de moeder van Kuola een hand, aangenaam, Oscar Asterdal. De moeder van Kuola zegt, ik ben mevrouw Ingemarsum, de moeder van Kuola. Hij kijkt haar aan: wat heeft u hier veel dieren, dat heb ik alleen nog maar in een dierentuin gezien, maar daar zijn alle dieren apart opgesloten. Dat zijn de dieren van mijn zonen is haar antwoord, en inderdaad, hier leven alle dieren met elkaar. Oscar kijkt Kuola en Jeppe aan, hij vraagt, zou ik de dieren ook eens van dichtbij mogen bekijken? Jeppe kijkt zijn moeder aan en vraagt, vindt u het goed als Einar, Evelina en Oscar zondag hier naar toe komen? Dan vraag ik Bente ook. Anneli kijkt haar zoon aan en zegt, als Kuola dat ook wil vind ik het prima hoor. Dan richt zij zich tot Oscar, waar woon je precies? Wij kunnen misschien iets regelen om je te halen. Dan zegt Einar, zou het mogelijk zijn dat u mijn moeder vandaag telefoneert? U hoort dan van haar alles over Oscar. Wij moeten nu echt vertrekken want anders komen wij te laat op de universiteit en dat zou heel vervelend zijn. Nu begrijpt Annali er helemaal niets meer van, maar belooft Einar dat zij straks, met zijn moeder zal telefoneren. De jongeren stappen nu allemaal in de auto, behalve Jeppe natuurlijk, want die wordt door zijn moeder naar school gebracht. Als de auto is vertrokken gaat Annali naar binnen. Ze zegt tegen Jeppe, ik ga even met de Baroness telefoneren, daarna breng ik jou naar school. Ze gaat vlug naar binnen en draait het nummer van de Baroness. De telefoon wordt opgenomen door de butler en als die hoort wie er aan de telefoon is, wordt zij gelijk doorverbonden. Annali wacht even en dan hoort zij de stem van de Baroness die zegt, dag Annali, is er iets aan de hand dat je mij zo vroeg telefoneert? Dan vertelt Annali dat ze verwonderd was dat Oscar er bij was toen ze Kuola kwamen halen en wat Einar heeft gezegd. De Baroness zegt, ik weet niet of je even tijd hebt om naar mij toe te komen? Ik heb je namelijk een heleboel te vertellen. Annali antwoordt, ik breng Jeppe naar school en kom dan naar je toe, ik ben toch alleen thuis, want Fedrik blijft tot laat in het bos. Annali zegt, tot straks dus, dan spreken wij elkaar en de Baroness antwoordt, dat is gezellig, blijf dan ook lunchen, ik ben hier alleen met Gharrah. Annali gaat naar buiten, sluit alles goed af en zegt tegen Jeppe, kom, ik breng je naar school. Ze stappen in de auto en rijden naar de school van Jeppe, die zegt nog even dat hij Bente voor aanstaande zondag zal uitnodigen omdat zij de dieren beslist ook weer graag wil zien. Annali kijkt haar zoon aan: natuurlijk mag je Bente uitnodigen, ik denk dat jij haar ook wel weer graag wil zien en ze moet lachen want Jeppe krijgt een kleur als hij hoort wat zijn moeder zegt. Hij zegt, ik zie Bente natuurlijk altijd op school, maar bij de dieren is het toch anders. Als ze bij school aankomen, ziet Annali dat Bente al staat te wachten. Ze komt naar de auto omdat ze verwacht dat Kuola ook mee is gekomen, maar ziet dat alleen Jeppe in de auto zit. Jeppe's moeder legt uit dat Kuola met de auto van de Baroness naar de universiteit is, maar, zegt ze, niet getreurd, Jeppe heeft een leuke boodschap voor jou. Ze geeft Bente een hand en Jeppe een kus: doe je best op school, ik kom je vanmiddag weer halen. Als Bente en Jeppe naar binnen gaan ziet Annali dat haar zoon al heel druk in gesprek is met een verheugd kijkende Bente. Annali start de auto en rijdt naar de villa

van de Baroness. Het is even rijden vanaf de school van Jeppe; ze is heel benieuwd naar wat ze allemaal te horen zal krijgen.

Ondertussen is de andere auto bij de universiteit aangekomen; Kuola is de laatste die uitstapt. Als zijn vrienden Albin en Edvin tot hun verbazing zien dat Kuola ook uit deze auto klimt, komen die gelijk naar hem toe. Kuola wacht tot ze dichterbij zijn en wijzend naar Einar en Evelina, zegt hij, dit zijn mijn vrienden, ik hoop dat ze ook jullie vrienden zullen worden. De twee studenten stellen zich voor en zeggen, de vrienden van Kuola zijn ook ónze vrienden. Albin steekt zijn hand uit: ik ben Albin Nigran en Evelina geeft hem een hand, ze zegt, en ik ben Evelina Sverre-Sushanty. Ze wijst vervolgens naar haar broer, dit is mijn broer Einar Sverre-Sushanty. Edvin geeft beiden ook een hand en zegt, ik ben Edvin Ginnur. Op een afstand staan er meer studenten te kijken, ze kijken ook naar de grote auto met chauffeur. Oscar heeft nog niets gezegd maar als ook Jasmine, Hanan en Ayla dichterbij komen zegt hij, dit zijn de vriendinnen van Kuola. Zo vormt zich een grote groep en zo worden Evelina en Einar in deze groep opgenomen. Dan komt ook Frea naar voren; ze vertelt, ook ik ben een vriendin van Kuola, dus nu ook van jullie. Einar kijkt haar aan en denkt, wat een lief meisje en wat is ze mooi. Hij glimlacht naar haar en als hij haar een hand geeft zegt hij, ik ben Einar, leuk om je te leren kennen. Kuola zegt, zullen we naar binnen gaan? Anders ben ik weer te laat en dat vind ik niet passen. Ze gaan met z'n allen naar binnen want ze willen op de bovenste rij zitten. Als de deur van de collegezaal opengaat zien ze dat Professor Andersen binnenkomt. De studenten kijken allemaal heel verbaasd want ze hadden een andere Hoogleraar verwacht en voor dat college hadden ze flink gestudeerd. Iedereen is stil en wacht af wat er gaat gebeuren. De Professor kijkt in de rondte en zegt, wij hebben twee nieuwe studenten die ik graag aan jullie wil voorstellen. Hij kijkt naar de bovenste rij en vraagt aan Einar en Evelina, gaan jullie even staan, dan zal ik jullie voorstellen. Als Einar en Evelina opgestaan zijn vraagt de Professor, wat is jullie naam? Einar kijkt naar de groep studenten en zegt, ik ben Einar Sverre-Sushanty. Nu kijkt Evelina naar alle studenten en ze zegt aarzelend, ik ben Evelina Sverre-Sushanty. Ze gaat gelijk weer zitten en er klinkt gemompel door de collegezaal. Ze begrijpen gelijk waardoor dat komt en Evelina kijkt verlegen naar Kuola, met andere woorden, zie je, het begint weer. Dan staat Oscar op en hij zegt, ik ben Oscar Asterdal. Ook Kuola staat nu op en stelt zich voor als Kuola Ingemarsum. Zo gaat dat verder door de hele rij; als Edvin ook op wil staan, zegt de Professor, ja, ja, zo is het wel duidelijk. Dan gaat de deur open en komt de Hoogleraar binnen waar ze allemaal van wisten dat die vandaag het college zou geven. Professor Andersen verlaat de collegezaal en de Hoogleraar begint aan het verwachte college Geographical Information Management. Iedereen slaat zijn boek open en begint met schrijven over datgene wat de Hoogleraar allemaal vertelt. De Hoogleraar legt uit dat het Geographical Information Management programma uniek is in het leveren van een evenwichtige spreiding van de belangrijkste GIS- technologieën. Dan kijkt de Hoogleraar de collegezaal in en vraagt is er nog iemand die hier iets over wil vragen of weet iemand er nog iets over te vertellen? Kuola gaat staan en zegt, Geo-informatie Voorziening, vaak tot GIV afgekort, is het brede terrein van inwinning tot gebruik, en is tegenwoordig niet meer themagericht, maar bedrijfs- breed en procesgericht. Dit, omdat de geo-informatie te duur is wanneer deze niet optimaal wordt ingezet. Dan gaat hij weer zitten; iedereen is er stil van want ook nu weer weet Kuola een antwoord te geven op de vraag van de Hoogleraar. Einar en Evelina kijken naar Kuola, die na zijn antwoord rustig is gaan zitten,. De Hoogleraar geeft de vragen op voor het volgende college en zegt dat hij er van uitgaat dat iedereen begrepen heeft waar het over gaat. Iedereen schrijft in zijn of haar schrift wat de Hoogleraar op het bord heeft geschreven. Dan zegt hij, goedemorgen, en verlaat de collegezaal.